

Leden 2021

SOUTERRAIN

Na závěrečném koncertě varhanního festivalu – když se koncerty ještě mohly konat pro publikum – mi jeden můj známý, bývalý rozhlasový kolega, vtiskl do ruky báseň. To on dělává: dává svým přátelům všelijaké dárky z vlastní tvůrčí dílny, někdy taky třeba kámen nebo květinu. Poděkovala jsem mu, báseň jsem si přečetla až doma a ejhle! Je na téma, které nám v životě – a v životě našeho sboru – rezonuje. Tak ji – se svolením jejího autora – přináším k sdílení. (wd)

O tichu

Je ticho před bouří a ticho, které léčí,
ticho výmluvnější nežli plané řeči,
ticho mikrokosmu, ticho gravitace,
ticho far niente, ticho věčné práce,
ticho čekající na svou pravou chvíli,
ticho, jímž jsme svoje duše obnažili,
ticho slibující nové nahození srdce,
ticho, které vyprovází loučící se ruce,
ticho starých bájí, novodobých mýtů,
ticho na orbitě, ticho při zenitu,
ticho světel ramp a ticho ztraceného zvuku,
ticho vprostřed spousty zbytečného hluku,
ticho prázdných židlí již odešlých hostů,
ticho jako pečeť našich neřestí i ctností,
ticho stále, ale marně hledajících Faustů,
ticho navždy umlčených mlýnem holocaustu,
ticho genocidy zpoza Araratu,
ticho kdysi ještě nespojených států,
ticho po skonání, ticho před zrozením,
ticho snící o naději s každým rozedněním.

Zkusme tedy s tichem jít stejně tiše,
aby naše chůze byla jako z plyše,
chce to jenom ztišit srdce, a pak potichu
poslouchati tichou píseň o tichu...

Igor Tausinger

Výtah z jednání staršovstva (3. 12. 2020 v 19:00 on-line)

A. NAVĚDOMÍ

A-3. Pošta a různé

- **SV** 6.12. 14:30 ordinace farářů on-line (e-církev)
13.12. 9:00 ordinace výpomoc. kazatele Jana Balcara (on-line ČCE
Strašnice)
výzva k podávání mikroprojektů – do 31. 1. 2021
- **SR** sborová zásilka

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období a služby presbyterů

- služby a technické záležitosti budeme upravovat dle aktuální situace
- společný zpěv při bohoslužbách nebude; sóla
- J. Stoklasová – připraví manuál pro službu presbytera během SARS2 - covid

B-2. Diakonie a křesťanská služba

- nominace do Dozorčí rady Diakonie Praha – Dis. Radka Jahodová místo Aleny Kunové – kandidátka zvolena, PR sdělí řediteli Diakonie Praha

B-3. Finanční záležitosti (TČ)

Bude odesláno: 7 000,- Kč (celocírkevní sbírka na bohoslovce - schváleno)

B-5. Konvent 9.1.2021 (konání on-line)

- návrh pro konvent – volby do SR-odesláno
- volba nové celocírkevní Pastýřské rady – návrhy písemně nebo osobně přímo na konventu

B-6. Budoucí kazatelky – schválení listin; schváleny úpravy v bytě

- info – MT se stala kandidátkou na pozici farářky ve Skotsku

B-7. Trvající a nové úkoly

- myčka kuchyň – užší výběr
- nové plátno – PR
- ozvučení kostela – on-line bohoslužby – PR – možno čerpat granty na investice a jiné akce

B-8. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- M. Petříčková – předplatné časopisů – sdělit abonentům, že sbor nebude zprostředkovatelem odebírání tisku
- Vánoce v Suchdole – bude upřesněno
- JS – pozdrav od ředitelky občůdku Jednoho světa – 8× objednávka, výnos 6 800,- Kč

PR – přání hezkých Vánoc, hodně zdraví

Slovo faráře

Vánoční přání,

kteří rozesíláme každý rok za rodinu, poslal jsem letos poprvé a naposledy Vám všem také. Je vždy určeno těm nejbližším a snad tedy omluvíte, že jsem využil společného sborového adresáře a pozdravil sbor osobně, nikoli „úředně“.

Jeho podobu určil jedinečný „nebeský“ jev, který se pomalu, ale jistě rýsuje na obloze. Ke konjunkci dvou planet Jupitera a Saturnu v letošní podobě dochází prý znovu od r. 1623. Zkousím si představit, co tehdy lidé viděli a jedna z těch představ je jednoduchá. Viděli víc, protože neřešili náš soudobý problém-světelný smog. Naše planeta je přesvícená a hvězdáři se zlobí. Já farářsky musím říci, že navzdory většímu celosvětovému svícení, nežijeme ve světlejších dobách, než lidé tehdy v 17. století. A už vůbec ne než tehdy „v roce nula“. Jdeme temnotami, lidé se nezměnili, nevylepšili jsme se.

Jediné, v čem se lišíme od našich předků, je v míře pohodlí a celkovém bohatství, konzumu a v množství jídla (ovšem jen pro malou část lidstva).

Nebeská záře dvou planet a miliónů dalších nebeských světél nás opět zve, abychom pozvedli hlavu vzhůru a soustředěně se dívali. Fakticky k obloze a duchovně k „nebesům“. Přeji Vám všem pokojné Vánoce a dobrý příští rok, který bude plný dobrých pohledů, náhledů, výhledů, které temnoty nezkaží.

Pavel Ruml

Připomeňme si

Letošním rokem vstupujeme do druhého poločasu doby, která plyne od nedávných (!) oslav 50 let samostatného dejvického sboru k blížícímu se připomenutí 60. výročí a zároveň kulatých sto let zdejší kazatelské stanice. Opravdu to tak už je, čas strašně letí. Vzhledem k jiným myšlenkám jsme si na podzim nejspíš ani nevzpomněli na toto půlkulaté výročí. Přitom před 55 lety proběhla řada klíčových událostí: vznik sboru byl schválen církevními i státními orgány, proběhlo shromáždění, které definitivně stvrdilo vůli k osamostatnění,

a konečně dvoje volby, prvního staršovstva (namísto výboru KS) a prvního faráře, kterým se stal dosavadní vikář salvátorského sboru s určením pro Dejvice, bratr Jan Čapek.

Pak ale letos budeme mít dvojí kulatější, půlstoletá výročí. V březnu 1971 jsme se rozloučili a bratrem Janem Čapkem, který odešel do venkovského sboru v Sázavě. Dalším působením v Praze, více na očích úřadů, by riskoval ztrátu státního souhlasu.

Na jeho místo byl zvolen a 1. června 1971 do funkce dejvického faráře nastoupil bratr Daniel Henych, kterého dobře pamatujeme. Když už ne jako faráře, tak jako bratra, který i nadále našemu sboru ochotně a tiše sloužil. Jako farář zde obětavě působil skoro dvacet let a získal si úctu a lásku nás všech. Vděčně na něj vzpomínáme.

Jan Mašek

Kdo to byl?

Luk 1:13: „ I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Jan. “

V Bibli je JMĚNU přikládána velká důležitost, zvláště ve Starém zákoně. Ale i v Novém, viz citát. Odhlédněmež nyní od konkrétních, bez překladu nám už neznámých významů jednotlivých jmen, byť i ten byl důležitý. Odhlédněmež od přeneseného významu slova JMÉNO ve spojení „ve jméno Krista...“. Podívejme se na věc očima Starého zákona. Nezřídka dává jméno sám Bůh (*Gen 17:19 „Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Izák; ..“*). Co nemá jméno, jako by ani nebylo.

I v praktické rovině našeho běžného život je jméno důležité. Pracovníci v mnoha profesích nosí viditelně cedulku se svým jménem. Na každé řádné konferenci mají účastníci svá jména viditelně a velkým písmem na stole, nebo i na oděvu.

Ve sboru tomu tak není. Tím se dostáváme k zajímavé otázce, jak se má člověk dovědět, jak se ten druhý jmenuje? Známe se od vidění, hovoříme spolu – ale jméno toho druhého vlastně znát nemusíme. Jedna z mála cest je, když dotyčný je vyzván k vystoupení – řeči – před sborem, a je vyzván jménem.

Také se lze při rozhovoru sám představit a očekávat od druhého, že učiní totéž. Po mnoha letech ve sboru je to ale tak trochu nešikovné, začít se představovat, když se dávno od vidění známe...

Jsou jistě lidé, kteří mají na jména paměť. Já mezi ně nepatřím, musím jméno slyšet opakovaně, nebo lépe vidět napsané, abych si ho spojil s podobou. Závidím těm, kteří paměť na jména mají. Když jsou ve sboru dlouho, znají všechny

jménem. Možná ani netuší, že někdo s tím má potíže. A to třeba i proto, že je ve sboru krátce - nový.

Ve sboru existují menší skupinky, kde se lidé scházejí, a tam se oslovují jménem. Mládež, x-cátníci, nedělníci, křesťanská služba... I tam pamatujeme, že jméno je důležité, ale je to jen začátek. Je dobré tušit nebo i přesně vědět, jaké jsou vztahy daného člověka k jiným lidem ve sboru, kde pracuje, kde bydlí, co ho třeba trápí, kde by potřeboval pomoci, či kde může být pomoci druhým on. Takzvaný „druhý program“ na schůzkách mládeže nebo x-cátníků, kde se o tom všem hovoří, je stejně důležitý, jako diskuse o biblických tématech.

V extrémní rovině vynikne neznalost jména ve chvíli, kdy slyšíme, že někdo zemřel. Nemáme šanci zjistit, kdo to byl, pokud jméno nemáme spojené s podobou. A nyní v covidové době se nemůžeme jiného bratra nebo sestry ani zeptat.

A tak přemýšlejme, jak z toho ven? Což zveřejňovat například fotky autorů Souterrainu u jejich článku? Což nosit cedulky se jménem? Což vyvěsit fotografie alespoň staršovstva? Což zase pořídit tu velkou fotku s popisky jmen, kterou jsme jako sbor věnovali sestře Trgalové, když nastupovala u nás jako farářka? A ta minulá fotka, kterou Ivan Práchenský tak krásně zpracoval – ještě ve sboru visí? Nevím, nejsem si jist, už jsme tam vzhledem ke covidu dlouho nebyli...Což ji poslat všem na mail? A jak to dělají jinde?

Přemýšlejme, jak z toho ven? Jméno je důležité – i když je to jen začátek.

Karel Režábek

Co dobrého přinesl COVID

Poprosila jsem tři ženy, tři různé generace, aby se zamyslely, zda jim i tato složitá doba přinesla něco dobrého.

Marta Študentová

Stáňa Hřebíčková: Zadáni od sborové sestry znělo: „Dal ti covid něco dobrého? Pokud ano, napiš o tom“.

Mohla bych se uchýlit k mediálním frázím a psát o „vlně solidarity“ s ohroženou skupinou občanů, do níž věkem patřím. Nesporně je to radostná a potěšující zpráva. Já mám ale napsat, co dal covid mně osobně. Psát o negativních „darech“ covidu by se mi dařilo mnohem líp: omezené sociální kontakty, zavřený kostel, zavřené výstavy, zrušené výlety. A také úzkost a strach, když covid postihl část rodiny. Samé záporné emoce, které člověku nedělají dobře.

Ale covid a „dobré dary“? To je protimluv, který je v rozporu se zprávami, které na nás chrlí každý den média, pokud jim to dovolíme. Ale jsou tady, jen si je uvědomit. Volání a maily od rodiny, přátel, ze sboru. Možnost sledování bohoslužeb. Vědomí soudržnosti, nečekaná nabídka pomoci. Něco, co jsme si

zvykli pokládat za samozřejmost, ale co zdaleka není samozřejmé pro řadu lidí kolem nás.

Omlouvám se, ale budu teď trochu osobní. To mé vyprávění by mohlo mít podtitul „Chvála internetu“. Patřím ke generaci, pro kterou se moderní média nestala tak samozřejmou součástí života jako v případě mých dětí a vnoučat. Z profesních důvodů jsem se s nimi naučila pracovat, ale surfování po internetu nikdy nepatřilo k mým preferovaným činnostem. Až přišel covid a internet mi nabídl to, co jsem postrádala: bohoslužby, biblické hodiny, křeslo pro hosta. Dokud nezačal přenos bohoslužeb z dejvického sboru, hledala jsem podle doporučení jiné možnosti, až jsem se dosurfovala do Nosislavi. Pro přechodnou dobu jsem se stala tak říkajíc externí členkou tamního sboru. Radostně a vděčně. Na biblické hodiny a Hovory o víře tam „docházím“ dodnes. A internet mi poskytl další nečekanou výhodu. Můžu se kdykoli vrátit k tomu, co jsem slyšela, co mě zaujalo, co jsem úplně nepochopila na první poslech. K těm dobrým darům se přidala radost a vděčnost.

Pročítala jsem si nedávno úvahy Petra Hudce o ovoci Božího Ducha a uvědomila jsem si, že se s láskou, radostí, dobrotou i dalšími dary setkávám právě teď víc, než jindy. Covid mi poskytl čas na to, čemu naši předkové říkali „usebrání“. Čas na zamyšlení, hledání podstatného, poznání dobrých věcí v mém životě. Potřebu vděčnosti.

Naše babičky říkaly, že všechno zlé je pro něco dobré. A měly pravdu.

Irena Troupová: Od jara jsem si prošla všemi možnými fázemi pohledu na covid – od nevěřícího po úzkostné sledování vývoje, což naštěstí moc dlouho netrvalo. Ale i tak jsem se cítila uvržena do situace, které jsem nerozuměla, stále nerozumím, tudíž se s ní neumím vyrovnat, ba ji aspoň prostě přijmout. Zároveň se k tomu nerada přiznávám... Leckdo z nás prožíval a bohužel dál prožívá obavy o své budoucí ekonomické zajištění, ale mě pomáhá, když mohu poslat někam peníze, kde jsem si jistá, že s finančním darem dobře naloží. Věřím, že je to jako s tím posíláním chleba po vodě... Ze začátku jsem se snažila vnutit seniorům, že jim nakoupím a jinak vypomůžu, ale skoro všichni to odmítali a bránili se tomu. Myslím, že si to vykládali špatně – nechtěli nikoho „zatěžovat“ a neuvědomovali si, že to nezatěžuje, ale naopak dává nám pomáhajícím šanci cítit se zase k něčemu.

Že všude vládla všeobecná podrážděnost, není třeba připomínat. Nejlépe mi pak bylo, když jsem s dcerkou utíkala do přírody, vždycky aspoň na dva dny v kuse. Do toho jsme obě musely fungovat v rámci vzdělávání online. S některými studenty probíhala online výuka v pořádku, u jedné studentky jsem ale cítila, že si svou frustraci vybíjí na mně a neuměla jsem se bránit. To jsem pak byla

dvojnásobně ráda, že jsem na to mohla při dlouhých procházkách v lese zapomenout. Vedle dobrých duchovních promluv různých moudrých lidí mi strašně pomáhaly žertíky kolující po sítích, a že jich bylo! Při brouzdání virtuálním světem jsem se ale musela naučit přestat číst příspěvky těch lidí, kteří s neutuchající vervou vedou svaté války proti všemu a všem.

Trápí mě nadále všechna omezení, jejich nelogičnost, a tudíž i neúčinnost, chybějící setkávání s mnoha přáteli a tak dál. Uvědomuji si, jak mě blaží každý vlastní i cizí streamovaný koncert, jak je hezké, když přijde dcerka ze školy a radostně něco vykládá, když mi manžel pošle na telefon milý emotikon, rozsvítím svíčky na adventním věnci. Nemám žádné prozářené poselství pro ostatní, jsem v tom prostě s vámi...

Marie Gallusová: I když se tato doba jeví velice náročná a může se zdát i pouze špatná, nehezka a záporná, přece jenom přináší i dobré věci. A nemusí být vůbec ohromné a světoborné, mohou to být i ty nemenší drobnosti.

Tahle doba mi přinesla i mnoho špatného, ale člověk se musí dívat na svět i optimisticky. Například mi přinesla poznání, že lidský kontakt je opravdu k nezaplacení. Že úsměv knihovnice, když mi vysvětluje nový systém vracení knih, je tisíckrát lepší než jeden klik na e-shopu. Že hlas mojí paní učitelky klavíru slyším v učebně a ne z mobilu doma. Že setkání s kamarádkami v parku nemůže nahradit žádná technologie. Tohle všechno jsem v poslední době začala vnímat jako ty věci, na které se vždycky těším, že dám přednost tomu někam zajít, než to jen odříct a zůstat doma, vyřídit to po telefonu. Právě díky téhle době jsem si uvědomila, že lidé jsou to, co mi do života přináší drobné radosti, jako objetí od kamarádky nebo úsměv knihovnice.

Otázku, co by dělal pán Ježíš tady a teď, si kladu mnohokrát

(Rozhovor s jubilantem Danielem Hellerem)

Náš milý Dane, ty jsi chodící příklad toho, že věk je jen číslo: tvůj duch je mladý, energii ti můžou závidět i vrstevníci tvých dětí, tvá tělesná schránka ani trochu nenavzděčuje tomu, že ses narodil jednoho prosincového dne pět let po válce (druhé světové). Po kom jsi zdědil takovéhle předpoklady?

Po nikom. Všechno je to milost Boží. Mámě umřel táta, mimochodem italský legionář, když měla týden před maturitou, v pouhých 54 letech po večeři doma u stolu, když celé rodině předčítal z Národní politiky, na mozkovou mrtvici. Mámína maminka zemřela, když mi bylo půl roku. Tátova máma zemřela, když

mi byly tři roky, v 63 letech, a jeho táta, když mi bylo deset. Ten se dožil 73 let a tak byl ve srovnání s ostatními prarodiči takřkajíc dlouhověký. A jako jediného dědečka si ho mohu pamatovat a dobře pamatuji. Nikdy jsem nezažil, co to je mít babičku. A jenom jsem slýchal, že existují babičky, ke kterým se jezdí na prázdniny, babičky, které vaří, pečou a smaží. A přitom jsem měl mladé rodiče – když jsem se narodil, bylo tátovi 25 a mámě 22. Lidsky viděno, medicína udělala ve druhé polovině 20. století obrovské pokroky. Z pohledu víry mi to Pán Bůh bohatě vynahradil na rodičích - táta se dožil bez tří měsíců 83 a máma bez čtyř měsíců 87. Předpoklady k dlouhověkosti rozhodně nemám, ale rád bych se dožil takového věku, jako bratr Dědina z našeho sboru. Pamatuji se, jak jsme si připíjeli červeným vínem ve vinárně, když jsme slavili jeho stovku. Ale měl bych se i v tomto směru držet při zemi. Často si připomínám slova 31. žalmu (Ž 31,16a), nejraději v kralickém překladu: „V Tvých rukou jsou časové moji.“

Co tě v dětství a dospívání ovlivnilo?

Především rodiče. A tedy rodinné prostředí. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, co všechno jsem doma nasál a vstřebal. A vážím si toho stále více. Vypovědět se to nedá. Hráli jsme si například s tátou a s bratrem ještě v předškolním věku „na kostel“. Cestu do kostela představovalo několikrát oběhnutí jídelního stolu v pokoji, pak jsme „přistáli“ na gauči a poslouchali vyprávění napínavých starozákonních příběhů. Díky rodinné výchově jsem začal vnímat (a stále se to zesiluje) církev jako druhý domov. Kamkoliv jsem v životě přijel do vzdálené ciziny, hledal jsem vždycky církevní společenství. I tam, kde to nebylo tak snadné. Jenom namátkou: Vzpomínám na luterány v Istanbulu v kostele při švédské ambasádě, na anglikány v japonské Jokohamě, na ekumenické společenství v Singapuru a další. Všude tam se po bohoslužbách pila káva a povídalo se. V Singapuru jsem se například seznámil se starším bratrem, který pracoval pro Tomáše Baťu, a když vypukla druhá světová válka, už tam zůstal na celý život. Jako komentář si neodpustím zásadní biblický verš (Mt 28,19): „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.“ A pokud jde o to další ovlivňování v dětství a v dospívání, součástí mého já se staly jak dorost a mládež v mém rodném sboru u Salvátora, tak evangelické brigády a kurzy. Setkávání s lidmi, kteří také pařili k menšině, ale dokazovali svými životy, že leccos jde i jinak.

Měl jsi odjakživa představu, že chceš být psychologem? Neuvažoval jsi někdy o tom vydat se ve stopách svého otce?

Ne, neměl. Však jsem také po období matematických fyzikálních olympiád a maturitě na gymnáziu (tenkrát ještě SVVŠ) zamířil, velmi podporován rodiči, na Matematicko-fyzikální fakultu UK. To bylo studium minimálně ovlivněné

jakoukoli ideologií. Vydržel jsem tam rok a pak udělal přijímací zkoušky na Filosofickou fakultu UK. Lákala mne i filozofie a sociologie, ale ty byly mnohem více zatížené „duchem doby“. Psychologie byla relativně nezávislejší a mojí motivací nebylo především řešení vlastních problémů, což bývá velmi časté, ani především pomáhání druhým, což je také častým ušlechtilým motivem, ale touha porozumět lidem. Jejich motivacím, proč chtějí a dělají to či ono, a proč to či ono nechtějí. Existuje dokonce celý směr, který si říká „rozumějící psychologie“ (Wilhelm Dilthey: „Verstehende Psychologie“ - W. Dilthey, německý filozof, psycholog a pedagog, představitel filozofie života, pocházel z reformované kazatelské rodiny, studoval historii, teologii a filosofii v Berlíně a v Heidelbergu).

O tom, že bych se vydal po stopách svého otce, jsem uvažoval mnohokrát, vlastně - s malými přestávkami - po celý život. Naši mne od toho mnohokrát zrazovali - a nejenom kvůli tomu, v jaké době jsme žili (dnešní mládež už si např. asi neumí představit, co to bylo ztratit „státní souhlas“). Viděl jsem - díky rodině - do dění v církvi velmi zblízka a poznal, jak to s tou „nevěstou Kristovou“ často je. Kdyby byla církev výhradně lidská instituce, dávno by už zanikla. Na druhé straně jsem vnímal i roli laiků v církvi, kteří jsou autentickými dobrovolníky „na vinici Páně“. A čím jsem starší, tím více se snažím „přikládat ruku k dílu“. A pro ty, kteří přijdou po naší generaci: Jednou z mála věcí, kterými jsem si relativně jist, je to, že role laiků v církvi poroste.

Byla tvá víra vždycky přímočará, bez pochybností?

Ne, nebyla. Především proto, že můj život nebyl zdaleka přímočarý. Nemám tady a teď místo k tomu, abych se ze všeho zpovídal. Zažil jsem na vlastní kůži, jak jsou tzv. „cesty Páně“ velmi klikaté. Pokud jde o pochybnosti, máme je snad všichni. Někdy větší, někdy menší. Ale vždycky jsem pochyboval především o sobě, ne o Bohu. Těch neviditelných pochybností o sobě a svém životě bylo mnoho. Má to všechno vůbec nějaký smysl? Když naše bytí je tak jako tak bytím ke smrti? „Marnost nad marnost“, lépe přeloženo „pomíjivost nad pomíjivost“? Ale vždycky tu byl ten pevný základ z dětství, o který bylo možné se opřít. A zcela lidsky vyjádřeno: Ještě i po své padesátce jsem mohl čas od času přijít za svým tátou na fakultu. To už jsem si tohoto Božího daru nesmírně cenil a samozřejmě cením dodnes.

Celý život se angažuješ v naší ČCE. Jaké jsou v současné době tvé „aktivity“?

Všichni žijeme ve svých sborech, takže začnu ve sboru: Samozřejmě účast na bohoslužbách, presbyterská služba, práce ve staršovstvu, středeční Naši pěvci (od roku 1986!), pondělní Evangwing se zasloužilým bývalým kurátorem Pavlem Proskem, tzv. „x-cátníci“ a další. Když mne na podzim roku 1991 tehdejší farář našeho sboru Miloš Rejchrt, který nám mj. postupně pokřtil tři děti, vyzval, abych

kandidoval do staršovstva, netušil jsem, kam všude ta cesta povede. Dnes jsem místokurátorem, ale ta cesta od zvolení do staršovstva našeho sboru vedla postupně na konvent (v tomto i v jiných případech bývá člověk nejdříve zvolen náhradníkem a pak se po několika letech stane členem nějakého správního orgánu) a po mnoha letech a mnoha konventech pražského seniorátu (v mém případě po sedmnácti - 1991-2008) na synod, kde jsem byl v letech 2012-2016 jedním ze tří laiků zvolených do předsednictva synodu, a v neposlední řadě do seniorátního výboru. Napřed jsem jako náhradník léta jezdil ze smíchovského nádraží pantografem do Radotína na schůze seniorátního výboru u seniorky Lýdie Mamulové, pak jsem byl zvolen členem seniorátního výboru, pak opakovaně náměstkem seniorátní kurátorky Zdeny Skuhrové, mimochodem mé spolumatulantky, to už za seniorování (příští rok končí) libeňského faráře Romana Mazura. A když se Zdena s rolí a službou seniorátní kurátorky loni na podzim rozloučila, zvolil mne konvent pražského seniorátu 8. listopadu 2019, tedy před rokem a něco, na pět let seniorátním kurátorem. Bude-li to tak Pán Bůh chtít, skončím v listopadu 2024 a přenechám tu službu, která zdaleka není jenom radostná, mladším. Jak v seniorátu, tak v celé církvi, tedy na synodu, jehož jsem jako seniorátní kurátor tzv. virilním členem. Tak si to ovšem představuji dnes. Člověk miní a Pán Bůh mění.

V čem vidíš slabé stránky a čem sílu ČCE?

To by bylo na hodně dlouhý článek a dvěma větami (jedna o silných stránkách a druhá o slabých stránkách) to vyjádřit nedokážu. Ale výborně to udělala strategická komise naší církve, která na tom postižení toho nejdůležitějšího pracovala několik let (pod vedením našeho bratra seniora Romana Mazura, kterého mimochodem pověřili vedením trochu ve stylu „kozol zahradníkem“ - aneb „když má pořád nějaké kritické připomínky, tak ať se toho ujme“). Výsledkem je tzv. STRATEGICKÝ PLÁN ČCE, ke kterému se loni konala na Pedagogické fakultě UK konference přístupná úplně komukoli (však bylo také narváno!). Strategický plán si prostudujte sami:

<https://www.ustredicce.cz/clanek/6266-Strategicky-plan-CCE/index.htm>

Stojí to za to!

Máš nějaké životní krédo?

Nemám, ale čím jsem starší, tím častěji mi v mysli „vyskakují“ příhodné či případné biblické verše, které přesně sedí k momentální životní situaci. Netajím se s tím, že to nebývají verše z epistol, které nás napomínají i povzbuzují, ale především Ježíšovy výroky ze všech čtyř evangelií. To je prostě poklad. V první řadě kázání na hoře, ale nejenom ono. Jako zvědavého i zvidavého laika mne vždycky velmi zajímal vznik evangelií a jejich prameny, ale o tom by měl něco

napsat někdo povolanejší. Přiznávám se, že moje víra vždycky byla, je (a asi už zůstane) tzv. „christocentrická“. Ve středu všech pomyslných kruhů je Pán Ježíš. Tu otázku, co by dělal Pán Ježíš tady a teď, si kladu mnohokrát denně.

Nač jsem se zapoměla zeptat?

Nevim a netuším. Ale na tom snad nezáleží. Těším se na rozhovor, který bude pokračovat. A veliké díky, milá Lydko, za otázky. Otázky jsou vždycky moc důležité. Od nich se totiž odvozují odpovědi.

Dane, bylo mi potěšením. A do dalších let ti za sebe a jistě i za ostatní Dejvické přeju všecko dobré!

Za rozhovor děkuje „láh“

Když se řekne Dan Heller, napadne mě:

Zájem, otevřenost, lidskost, vyprávění a komentáře, radost ze života a jeho darů (4H: hudba, hodování, hloubání nad věcmi víry, hory). MT

Při studiích na teologické fakultě jsem zpíval v salvátorském pěveckém sboru a v tenorech jsem stával vedle něj. Bylo mi ctí, měl jsem dobrý „cantus firmus“ = tedy pevnou oporu. Po čtyřiceti letech jsme se setkali znovu v Dejvicích a Dan je stále stejné „živo“. A to je dobře! Tak se drž, bratře...a trochu se šetři...už nám není dvacet :-). PR

Nezadržitelný gejzír chytrých, vzdělaných a vtipných poznámek prakticky k čemukoli, o čem je právě řeč, někdy přerušovaný -- jak to u gejzírů bývá -- klidnou chvílí naslouchání a laskavé empatie. MP

T2

FHH

„Last but not least“

MV

Chytrý, pohodový, dobrý muzikant a velký gurmán.

NS

Dan se bude ošívát, až tohle bude číst.

XY

Milý Dane, přijmi ke svým kulatinám naše přání Božího požehnání.

Izaiáš 40,31 Tě, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly.

7 věcí, které někteří lidé mylně šíří o fairtrade

Všichni jsme to již asi slyšeli: od sotva informovaného člověka se dovíte, že fairtrade opravdu nepomáhá zemědělcům ani řemeslníkům, že je to marketingový podvod, jehož cílem je přimět lidi, aby platili více za základní produkty nebo aby se „lidé ze střední třídy cítili lépe“. Pokusíme se vám pomoci rozeznat fakta od fikce. Pro pěstitele a řemeslníky ze zemí globálního Jihu má fairtrade hmatatelné a prokazatelné přínosy. Přesto lze občas slyšet vůči systému fairtrade výhrady.

Některé jsou oprávněné a fairtrade se je snaží řešit. Jiné se ale zakládají na nepochopení nebo na nepravdivých informacích.

Které mýty o fairtrade zaznívají nejčastěji a jaká je realita?

Mýtus 1: Fairtradové výrobky jsou dražší

To dnes už není tak úplně pravda. Platilo to dříve, kdy fairtradové výrobky nabízely výlučně malé obchůdky, pro něž je logistika takového obchodování poměrně náročná a tedy nákladná. I díky většímu zájmu spotřebitelů o původ potravin, řemeslných výrobků a etické otázky jejich vzniku se ale do prodeje fairtradových výrobků v současnosti zapojují i globálně působící společnosti a obchodní řetězce, což vede ke zvyšování objemu prodaného fairtradového zboží a tedy snižování logistických a jiných fixních nákladů.

Dražší než konvenční zboží mohou být fairtradové produkty tehdy, mají-li zároveň certifikaci BIO. Systém produkce biopotravin je totiž náročnější než u běžných potravin, například obhospodařování plodin je složitější a trvá déle, pokud se nepoužívá zemědělská chemie. Navíc pěstitelé získávají za plodiny vypěstované v kvalitě BIO příplatek navíc.

Kde se tedy v systému fairtrade berou prostředky na odpovídající odměnu pro pěstitele a řemeslníky? Spravedlivější výkupní cena fairtradových surovin je výsledkem spravedlivějšího rozdělení zisku napříč dodavatelským řetězcem, od pěstitele až po finálního zpracovatele. Nemusí se tedy nutně promítnout do koncové ceny pro zákazníka.

Mýtus 2: Známkou fairtrade si může na obal dát každý, a pak tvrdit, že obchoduje eticky

To není pravda. Známkou FAIRTRADE je chráněné označení, které obchodníci a výrobci mohou použít jen na výrobky, které splňují standardy fairtrade. Standardy musejí plnit jak řemeslníci, pěstitelé, tak zpracovatelé jejich úrody. Plnění těchto standardů je kontrolováno nezávislou auditorskou společností Flocert.

Známkou FAIRTRADE je vlastnictvím Fairtrade International. S obchodníky a zpracovateli v ČR a na Slovensku komunikuje Fairtrade Česko a Slovensko, která zpracovatele na případné neoprávněné užití známky upozorní. Pokud by daný obchodník nereagoval na upozornění, iniciativu převezme Fairtrade International, která může daného obchodníka pro neoprávněné užití známky žalovat.

Mýtus 3: Jen malé procento z ceny, kterou zaplatíte, skutečně dostanou pěstitelé a řemeslníci

Tento mýtus vychází z nesprávného předpokladu, že fairtradová farmáři

a řemeslníci žijí z podílu na prodejních cenách zboží se známkou Fairtrade. Tak to ale není. Zapojení do fairtrade pro pěstitele a řemeslníky znamená, že za svou produkci dostane ihned po dodání své kávy, kakaa nebo řemeslného výrobku takovou cenu, která pokryje výrobní náklady.

Bud' cenu tržní, nebo minimální fairtradovou cenu (pokud tržní cena klesne pod úroveň minimální fairtradové ceny). Navíc získají tzv. fairtradový příplatek určený na rozvoj jejich komunit a investice do vyšší efektivity a kvality své produkce. To je principem fungování fairtrade.

Přínos uvědomělého nakupování tedy nespočívá v tom, že by „část ceny“, kterou v obchodě zaplatíte, putovala k pěstitelům v zemích globálního Jihu, ale v tom, že takovým nákupem zvyšujete odbyt fairtradových produktů – a obchodníci tak mají důvod nakupovat více za podmínek fairtrade. Čím vyšší budou prodeje zboží s certifikací Fairtrade, tím více fairtradových produktů obchodníci nakoupí a tím více pěstitelů a řemeslníků bude moci využívat benefitů fairtrade (odpovídající cena, fairtradový příplatek, vzdělávání atd.).

Mýtus 4: Fairtrade uzamkne zemědělce a řemeslníky na pevnou cenu

Možná jste četli nebo slyšeli o „Fairtrade Minimum Price“ – tato určená minimální cena opravdu existuje. Jde však o záchranou síť, která se vypočítá na pokrytí výrobních nákladů a průměrného zisku a vstupuje do hry pouze v nejhorsím případě. To je v okamžiku, kdy tržní cena klesne pod cenu fairtradovou. Není to něco, co by uzamklo zemědělce a řemeslníky na pevnou cenu.

Nicméně - a to je opravdu důležité - pokud je tržní cena nad minimální cenou, musí kupující zaplatit vyšší cenu. A samozřejmě mohou prodávající vyjednávat i vyšší ceny na základě kvality a dalších faktorů.

Za zmínku stojí také to, že kromě obdržení minimální ceny nebo tržní ceny dostávají výrobci fairtrade prémii typu bonusů nazvanou „Fairtrade Premium“. Jedná se o dodatečnou sumu peněz, o které se rozhodují demokraticky, jak a za co je utratí.

Mýtus 5: Naše společnost platí vždy zemědělcům a řemeslníkům více než Fairtrade

Občas se objeví společnosti, které tvrdí, že „zemědělcům nebo řemeslníkům vždy platí více než Fairtrade“. Tyto společnosti však vždy srovnávají své ceny s cenou „Fairtrade Minimum Price“ a ne s cenou skutečně na základě tržních cen vyplácenou. Budou v případě poklesu tržní ceny také zemědělcům a řemeslníkům ceny dorovnávat na životně důležité minimum?

Mýtus 6: Fairtrade je sociální inženýrství, které křiví volný trh

Volný trh je iluzorní koncept. Bohaté země globálního Severu a nadnárodní

společnosti určují pravidla mezinárodního obchodu, chrání pracovní trh v Evropě, evropské zpracovatele a pěstitele systémem dovozních limitů, dotací a cel. Zájmy pěstitelů v chudých zemích takto nikdo nechrání. Od dob kolonialismu jsou tyto země závislé na vývozu primárních surovin, za které ale nedostávají dostatečně zaplacené. Vyjednávací pozice jednotlivých pěstitelů a řemeslníků je totiž velmi slabá a musí přistupovat na podmínky výkupců z nadnárodních společností. Nemají přístup k úvěrům, vzdělání, technologiím. Fairtrade tedy nepokřivuje volný trh, ale snaží se nerovné rozložení sil v mezinárodním obchodu napravit. Chrání v dodavatelském řetězci ty nejslabší – pěstitele a řemeslníky.

Mýtus 7: Peníze z licenčních poplatků nejdou pěstitelům a řemeslníkům, ale příživníkům na fairtrade

Licenční poplatky – tedy peníze, které za používání známky FAIRTRADE platí obchodníci – skutečně nejsou určeny pěstitelům. Ti ze systému fairtrade profitují jinak – zaručenými minimálními výkupními cenami, fairtradovým příplatkem, dlouhodobými kontrakty. Například jen v roce 2017 dostali fairtradová pěstitelé a řemeslníci na příplatku určeném k rozvoji jejich komunit 178 milionů eur (zhruba 4,5 miliardy Kč).

Nezbytným předpokladem pro to, aby mohli prodávat svou produkci za podmínek fairtrade, je však dostatečná poptávka mezi spotřebiteli a tedy motivace obchodníků takové zboží nabízet. Osvěta mezi spotřebiteli, jednání s dodavatelskými řetězci a další aktivity směřující k většímu zájmu o životní podmínky pěstitelů a řemeslníků jsou jedním z úkolů organizace Fairtrade International, jejíž fungování pokrývají právě licenční poplatky. Kromě toho Fairtrade International také vytváří a reviduje standardy pro jednotlivé produkty a vytváří a zavádí programy zaměřené např. na vzdělávání pěstitelů a řemeslníků, na zvyšování zapojení žen a mladých lidí nebo na boj s klimatickými změnami.

Zaslala Magdalena Jelínková, ředitelka o. p. s. Jeden svět

Křeslo pro hosta 28. 1.

Ve čtvrtek 28. ledna od 19 hodin bude hostem **JIRÍ SLÍVA**, český výtvarník a básník, věnující se kreslenému humoru, litografii a knižní ilustraci. Kromě toho píše i verše pro děti a je autorem mnoha českých poštovních známek. Setkání bude vysíláno také on-line.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v pátek 24. 1. 2021.

Únorové číslo vyjde 31. 1. 2021.

Adventní bohoslužby

v tomto koronavirovém roce 2020 hudbou a zpěvem provázeli: **Lydie Härtelová, Míša Petříčková, Eliška Hencychová, Irena Troupová, Tomáš Najbrt**

Foto zaslal Marek Světlík.

Obsah čísla:

O tichu.....	1	Co by dělal pán Ježíš tady a teď.....	7
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Když se řekne Dan Heller, napadne mě.....	11
Slovo faráře.....	3	7 věcí, které někteří lidé mylně šíří o fairtrade.....	11
Připomeňme si.....	3	Křeslo pro hosta 28. 1.....	14
Kdo to byl?.....	4	Adventní bohoslužby.....	15
Co dobrého přinesl COVID.....	5	Kalendář na leden 2021	16

Kalendář na leden 2021

Bohoslužby	26. 12. VP Štěpán	P. Ruml
9:30	27. 12.	P. Ruml (M. Trgalová Chotíněves)
	1. 1. VP	P. Ruml
	3. 1. VP	M. Trgalová
	10. 1.	P. Ruml
	17. 1.	A. Jacobea
	24. 1.	M. Trgalová
	31. 1.	P. Ruml

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Konfirmandi pátek v 15:00

Křesťan. služba 10. 1. po bohoslužbách

Děti + maminky

Nedělníci

X-cátníci

Naši pěvci

Zpívání

Modlitby Taizé

Hodina pohybu

Biblická hodina

**„Obcování“
(generace 35-50)**

Klub poznávání

**VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC
DLE VÝVOJE SITUACE
viz webové sborové stránky a sborové dopisy**

Křeslo pro hosta 28. 1. informace viz strana 14

Staršovstvo 7. 1. v 19:00

Ostatní 9. 1. konvent pražského seniorátu – plánován

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Únor 2021

SOUTERRAIN

Druhá únorová neděle

... vychází letos na 14. 2. - den svatého Valentýna. Upřímně: já tento svátek moc nemusím. I když si uvědomuji, že kořeny tohoto anglosaského svátku jsou zajímavé a sahají až do starověkého Říma. Přičí se mi moderní pojetí tohoto „svátku lásky“. Podle mne cílí hlavně na čerstvě zamilované páry, které jsou průmyslem vybízeny k tomu, aby nákupem (kýčových) dáreků vyrovnali povánoční pokles poptávky. Vadí mi komerční pozadí a vadí mi důraz na zamilovanost, která je sice krásná a romantická strana lásky, ale zároveň je i dost povrchní a pomíjivá.

I přes moje výhrady vůči Valentýnovi budeme letos s manželem druhou únorovou neděli (letos 14. 2.) slavít. Každoročně totiž na druhou únorovou neděli připadá Světový den manželství.

Věděli jste, že existuje takový svátek? Já dlouho ne, zjistila jsem to teprve nedávno. Domnívám se, že ve srovnání s Valentýnem je Světový den manželství mnohem méně známý. Může to souviset s tím, že oproti Valentýnovi je Světový den manželství poměrně „mladá“ záležitost, vznikl teprve v roce 1983 v USA. Ale určitě se na tom také podílí, že není tak mediálně profláknutý. Zřejmě průmysl vyhodnotil, že v naší společnosti manželství nefrčí tak jako zamilovanost...

Já Světovému dnu manželství fandím, a proto tu o něm i píšu. Nedělám to proto, abych pohrdala páry, které se brát nechtějí, nebo které se rozvedly. Nejde mi o „adoraci“ manželství. Spíš mě těší tři roviny, obecná, individuální a společenská, které nám slavení Světového dne manželství nabízí:

Obecně vzato otevírá prostor, abychom celosvětově zaměřili pozornost na něco, co k tomu, aby bylo krásné, vyžaduje trpělivost a dlouhý dech, uvážlivou komunikaci a porozumění, hledání společného zájmu a schůdných kompromisů, ochotu sebe rozvíjet a druhého přijímat. Schopnosti, které v naší uspěchané a konkurencí naplněné době často postrádáme, a které přitom jsou tak zásadní pro

dobré společné žití, a to nejen manželů. Je důležité si tyto schopnosti neustále připomínat.

Na individuální rovině nabízí každému páru určitý rituál, aby jednou za rok nejen věnoval zvláštní pozornost vzájemnému vztahu, ale také cítil jakousi pospolitost se všemi ostatními páry na světě. A ta pospolitost může povzbudit: Podívej, nejsme jediní, kteří se vydali na takové bláznivé dobrodružství, a kteří se musí každý den znovu snažit a překonat i nejhlubší propasti, aby toto dobrodružství dobře dopadlo.

V té rovině společenské vybízí státy k tomu, aby alespoň jednou za rok upozornily na důležitost fungujících manželství a všech podobných dlouhodobých vztahů pro společnost a poskytovaly aktivity zaměřené na rozvoj vztahů. Konkrétně v Čechách probíhá od roku 2007 Národní týden manželství (letos od 8. do 14. 2. 2021; viz další článek v Souterrainu).

A tak pojďme spolu oslavit Světový den manželství. Druhá únorová neděle letos nepřipadá jen na Valentýna, ale také na poslední neděli liturgického mezidobí. Tak jak lépe vkráčet do postního období než zaměřením na naše manželské nebo jiné blízké vztahy. Že jsou dobré vztahy s blízkými velmi důležité, to jsme jistě nějak povědomě věděli. V současné pandemické situaci o tom už nemáme žádné pochybnosti.

Pečujme tedy o naše vztahy s láskou, pokorou a trpělivostí. Jsou vzácné, cenné a vůbec nejsou samozřejmé!

Judith Stoklasová

Výtah z jednání staršovstva (7. 1. 2021 v 19:00 on-line)

A. NAVĚDOMÍ

• MT-Chotiněves – informace o naší kazatelské službě v tamním sboru – bude obsazen

A-2. některé aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** pastorační návštěvy; rozhovory po telefonu; natáčení vánočního programu dětí a výroba betléma; komise pro vikariát; výroba videa pro Skoty; on-line DRS Vrchlabí; supervize v Diakonii Jablonec; bohoslužby Smutné vánoce u Martina ve Zdi
- **PR:** vycházky s konfirmandy, pastorage, konference ANK, PO ekumenický SR, rozhovor pro TV NOE; Suchdol – vzpomínka na gen. Pernického + Štědrý večer; 27. 12. bohoslužby se vzpomínkou na Sv. Karáska (cca 800 zhlédnutí) + tisk v ČB

A-3. Pošta a různé

- SR – parte S. Karásek; J. Pokorný
- vánoční dopis synodního seniora

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období a služby presbyterů

- PES 5 – do 10% – pozvání pro 15 účastníků (+ služba)

B-3. Finanční záležitosti (TČ)

- Celocírkevní sbírka na křesťanskou službu – odešleme 4 550,- Kč
- TČ – rozeslán rámcový přehled hospodaření, vytvoří a rozešle dopis s informací jak získat potvrzení o daru
- půjčka na havárii střechy ČCE Libeň - půjčka 300 tis. Kč na 3 roky

B-4. Hospodářské záležitosti

- držák na ručníky na invalidním WC – hotovo – děkujeme P. Hejlovi

B-5. Konvent 9. 1. 2021 - se neuskuteční

B-6. Volební a výroční shromáždění

- info MT o působení ve Skotsku – byla zvolena, nástup je nejistý – záleží na podmínkách brexitu
- termíny shromáždění: volební 7. 3. 2021, VSS 21. 3. 2021 – schválen
- volby budou fyzicky (počet dle karantény) a korespondenčně

B-8. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- křestní shromáždění – 21. února
- figurky z vánočního betléma – figurky vrátit majitelům
- DM – dát zpětnou vazbu, kdo se účastnil maratónu psaní Amnesty International

Slovo farářky

Díky, že žiju!

Jak se mi tak díky době koronavirové smrskává život do každodenní rodinně-pracovní rutiny, přemýšlím o tom, co to znamená pro mé prožívání času. V normálních dobách jsem žila více plánováním na vzdálenější budoucnost. V diáři se moc akcí negumovalo a neškrtalo. Na pracovní situace, které ve mně zůstaly viset, jsem se pravidelně mohla ohlédnout s kolegy v supervizi. A zamýšlení nad každodenním životem i budoucností probíhalo mimo jiné v rámci biblických setkání s dětmi, dospělými a při nedělních bohoslužbách. Minulost, přítomnost a budoucnost prostě měly své momenty, kdy jsem je promýšlela a tak ty různé časy ve mně kořenily tak nějak více rozkročený.

Nyní prožívám, že čas plyne poněkud jinak. Ne že bych nemusela nic plánovat, ale rutinou je neustálé přesouvání odkladných setkání, rušení dovolených, oslav narozenin, svateb, křtin, školních slavností a výletů. Přestávám tedy upínat své těšení k těmto nejistotám a ráno spíše přesouvám svou pozornost na jediný den přede mnou. Co přinese? Žiju jej

dobře? Se svými prožitky i myšlenkami se učím zacházet na malé ploše dne. Zakazuji si třeba zůstat v emočním propadu po výpadu frustrovaného pošťáka, chci ale chvíli být v myšlenkách s kolegou, kterému během jednoho týdne zemřeli oba rodiče. Při on-line výuce tří dětí naráz a s při tom skotačícím předškolákem mám více příležitostí dětem vynadat, ale také je pochválit. Po svých občasných výbuších se snad rychleji vnitřně doberu k omluvě a vysvětlení. Hned se zamýšlím nad důsledky i možnostmi svých činů. Zkrátka, mám dojem, že se mi o něco lépe daří žít přítomným okamžikem, i když to stojí dost úsilí. To považuji za dar a příležitost zvláštního času, v němž právě jsme. Skrze zprávy o mnohých úmrtích na mě, a možná na nás obecně, více doléhá naše konečnost. I velkorysost každého dne. Vždyť nám nabízí tolik příležitostí jak udělat něco dobrého, pochopit jedinečnost okamžiku, napravit křivdu, být Bohu blíž!

Experti na žití přítomností jsou děti. Jsem ráda, že mám teď více příležitostí je pozorovat v akci. Jejich bezprostřednost a síla prožitků mě vždycky znovu k myšlence na žití přítomností přivádí. A připomíná mi Ježíšovo slovo: „*Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.*“ (Matouš 18,3) Myslím, že děti, zvláště ty nejmenší, nás umí svým unikátním způsobem stále znovu povzbuzovat a učit, jak žít. Synkům začnou mrznout ruce a tak konec dlouhého výletu propláčou. Za pět minut doma se už ale zase smějí, vesele skotačí a říkají, jak byla ta vycházka báječná. Občas některé dítě přijde, dá mi pusku a zase si jde po svých. Když potomkům chutná jídlo, vykřikují oblíbené heslo „Chválím službu!“ A nejvíce se mně vnitřně dotklo, když náš nejmenší u svátečního stolu pronesl krátkou modlitbu: „Bože, díky, že žiju!“ K tomu chci právě teď a tady říci své AMEN.

Magdaléna Trgalová

Letošní sborová shromáždění

V roce **2021** nás čekají celkem troje sborová shromáždění. První z nich, plánované na **7. března**, bude volební. Konečně se dostáváme do finále rozhodování o budoucích farářkách našeho sboru. Budeme povolávat sestru Alexandru Jacobea jako první farářku dejvického sboru na 10 let a plný úvazek. Na totéž shromáždění připravujeme i volbu sestry Magdalény Trgalové jako druhé farářky. V jejím případě půjde o poloviční úvazek a o čtyřleté působení, v rámci kterého se uskuteční i její opakovaný pracovní pobyt ve Skotsku.

Výroční členské shromáždění připravujeme na **21. března**. Jistě se ptáte, proč je

nespojíme v jedno. Důvodem jsou současná omezení. Pokud se situace významně nezlepší, bohoslužeb a tedy i shromáždění se bude moci účastnit 20, možná 30 lidí. V případě VSS to nevadí, takhle proběhlo už loňské dvakrát odložené shromáždění. Církevní řády pro volbu faráře žádají nadpoloviční účast členů sboru s hlasovným právem. Počítají sice i s možností, jak to obejít, ale máme zato, že povolání duchovních by mělo proběhnout reprezentativním způsobem, se zapojením většího počtu hlasujících. A to lze provést, pokud shromáždění rozšíříme o možnost „korespondenční“ volby. Nebudu teď zabíhat do podrobností, ty se dozvíte níže, jen poznamenávám, že tento zvláštní režim je důvodem, proč obě shromáždění proběhnou odděleně.

A třetí shromáždění nás čeká **na podzim**, opět volební. Je to s podivem, ale půlce staršovstva už zase dobíhá mandát. A tak už teď můžete přemýšlet, koho byste si v jeho řadách přáli.

§ § §

Teď základní informace o tom, jak bude letošní kombinovaná presenční a „korespondenční“ volba (podle čl. 9 odst. 5 a 9 Jednacího a volebního řádu) probíhat. Především, o „korespondenční“ formu se musí **požádat nejpozději 14 dní předem, tedy do 21. 2.**, a to obvyklým způsobem, jako se přihlašujeme na bohoslužby. Tedy e-mailem na adresu sboru. Kdo jej nemá, může i telefonicky. Vyčkejte prosím, až k tomu br. farář vyzve.

„**Korespondenční**“ volba se pak uskuteční v následujících dvou týdnech. Ne však **dopisem**, ale tak, že ve vyhrazených termínech **navštívíte sbor**, tam se v přítomnosti dvou presbyterů zapíšete do volebního seznamu, vyplníte **dva hlasovací lístky** a zalepíte je do obálky. Předpokládáme 4 termíny: **pátky 26. 2. a 5. 3. od 15 do 17 hodin a soboty 27. 2. a 6. 3. od 9 do 11 hodin**. K přihlášení se ke „korespondenční“ volbě prosím připojte i preferované datum. Obálky budou v den volby otevřeny a hlasovací lístky sečteny společně s těmi, které budou odevzdány v průběhu shromáždění.

Jen **výjimečně** – ty členy sboru, kteří si přejí účastnit se volby, ale je jim na obtíž dojet do sboru, navštívíme a budou moci **hlasovat z domova** – o to je potřeba rovněž výslovně požádat a domluvit si termín návštěvy.

Jan Mašek

Bazar Obchůdku jednoho světa

Na přelomu listopadu/prosince 2020 proběhl tradiční bazar Obchůdku jednoho světa, tentokrát v dosti netradičním formátu. Objednávalo se mailem či telefonicky a nákupy byly pak dobrovolníky roznošeny do sboru nebo dokonce až domů. Sešlo se celkem osm objednávek z našeho sboru, které dohromady podpořily Obchůdek sumou **8 720,- Kč**. Chtěla bych moc poděkovat všem nakupujícím a všem spoluorganizátorům.

Judith Stoklasová

K 90. výročí narození:

Několik osobních vzpomínek na faráře Daniele Henycha

(* 29. 1. 1931 - † 27. 2. 2018)

Na konci letošního ledna by se byl dožil 90 let dlouholetý dejvický farář Daniel Henych, který nás všechny před třemi lety předešel, jak věříme, do nebeského království. Chci se s Vámi podělit o několik osobních vzpomínek na něj, na osobnost, která ovlivnila životy nespočetného množství lidí, a na kterou nelze nikdy zapomenout.

1959 – na podzim jsem začal chodit do třetí třídy, v neděli do Nedělní školy do salvátorského sboru a v polovině týdne na hodiny náboženství pro děti školou povinné, které vedl mladý salvátorský vikář Daniel Henych. Bylo mu tehdy 28. Dodnes si to první setkání pamatuji. Škoda, že již na konci listopadu jeho osmnáctiměsíční salvátorské působení skončilo a se svou paní a půlroční dcerou se odstěhovali do Jičína, kde farářoval až do konce května 1971. Na jeho salvátorské působení navázal ještě v listopadu 1959 ještě mladší vikář Jan Čapek, kterému bylo 25 let, a formálně zůstal salvátorským vikářem až do konce listopadu 1965, i když již s určením pro tehdejší kazatelskou stanici v Dejvicích. Od 1. 12. 1965 se Jan Čapek stal farářem nově osamostatněného dejvického sboru.

1971 - ani nám salvátorským nemohlo ujít, že po éře spojené s Janem Čapkem, se do Dejvic a do Prahy svým způsobem vrátil bratr farář Daniel Henych, tentokrát již s manželkou a třemi dětmi. Zůstal dejvickým farářem téměř dvacet let, od 1. 6. 1971 do 31. 1. 1991. Občas jsme si zašli do Dejvic do tehdejší Kujbyševovy ulice poslechnout jeho kázání, která byla vždy jasná, srozumitelná, přehledná a především krátká. Tento věrný svědek Kristův, který byl skutečným „tichým“, který podle Ježíšova kázání na hoře „dostane zemi za dědictví“, nikdy nebyl upovídaný. Naopak, a jeho slova měla o to větší váhu. Staral se o dejvický sbor opravdu otcovsky a na jeho péči o dejvickou mládež vzpomíná na jiném místě další pamětník Čestmír Muzikář.

1986 - na jaře jsem začal chodit se svojí budoucí ženou, takže jsem se jednak připojil k čerstvě vzniklým „Naším Pěvcům“, ve kterých zpívala od úplného začátku, a jednak jsme začali střídát neděle u Salvátora a neděle v Dejvicích. Takže jsem kázání Daniele Henycha slyšel už pravidelně. Sám neumím odhadnout a natož ocenit, v čem a jak mne ovlivnil, vědomě či nevědomě. Věřím, že z jeho upřímného zaujetí pro své poslání ve mně snad něco zůstalo.

1988 - v květnu jsme se s manželkou domluvili, že se na konci září vezmeme. Bratr farář Daniel Henych bral přípravu snoubenců na manželství vážně. A tak ještě dnes vzpomínám na to, jak nás zval k sobě domů a hovořil s námi o různých

souvisejících tématech. Probírali jsme spolu jedinečnou a dnes - obávám se - již poněkud pozapomenutou knihu Štěpána Šoltésze „Kristus a rodina“, kterou mohu komukoli, kdo uvažuje o manželství, doporučit.

Po roce 1991, kdy se dejvickým vikářem a pak farářem stal Miloš Rejchrt, občas ve sboru Daniel Heller sloužil kázáním, což bychom si mnozí byli přáli i častěji, vytrvale sloužil i v Křesťanské službě a přikládal ruku k dílu, kde to jenom šlo. Neznám v naší církvi sbor a situaci, kdy by bývalý farář tak citlivě a všestranně uprostranil nově nastoupivšímu faráři.

Ve své skromnosti nemluvil o tom, že měl ještě mnohá další obdarování, především básnické. Neumím spočítat, kolik napsal písňových textů, jak „pro dospělé“, tak především „pro děti“. Spousta textů pro „Ztracenou kapelu s dětmi“ byla takřkajíc „pod obojí“. Zpíváme si je s kytarou my dospělí a naše dnes už také dospělé děti. V Dodatku k Evangelickému zpěvníku z roku 2000 najdete jeho textů jedenáct, což nemá (s jedinou výjimkou) obdoby!

Napsal jsem básnické obdarování, ale byla to i próza. Opět pro malé i velké. V roce 1992 vydalo vydavatelství Křesťanských sborů jeho knihu pohádek „Napůlpohádky“, v roce 1999 nakladatelství A-Alef knihu pohádek „O Vrkálkovi a Sivěnce“ a ve stejném roce knihu „O vlněné čepičce a o hliněném Adámkovi“, která obsahuje ilustrační příběhy k biblickým pravdám a vysvětlení desatera pro malé děti. V roce 2010 vydalo nakladatelství MESS (které si dovolím označit za „dejvické“) velice zajímavou knihu nazvanou „3 x 13 věřících osobností“, věnovanou především slavným vědcům, umělcům a křesťanským filantropům, kteří byli zároveň svědky víry.

Dovolím si skončit citací poslední sloky jedné z jeho písní: „Svým Duchem církev zbudoval a slavnou naději nám dal, že z našich vin nás vyproští a obdaruje věčností.“

Daniel Heller

Vzpomínám si, když jsem ještě chodil do dorostu, tak bratr farář měl občas v záloze na doplnění programu různé hry a vědomostní testy. Já jsem se jim dlouho úspěšně vyhýbal. Nechtěl jsem slyšet svoje jméno vždy na konci nebo alespoň v poslední čtvrtině. Proto, když se rozdávaly papíry a tužky, tak jsem mrknul na hodinky a začal se zvedat, že už musím domů.

Jednou mě ale bratr farář doběhl. Když začal rozdávat papíry, tak nás zároveň informoval, co po nás bude chtít. "Tady Vám rozdám papíry, vy se podepište.." V tom jsem se začal zvedat.

„Čest’o, nikam nechod’ a odchod odlož o 10 minut, až vyplníš test.“ To byla tak trochu rána pod pás, ale poslechl jsem přání autority a test vyplnil. Dokonce jsem

ho odevzdal mezi prvními deseti. Pak jsem ale znejistěl a chtěl si to ještě zkontrolovat, ale bratr farář řekl, že to budu mít určitě správně a test mi nevrátil. Řekl jsem si, když jsem se narodil 8., tak bych mohl být osmý. Jaké bylo moje překvapení, když jsem ve správnosti odpovědi obsadil DRUHÉ místo, hned za Tomášem Tichým. To bylo takové překvápko, že jsem úplně zapomněl jít domů.

Jednou v zimě jsme byli zase v Herlíkovicích. Bylo tam zvykem, že se osloví 2 až 3 lidi z jednoho sboru a vždy před jídlem dotyčný přečetl nějaký oddíl z Bible, připojil modlitbu a navrhnul píseň. Já jsem seděl u stolu s dejvičáky. V neděli kázali profesionálové, ve všední den my ostatní. Když se mě v pondělí bratr farář zeptal, zda bych si mohl na večer něco připravit, tak mě to zaskočilo a raději jsem to nechal na středu a nakonec jsem požádal o odklad až na čtvrtek, že dřív to nestihnu. Bratr farář mi dal na výběr ze 3 biblických oddílů. Hned jsem na tom začal pracovat.

Hotové dílo jsem mu dal na posouzení. Doufal jsem, že mi to bez mrknutí oka schválí. On si to přečetl, usmál se a řekl: „Češ'ťo, neboj, něco s tím uděláme!“ Za 5 minut mi přinesl hotové dílo, které už jsem jenom přečetl a nezměnil tam ani hlásku!

«« O »»»

Nejenže psal knížky a přispíval do Kostnických jisker, ale také krásně kreslil. Jednou na Silvestra před večerním posezením jsem ho požádal, zda by mi mohl časem ve volné chvíli nakreslit jeden obrázek - tzv. „píšící ruku“. Ukázal jsem mu svůj návrh i s popiskem. Asi to bylo legrační, protože se přitom značně bavil. „A kdy bys to potřeboval?“ „Kdyby to bylo do konce března, bylo by to dobré, ale kdyby se to stihlo do konce února, bylo by to úúúžasnééé!!! On se jenom usmál a řekl: „Češ'ťo, myslím, že stihneme ten dřívější termín!“

Zaradoval jsem se, že budu mít obrázek a začal se s ostatními veselit.

Na Nový rok odpoledne jsem dospával Silvestra, když vtom se ozval zvonek. U dveří stál bratr farář a v ruce držel desky s výkresem. „Nazdar Češ'ťo, tak jsem ‚načrtnul‘ ten obrázek, tak se na to mrkni a řekni, jestli Ti to takhle stačí nebo jestli to mám předělat.“ Úplně mi to vyrazilo dech. Ani fotografie by nebyla tak věrná! Hned jsem si ho založil do desek a později předal počítačovým expertům, kteří ke kresbě dodělali můj podpis. Stále ho používám u svých povídání.

Čestmír Muzikář

Co se mi vybaví, když se řekne Daniel Henych

Daniel Henych byl můj farář. Od r. 1971, kdy mi bylo 9 let, do r. 1991, kdy odešel do důchodu. V r. 1975 mě konfirmoval a v r. 1988 mě oddával.

Chodila jsem napřed do dorostu a pak do mládeže. Pokaždé byl náš bratr farář přítomen. Pokud jsme si my mládežníci sami nevybrali 1. (biblický) nebo 2. (nebiblický) program, bratr farář si vždy ten příslušný program připravil. Ten nebiblický byl vždy hrozně zajímavý. Bratr farář velmi poutavě vyprávěl často o životě a díle nějakých výjimečných osobností.

Z té doby si pamatuji i na přednášku o sexuální výchově pro mládež v Herlíkovicích.

Kázání měl bratr farář přehledně uspořádané do několika bodů.

Před svatbou jsme byli s Danem (budoucím manželem) u Henychů na předsvatebních rozhovorech. Bratr farář byl chápající a vždy uměl poradit.

V době, kdy jsme měli v Dejvicích už jiné faráře, chodil bratr farář pravidelně do shromáždění, na biblické hodiny i na jiné akce. My si ho pamatujeme také jako dědečka svých vnoučat, která jsou vrstevníky našich dětí.

Když byl bratr Henych už v důchodu, účastnil se jako jediný muž schůzek křesťanské služby a navštěvoval staré a nemocné doma i v nemocnicích. Tak také chodil několik let do LDN za mojí tchyní, babičkou Hellerovou, se kterou se znal z mládí.

Bratr farář Daniel Henych byl hodný, mírný, laskavý a moudrý člověk, na kterého budu vždy ráda vzpomínat.

Ivana Hellerová

O manželství a dětech

(15. ročník Národního týdne manželství)

Patnáctý ročník Národního týdne manželství, který se bude v České republice konat v týdnu od 8. do 14. 2. 2021, ponese motto O manželství a dětech. Záštitu nad letošním ročníkem převzal senátor David Smoljak. Každý rok se v rámci tohoto týdne koná více než 100 akcí po celé ČR. Jejich přehled můžete najít na stránkách www.tydenmanzelstvi.cz, kde mohou místní pořadatelé registrovat i své akce v rámci NTM a dát tak o nich vědět ostatním. Organizátoři NTM nabídnou v době lockdownu sérii webinářů pro manželské páry.

Existuje široce zakořeněný názor, že příchod dětí do manželství nutně znamená konec romantiky a uspokojení v manželském vztahu. Mnohé páry také doufají, že příchod dětí jejich vztah stmelí a přitáhne je více k sobě. To se jistě může stát, ale

ne většinou tak, jak si to pár představoval. Příchod dětí do manželství znamená více stresu, méně času na partnera i na sebe, často větší finanční nároky, zcela nové nastavení rolí a očekávání. Na druhou stranu děti přinášejí do vztahu zcela nový rozměr altruismu, kdy se učíme pečovat o druhé, statisticky každé další dítě snižuje pravděpodobnost rozvodu a přidá manželství cca 10 let a rodiče sami podle výzkumů většinou tvrdí, že mít děti dává jejich manželství hlubší smysl a cítí se proto šťastnější. NTM otevře i další témata, jakými je manželství s dospívajícími dětmi, fenomén prázdného hnízda – manželství po odchodu a osamostatnění dětí nebo naopak pohled dětí na manželství.

Více informací o kampani a akcích je možné nalézt na stránkách www.tydenmanzelstvi.cz a www.facebook.com/tydenmanzelstvi

Zaslala Judith Stoklasová: oficiální tisková zpráva organizátorů ze dne 19.1. 2021

Bratr farář Miloslav Nekvasil v roli operního pěvce, režiséra a scénáristy

Bratr farář ukončil své působení v dejvickém sboru v roce 1998 pozváním na hudební odpoledne, kde v doprovodu klavíru zazpíval Dvořákovy Biblické písně. Byl to zážitek tak neobyčejný, že na tento přednes nelze zapomenout. Žel žádná natáčecí technika nebyla tehdy k dispozici.

Ráda bych se zde připojila k řadě gratulantů se vzpomínkou na mimořádné hudební a interpretační programy v rámci Klubu poznávání a tvořivé harmonie. S bratrem farářem jsme se postupně domluvili na programech, přibližujících jeho první profesi. Všechny programy se staly doslovně svátkem setkání jak s mimořádným originálním přístupem provedení, tak i společenského setkání s pozvanými doprovázejícími pianisty i s hosty ze sborů z Jarova, Žižkova, Nuslí a Libně.

První program z r. 2002 s názvem Hudební střípky režiséra a scénáristy, zaznamenané na CD, určil i tematické nasměrování dalších setkání. V poutavém vícevrstevném vyprávění bratr Nekvasil vylíčil, jak tři zajímavá setkání s lotyšskou kulturou, ovlivněnou českou interpunkcí i romantizující českou básnickou tvorbou 19. století, později v prostředí nuselského sboru propojil do úspěšného hudebního odpoledne, pro zástupce lotyšské kultury, překladatele, interprety i české hosty. Program byl doprovázen písňovou skladbou Petra Ebena Láska a život ženy, s doprovodem klavíru a violoncella. V závěru tohoto setkání jej český překladatel požádal o křest.

V našem programu byl v hudební části zvolen výběr písní z cyklu Láska básníka v doprovodu klavíru, který na motivy básní Heinricha Heina zhudebnil Robert Schumann. Právě toto spojení inspirovalo vznik tzv. umělecké písně.

Další setkání se týkala přiblížení zejména romantické písňové tvorby: Romantismus v hudbě, Milie romantické hudby, Franz Schubert a Wilhelm Müller: Krásná mlynářka, dále pak Inspirace písní Gustava Mahlera s klavírním doprovodem, a poslední v roce 2008 Cesty a výhybky režisérské práce. Tato setkání jsou zaznamenána amatérsky na magnetofonovém pásku a po jisté úpravě jsou pro zájemce k dispozici.

S přáním radosti z života naplněného krásnou tvůrčí prací, a díky za nádherná setkání v Klubu poznávání a tvořivé harmonie.

Jaroslava Slánská

Dobrá zpráva

Jedné prosincové soboty jsem si pustila do ucha vysílání Prahy 2.

Paní redaktorka s velkým zaujetím vyprávěla osud člověka, kterého znají občané Prahy 6, pokud jezdí metrem a vycházejí východem směrem k VŠ.

Jednalo se o pana Kamila, který vytrvale sedával u východu z metra a prodával malé kytičky, za které mu lidé dávali rádi mnohem víc, než by si řekl. Byl vždy čistý, každého zdravil, a často jsem viděla, jak se s ním i mladí lidé dávají do řeči.

Znají jej i sestry, které pracovaly na našem BAZARU oblečení.

Před lety nám vzkázala Evička Muzikářová, že ho k nám poslala, aby si vybral co potřebuje, že ona to vše zaplatí.

Protože náš bazar sloužil z podstaty potřebným, nejen že jsme nechtěli placení, ale zvali jsme pana Kamila každoročně po několik let. Byl skromný, když jsme mu nabízely ještě něco navíc, než si vybral, odmítal, že by to neměl kam dát. Až přišel covid.

Covid postihl i pana Kamila – nevím, jestli onemocněl, ale z vyprávění jsem se dozvěděla, že se dostal do tak velké nouze, že mu hrozila ztráta bydlení, protože neměl dlouhodobě na nájem. Jeden z jeho častých zákazníků a Člověk schopný nejen účasti, ale i činu, vyhlásil prý ve prospěch pana Kamila veřejnou sbírku, na které se posléze sešel 1 milion Kč!

Aby se nenašli „dobří kamarádi“, kteří by mu odpomohli od získaných peněz, byly mu zaplacený dluhy a z účtu má pravidelnou měsíční sumu na obživu.

Jak jsem slyšela, tak vypravuji. Prosila jsem v rozhlase o přeposlání textu relace, ale potvrdili mi jen příjem mailu. Přesto si myslím, že se o radost, kterou mi toto vyprávění rozjasnilo prosincovou sobotu, mám s vámi podělit.

Jana Jindrová

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 2. 2021.

Březnové číslo vyjde 28. 2. 2021.

Obsah čísla:

Druhá únorová neděle.....	1	K 90. výročí narození:.....	6
Výtah z jednání staršovstva.....	2	O manželství a dětech.....	9
Slovo farářky.....	3	Bratr farář Miloslav Nekvasil.....	10
Letošní sborová shromáždění.....	4	Dobrá zpráva.....	11
Bazar Obchůdku jednoho světa.....	5	Kalendář na únor 2021	12

Kalendář na únor 2021

Bohoslužby	7.2. VP	M. Trgalová
9:30	14.2.	P. Ruml
	21.2. VP 1. postní	P. Ruml
	28.2.	M. Trgalová

**Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně
podle vývoje situace a aktuálního upřesnění**

Konfirmandi pátek v 17:00 (on-line)

Křesťan. služba 7. 2. po bohoslužbách

Děti + maminky

Nedělníci

X-cátníci

Naši pěvci

Zpívání

Modlitby Taizé

Hodina pohybu

Biblická hodina

**„Obcování“
(generace 35-50)**

Klub poznávání

**VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC
DLE VÝVOJE SITUACE
viz webové sborové stránky a sborové dopisy**

Křeslo pro hosta 25. 2. senátor Ing. Petr Šilar (on-line)

Staršovstvo 4. 2. v 19:00 (on-line)

Ostatní ---

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděna 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

Březen 2021

SOUTERRAIN

První březnová neděle

Do minulého čísla přispěla Judith Stoklasová skvělým úvodníkem „Druhá únorová neděle“. Psala, že 14. února slavíme nejen všudypřítomného Valentýna, ale i Světový den manželství. Rád bych plynule navázal, jelikož i na letošní první březnovou neděli vycházejí zásadní výročí: Marcus Aurelius se stal císařem, Graham Bell si nechal patentovat telefon a Albánie slaví Den učitelů.

Krom toho si připomínáme narození Tomáše Garriguea Masaryka. V našich kruzích se občas podotkne, že „pan prezident byl také evangelík“, méně se dodává, že poněkud soukromého, necírkevního ražení; usiloval o velmi civilní křesťanství zaměřené na morálku a racionální poctivost. O důležitosti Ježíšova poselství byl přesvědčen a velice poctivě je promýšlel, ale i zde byl solitérem, v tomto případě ovlivněným americkým unitářstvím své manželky Charlotty.

V Masarykově stínu se daleko méně připomíná postava Reinharda Heydricha, též narozeného 7. března. Jak se s tímto dvojitým výročím vypořádat? Je lepší připomínat tatíčka a říšského protektora odsunout, nebo raději mluvit o tragické postavě českých dějin s tím, že TGM je všude plno?

Připomenout oba muže současně ukáže něco, co lze snadno přehlédnout. Jako osobnosti se od sebe naprosto lišili: Masaryk vyrostl na Slovácku v rodině negramotného kočího. Heydrich pocházel z dobře situované rodiny uznávaného hudebníka. Masaryk byl až do svých šedesáti osmi let pokládán především za arogantního ješitu (staršími kolegy na univerzitě), filosemitu (za hilsneriády) či vlastizrádce (v případě boje o rukopisy), až ve stáří se stal téměř nedotknutelnou personou. Heydrich, ideál Hitlerova árijského typu, udělal závratnou politickou kariéru ozdobenou trofejemi sportovního šermíře, ale Masarykova prezidentského věku se ani zdaleka nedožil. Nicméně - při veškeré odlišnosti si nelze nevšimnout jedné zásadní podobnosti: Z pohledu budoucích událostí byli oba vlastně neúspěšní, zároveň důsledky jejich konání stále pociťujeme. Masarykův ambiciózní projekt pluralitní, humanistické demokracie se nedožil ani dvaceti let, přesto se k němu vracíme ať polemicky („Kdyby Masaryk neprotěžoval Čechy, šli by

Slováci za Tisem a Němci za Henleinem“?), nebo pro inspiraci (např. na demonstracích Milionu chviliek pravidelně zněly Masarykovy úvahy o demokracii, přednášené ze záznamu Radovanem Lukavským). Heydrichova hvězda zhasla dříve, než dokázal uskutečnit své plány s protektorátem, ale to, co způsobil, je stále na očích – synagogy, židovské město, spory o památníky židovské a romské genocidy, které povětšinou už jen připomínají, co bývalo, pohraničí, které se z odsunu Heydrichových soukmenovců nevzpamatovalo dodnes.

Jako kdyby Masaryk s Heydrichem stále soupeřili o to, či přítomnost na Hradě bude silnější a trvanlivější. Zároveň jejich „společné narozeniny“ vypadají jako špatný vtip. Nicméně právě vtip má jednu pozoruhodnou schopnost, totiž držet pohromadě zdánlivě absurdní protiklady a ukazovat, že jejich provázanost vlastně velmi dobře odpovídá složité realitě našeho světa. Proto si připomeňme, že 7. března by slavil narozeniny také hudebník a humorista Petr Skoumal. Jeho píseň „Život je pes“ na slova Jana Vodňanského výtečně vystihuje, že od sebe nemůžeme oddělit světlé a stinné stránky skutečnosti, ale můžeme si vybrat, jak se k nim postavíme a co si z nich odneseme:

Život je pes, to každý vidí a nemusí být profesor.

Život je pes a pro nás lidí, je pes už dávno známý tvor.

Život je pes a už to samo, kdekoho časem poleká.

Život je pes a pes jak známo, je věrný přítel člověka.

Život je pes a zuby cení a usmívá se po očku.

Život je pes a proto není, rozhodně není pro kočku.

Filip H. Härtel

Výťah z jednání staršovstva (4. 2. 2021 v 19:00 on-line)

A. NA VĚDOMÍ

A-2. některé aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** účast v kurzu krizové intervence pro kazatele; 2x předsvatební přípravy; 1xpředpohřební setkání a pohřeb; pastorece; on-line Homiletického semináře vikariátu; supervize mentorů; Dozorčí rada Krabčice online; Dozorčí rada Diakonie online; koncepční schůze k vikariátu; webové biblické kvízy dětem z náboženství
- **PR:** SR – přípravu bytu (SR-p. Roubalová); vycházky s konfirmandy; pastorece telefon, návštěva, předsvatební příprava; konference ANK (Asociace nemocničních kaplanů-zvolen předsedou); bohoslužby SPEK (on-line); rozhovor pro Proglas; Koncert podané ruky-Gothard
- **Oba:** Křeslo-večer s hostem Slíva; Diakonie ČCE-workshop ke vzdělávání kaplanů v Diakonii-on-line

A-3. Pošta a různé

- dne 27. ledna zemřel ve věku 92 let Lubomír Líbal, farář sboru v Chebu
- úmrtí s. Hany Schillerové
- poděkování za dar na pumpu (4 500,- Kč)-Nedělní škole-Člověk v tísni
- poděkování Post bellum (Den válečných veteránů 2 000,-)

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období a služby presbyterů

- Covid komise 1. 2. večer – Večeře Páně zatím ne v kruhu u stolu, ale jako doposud

JS – dávat pozor na:

1. před bohoslužbami – upozornit na to, že se bude větrat, nechat si kabáty
 2. shlukování lidí po bohoslužbách v předsáli – vysoké riziko nákazy, není možné zde větrat, uzavřený prostor, raději zůstat v modlitebně s otevřenými okny
 3. antigenní test – doporučit pro zvýšení bezpečnosti – presbyter vysluhující VP
- PR také vysvětlil, proč nejsou bohoslužby 2× mohou být, ale počet přihlášených i přes výzvy zatím nepřesáhl min. počet účastníků (vyjma 17. 1. Jacobea)

B-2. Diakonie a křesťanská služba

- MŠ – co je možné udělat místo koncertu, který se nyní nemůže konat? – potisk triček s pomocí umělců (Slíva, Tichý)

B-3. Finanční záležitosti (TČ)

- celocírkevní sbírka na křesťanskou službu – odesláno 4 550,- Kč
- sbírka na tisk 21. 2. – celocírkevní – dle průměru z minulých let (4 tis.)
- postní sbírka pro Diakonii – vykonáme k 7. 3. 2021
- nový evang. zpěvník – na jaře společná objednávka pro sbor (400 – 500,- Kč/kus) – nabídneme členům objednání přes sbor – PR – rozeslat výzvu členům – ve chvíli, kdy si budou hradit svoje zpěvníky, aby další kus uhradili pro sbor; také vyhlásíme účelovou sbírku
- výkaz o hospodaření bude uzavřen do konce března, i když nebude odsouhlasen VSS

B-4. Hospodářské záležitosti

- kancelář – nová světla v předsíni, police v kanceláři (PR)

B-5. Konvent

- proběhl ve dvou kolech formou dotazníků, vše potřebné schváleno převážnou většinou (hospodářské tisky, rozpis repartic), shromážděny návrhy do SR a CPR; na syn. seniora konventem navržen Pavel Pokorný

B-6. Volební a výroční shromáždění

- termíny shromáždění: volební 7. 3. 2021, VSS 21. 3. 2021 - schváleno, ale
- čekáme na vyjádření br. Adama Csukáse a SR
- pokyn k volbě od SR (28.1.)

B-7. Trvající a nové úkoly

- myčka kuchyň- zařizuje M. Prudký, vybrána myčka AEG Mastery FFB53900ZWB-8.

B-8. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- Církevní mobilní síť – SR žádá rozšířit počet přihlášených, platit dohromady ze sborového účtu-budeme naše členy informovat (MŠ?)
- JM – petice T. Trusiny pro parlament ČR (příprava novely zákona o pomoci v hmotné nouzi, kritizuje možnost změny zabavování sociálních dávek) – rozeslat sboru, podpisy do 7. 2. 2021
- ÚCK – od 3/2021 – úklid domu bude provádět zaměstnanec ÚCK
- letní sborová dovolená – oslovení účastníků dovolené v roce 2020 v Rakousku, pevné rozhodnutí ve 4 – 5/2021, již se přihlásilo cca 50 účastníků (P. Geier)

Slovo faráře

„Křesťan a politika“ - in memoriam Jan Sokol.

Věčné téma s otevřeným koncem připomnělo mi úmrtí Jana Sokola a pořady, které v televizi jeho památku připomněly. Téma, které jsme žili na teologické fakultě nad textem apoštola Pavla z epištoly Římanům 13. Kapitoly: „Každý ať se podřizuje vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha, takže ten, kdo se staví proti vládnoucí moci, vzpírá se Božímu řádu. Kdo se takto vzpírá, přivolává na sebe soud“... Dále žilo s námi v diskusích se studenty i s profesory nad thesemi, které naše alma mater vydala pár měsíců po Chartě 77, a které měly „pomoci“ i církvi, aby se držela dál od této iniciativy; dál a v relativním „bezpečí“.

Sokol popisuje v Gen (u) naprosto skromně, civilně a „normálně“, proč podepsal Chartu; o pár minut později říká, že v r. 2003 po poradě s manželkou kandidoval na prezidenta proto, že se to nedalo odmítnout; ve svém představení oběma komorám řekl: „vzdělaná mládež je i dnes pro hospodářství možná důležitější předpoklad úspěchu než suroviny nebo kapitál“. K neúspěchu z voleb (které, jak jinak, rozhodli komunisté) říká: „mrzelo mě, že to nevyšlo, a to proto, že z Václava Klause jsem měl trochu strach“.

(ČT GEN; Jan Sokol). Historie ukázala, jak oprávněné jeho obavy byly. Vícekrát jsme mohli ocenit velký přehled, moudrost filosofa, zkušenost vzdělaného praktika, krásnou střízlivou víru. A ve vztahu k politické angažovanosti tu „přirozenou normálnost“.

Když jde v jakékoli oblasti lidského života do tuhého – tedy člověk

u moci si začne nárokovat víc moci, než mu náleží; když společenský systém začne absolutizovat a ospravedlňovat svoje vládnoucí násilí vůči svobodě, právu a důstojnosti člověka; když lež převáží pravdu; nenávisť vítězí nad láskou-musí křesťan jít s „kůži na trh“.

Některé složité až neřešitelné teoretické, akademické, filosofické či teologické otázky nakonec mají řešení-řeší je lidský čin; ztělesněná poznaná pravda, za kterou se jde, bojuje i umírá.

K citátu z Kantova díla: „Jednej vždy tak, aby se maxima tvé vůle mohla stát principem všeobecného zákonodárství (Základy metafyziky mravů)“ dodává Sokol svůj výklad-„jednej tak, abys používal lidství jak ve své osobě, tak v osobě každého druhého, vždy zároveň jako účel a nikdy pouze jako prostředek“.

P. Ruml

Něco ze vzpomínek na Jana Sokola

Vzpomínám na období padesátých let minulého století, když jsem jako student navštěvoval tak zvané „Jirchářské čtvrtky“, kdy pod vedením profesorů Komenského teologické fakulty probíhaly přednášky a rozhovory z teologické a filosofické oblasti. Tato setkání měla veskrze ekumenický charakter. Zaujal mě mimo jiné katolický diskutér Jan Sokol svými znalostmi.

Později, v roce 1973, jsem byl vedením Statistického úřadu pověřen připravit a vést mezinárodní konferenci o bankách dat v informačních systémech, tehdy u nás první tohoto druhu. Věděl jsem o Janu Sokolovi, že byl v této době naprosto excelentní programátor počítačů. Byl jsem rád, že mně splnil přání, aby přednášel a vedl na této konferenci jednu z programových sekcí. Setkával jsem se s ním často při různých církevních i necírkevních příležitostech a vždy to bylo pro mne milé a srdečné setkání. Děkuji Pánu Bohu za jeho vpravdě bohatý život jako matematika, filosofa, teologa, politika, vysokoškolského profesora a v neposlední řadě i moudrého a laskavého člověka.

Pavel Prosek

Za Janem Sokolem (*18. 4. 1936 - †16. 2. 2021)

O Janu Sokolovi, který nás všechny předešel v úterý před Popeleční středou, na konci Masopustu, ke svému Pánu, budeme jistě číst různé vzpomínky v tištěných i elektronických médiích. Sluší a patří se připomenout, že patřil k prvním signatářům Charty 77, že jeho žena Františka, se kterou mají dva syny a dceru, je rozená Patočková, tedy dcera českého filozofa Jana Patočky, mj. jednoho z prvních tří mluvčích Charty, který tuto svoji historickou roli 13. 3. 1977 zaplatil životem, že Sokolovi s Patočkovými bydleli v Břevnově, že po prvních svobodných volbách byl od 7. června 1990 do 4. června 1992 poslancem

Sněmovny národů Federálního shromáždění za Občanské fórum, že byl místopředsedou Sněmovny národů, předsedou poslaneckého klubu Občanské fóra a parlamentní delegace pro jednání s Evropským parlamentem, že po rozpadu Občanského fóra přešel do Občanského hnutí a později do KDU-ČSL. Někdo si možná ještě vzpomene i na to, že od 2. 1. 1998 do 22. 7. 1998 byl čtvrtým ministrem školství, mládeže a tělovýchovy ČR v tzv. „Tošovského vládě“ a že 28. února 2003 byl koaličním kandidátem do třetí volby prezidenta ČR, kde ho, v posledním kole těsně porazil Václav Klaus. Patřil i mezi nejznámější tvůrce české Wikipedie, kam přispěl velmi vydatně.

To všechno je pravda, ale pro mne to není důvodem ke vzpomínání. Prvně jsem se s tímto velice vzdělaným a rozvážným katolickým intelektuálem setkal na Zvíkově, kde se v létě 1972 konalo týdenní výjezdní zasedání novozákonní překladatelské skupiny. V tomto týmu, vedeném profesorem Nového Zákona na tehdejší Komenského evangelické bohoslovecké fakultě Josefem Bohumilem Součkem, iniciátorem ekumenického překladu Bible, který zemřel již 9. 9. 1972 ve věku 70 let, zastupoval Jan Sokol jako laik římsko-katolickou církev a můj otec, profesor teologie Jan Heller, tu spolupracoval na Českém ekumenickém překladu Bible v roli starozákonního experta. Paradoxně se teprve později stal i členem starozákonní překladatelské skupiny. Můj otec se s Janem Sokolem intenzívně přátelil i po celý další život a znali se již od konce šedesátých let, především z římsko-katolického, ekumenicky velice otevřeného hnutí, nazvaného „Dílo koncilové obnovy“, které skončilo záhy po roce 1968. Jan Sokol, tehdy šestatřicetiletý, na mne už tenkrát na Zvíkově, kam jsem přijel za svým otcem se svým nejstarším synem Samuelem, tátovým prvním vnukem, kterému bylo tehdy rok a čtyři měsíce, udělal opravdu veliký a trvalý dojem. Charakterizovala ho nikdy nekončící touha po vzdělávání a nezdolnost. Nepřijali ho na střední školu a tak se vyučil zlatníkem. Dělal zlatníka a později mechanika a přitom dálkově studoval střední školu. V roce 1958 odmaturoval. Od roku 1963 studoval dálkově matematiku na Matematicko-fyzikální fakultě UK. Přitom již od roku 1964 pracoval jako programátor. Dodnes mám od něj doma v knihovně srozumitelně napsanou tenkou knížku nazvanou „Jak počítá počítač“. Později to „dotáhl“ až na vedoucího výzkumného pracovníka ve Výzkumném ústavu matematických strojů a kromě výpočetní techniky se zabýval i dalšími technickými obory, od hodinářství po elektrotechniku, ale také botanikou.

Při tom všem se jako laik a samouk naučil novozákonní řečtinu na takové úrovni, že v té novozákonní překladatelské skupině byl úplně rovnocenným partnerem erudovaným teologům a lingvistům. V tom nám laikům, kteří se občas díváme do řeckého originálu Nového Zákona s otázkou, jak je to tam vlastně v originálním znění, zůstává nedostižným vzorem.

Přišel rok 1989. Jan Sokol spolu s filozofem Zdeňkem Pincem založili při Pedagogické fakultě UK úplně novou instituci - Institut základů vzdělanosti, ze kterého 1. 8. 2000 vznikla samostatná Fakulta humanitních studií. Léta před rokem 1989 pilně studoval další, tentokrát tzv. humanitní obory, a tak od roku 1991 přednášel filozofii, antropologii a religionistiku hned na dvou fakultách: na Pedagogické a Filozofické fakultě UK. Získal jak titul CSc., tak PhD. V roce 1997 se stal docentem, v roce 2000 profesorem. Ve filozofii vycházel z fenomenologie a z personalismu. Těžištěm jeho zájmu byla filozofická antropologie, dějiny idejí a témata přirozeného světa, srozumitelná i laikům. Zajímal se o vztahy filozofie a náboženství, filozofie a vědy, a filozofie a politiky. Pilně psal a překládal. Napočítal jsem 23 jeho knih v češtině, 2 v angličtině, 3 v němčině a po jedné v čínštině („Malá filozofie“) a v maďarštině. Články ve sbornících a v časopisech jsem nespočítal. Nevím, kolik uměl jazyků, ale přeložil 17 knih významných filozofů 20. století, seřazeno podle abecedy např. Foucault, Gadamer, Lévinas, Ricoeur, Rosenzweig, Teilhard de Chardin, Tresmontant a von Weizsaecker. Jeho podíl na Českém ekumenickém překladu Bible z původních jazyků se nedovážím odhadnout, to totiž bylo opravdu kolektivní dílo.

Musím ještě napsat, že byl nesmírně skromný a - i když to možná vyzní jako fráze - hluboce lidský. Především v každodenním kontaktu s lidmi, uměl přirozeně hovořit se vzdělanci i s lidmi prostými, s křesťany i s nekřesťany. V devadesátých letech, i po roce 2000, jsem se s ním občas potkával při různých příležitostech na půdě Univerzity Karlovy. V letech 2000 - 2007 byl prvním děkanem nejmladší ze 17 fakult Univerzity Karlovy - Fakulty humanitních studií, která sídlí v pražských Jinonicích. Po skončení tohoto období přednášel v zimním semestru akademického roku 2008/2009 etiku a lidská práva na Harvardově univerzitě v USA. Rád vzpomínám i na naše poslední velice neformální setkání při příležitosti oslavy jeho „kulatých“ narozenin na Fakultě humanitních studií v Jinonicích. To už jsme si s Honzou několik let tykali.

Daniel Heller

Vzpomínka na Jana Hrubeše,

byť nepřilíš častého účastníka našich shromáždění. Proč to? řeknou si mnozí. Ničemně: v tomto roce by mu bylo sedmdesát, před drahnými lety byl ve sboru pokřtěn a konfirmován a poměrně živě se zúčastnil schůzek mládeže, ale pak se vrhl do víru života, ze sboru zmizel – avšak neztratil se. Prostě jednou za čas, vždy na některý Boží hod přišel do shromáždění. Zpravidla si sedl ke mně, pohovořili jsme a že zas někdy příště... V posledních desetiletích zmínil, že působí na radnici Prahy 6 a vždy mě nabádal, abychom, tak jako jiné církevní obce Prahy 6, využívali finance, které jsou v rozpočtu Městského úřadu

vyčleněny pro činnost církevních společenství. Léta tam působil jako vedoucí odboru kultury. Dopadlo to a náš sbor jím připomínané finanční prostředky využil, jak jsme slyšeli ve smutečním oznámení o jeho smrti koncem ledna. PaedDr. Jan Hrubeš koncem ledna zemřel. Avšak - Honza byl především synem svého otce: Ing. Dr. Pavel Blahoslav Hrubeš, vrchní rada na svém pracovišti, do dejvického sboru chodil, co pamatuji, pravidelně. Pamatuji bratra Hrubeše ještě z Wuchterlovy - sedávali jsme poblíž sebe vlevo od harmonia a bratr Hrubeš po shromáždění se mnou vždy pohovořil. Nebyly to žádné drby o tom či o onom, ale pokaždé se zamýšlel nad kázáním. Maně si vzpomínám, jak snad i s potěšením - to jistě pod tíhou doby, jednalo se o 60. - 70. léta 20. stol. -, opakovaně zdůrazňoval až přesmutné citace z Epilogu Dostojevského románu Zločin a trest o Raskolnikově snu ve vězení, kdy se protagonista probíral ze své nemoci. Vyslechli jsme je tehdy v jednom kázání faráře Daniela Henycha, kdy bratr farář z Dostojevského - tehdy pro něho neobvykle důrazně - jak dnes ho slyším -, citoval přibližně následující: „*Zdálo se mu v nemoci, jako by celý svět byl odsouzen k oběti, jakési ... morové ráně, jdoucí z hlubin Asie na Evropu... objevily se jakési nové trichiny, mikroskopické bytosti, usazující se do lidských těl. Avšak tyto bytosti byli duchové, obdařeni rozumem a vůlí. Lidé, kteří je přijali do sebe, stávali se ihned zuřivými a šílenými. Avšak nikdy, nikdy se nepokládali lidé za tak rozumné a neotřesitelné v pravdě, jako se pokládali nakažení. Nikdy nepokládali za nezvratnější svá rozhodnutí, své vědecké záměry, svá vědecká přesvědčení a vyznání. Celé osady, celá města a národové se nakazili a šíleli... každý myslil, že jen v něm jediném spočívá pravda...*“ Daniel Henych ve svém kázání přirozeně hovořil o celém tom úděsném Raskolnikově snu, ovšem i o jeho katarzi! a my to s bratrem Hrubešem probírali i z Henychova pohledu: mravní i duchovní bída člověka vězí v jeho hříchu. Ale nyní se mi vybavují ještě starší poznámky ing. Hrubeše: i ke kázání Jana Čapka, kdy Čapek odpovědnost člověka dokládal třeba působením Alberta Schweitzera v Lambarene či kladl otázky nad zodpovědností církve, když nás seznamoval například s Hochhuthovým Náměstkem. Ale ještě k Janu Hrubešovi - proč ho uvádím: Do jisté míry mé připomenutí jeho osobnosti podtrhují i vzpomínky jeho spolupracovníků, na jeho památku uvedené v nekrologu, který Radnice Prahy 6 uveřejnila na svých stránkách. Uvědomil jsem si, že kolegové Jana Hrubeše, i starosta, u zesnulého vyzdvihují jeho pracovní i lidskou zodpovědnost. A mně se především, obzvlášť v těchto dnech, opět vybavuje - kromě té Honzovy materiální starosti o sbor i to, jak z něho vystupoval zármutek a - při rozhovoru s ním to doslova bilo do očí - i jeho lítost, že je pro sbor jen „hodobožovým“. Myslím, že to je významné memento i pro naši sborovou práci, v podobném případě i s kartotékou.

Marek E. Světlík

Co dobrého mi přinesl COVID

V lednovém Souterrainu jsem si přečetla podnětné názory sester ze sboru na téma, co dobrého jim do životů přinesl COVID. Jsem vděčná za jejich otevřeně zpovědi. Inspirovaly mě natolik, že jsem popřemýšlela nad odpovědí sama za sebe.

Předně jsem si uvědomila, že i když jsem mnohdy pesimista, v tomto případě jsem se vědomě pokusila dívat se na situaci s koronavirem pozitivně. A hledat odpovědi, co mně (nám) má tato doba plná omezení říci.

Myslím si, že přímo vybízí k zamyšlení, co máme či co můžeme změnit ve svých životech. Co je důležité a co je jen honba za pomíjivým. A konstatovala jsem, že mně paradoxně toto období přineslo jistou úlevu. Vůbec tím ale nechci znevážit či zlehčit nepříznivé zdravotní, sociální a ekonomické dopady pandemie na životy většiny z nás. Jde jen o to využít ten čas smysluplně.

Jela jsem totiž na plný plyn. Nesla jsem tíhu mnoha povinností, několik zaměstnání, péči o blízké, o rodinu, domácnost. Snažila jsem se léta rozvíjet své talenty pěstováním koníčků. Přineslo mi to radost, ale také další povinnosti. Bylo to náročné. Díky covidu jsem se zastavila. Dopřála jsem si odpočinek. Přimělo mě to více o sobě přemýšlet, získala jsem najednou čas jen pro sebe. Uvědomila jsem si, že jsem se stále snažila plnit očekávání druhých. A že jsem dlouhodobě na sebe zapomínala.

Začala jsem se více zajímat o naplnění smyslu života. Vím, že je důležité naše životní poslání. Ale i když zjistíme, v čem spočívá, máme prostor ho plnit? Při tom všem „nasazení“?

Získala jsem čas na usebrání. Na objevení vlastní zátěže, kterou si nesu z minulosti. Na odložení strachů, které vznikly neblahým působením okolí. A že jich bylo. Strach z odmítnutí, z nepřijetí, z nelásky, ze zla, z bolesti, ze tmy a mnoho dalších. Objevila jsem různé možnosti, jak se strachy aktivně pracovat a odložit je navždy. Ta úleva! A ta radost, když mohu tyto zkušenosti předávat dál.

Někdy se vynoří staré myšlenky plné skepse, smutku a sebelítosti. Jsou to těžké chvíle, kdy člověka zachvátí úzkost, že to nezvládne. Tehdy se obracím k Bohu a v modlitbě prosím o naději, důvěru v život a v Boží přízeň.

Práce na sobě není jednoduchá, ale je motivující. Přináší hmatatelnou úlevu nám samým a zprostředkovaně i druhým. Říká se, že učinit šťastným druhé může jen šťastný člověk. Přejí všem ze srdce, aby objevili a odložili staré programy a přesvědčení, které jim již neslouží a mohli svobodně vykročit do nového. K tomu všem dopomáhej Bůh!

Jiřina Muzikářová

Poznávejme se

Je dobré zamýšlet se nad posláním křesťanského společenství. Nejprve si musíme ujasnit, kdo je vlastně křesťan. Myslíme si, že jsou to ti, kteří chodí v neděli do kostela a pochvalně se vyjadřují o církvi. Zůstáváme u povrchního pojetí, ale ta pravá bohoslužba je v duchu a v pravdě. Pokud ústy vyznáváme, ale naše činy tomu neodpovídají, pak jsme horší než ti nevěřící. Oni totiž neví, že existuje duchovní život. Orientují se jen dle svých smyslů. Boha nikdo nepotkal tváří v tvář, a tak není. Kdyby byl, nedopustil by genocidu a spoustu jiných zločinů, které dělají lidé lidem. Jistě, pokud by byl Bůh náš sluha, tak by to platilo. Jenže on učinil člověka správcem celého stvoření, obdařil ho myšlením a dal mu svobodu v rozhodování.

Pokud mi chybí pokora před Stvořitelem, tak si myslím, že jsem nejchytřejší, a chci být i nejmocnější. Proto neumím naslouchat druhým, nechápu hodně věcí a hlavně mi chybí láska a úcta k Božímu stvoření. Modlíme se: „Pane, dej nám mír, doved' nás do života věčného, ochraňuj nás, ať se nedostaneme do područí hříchu,“ apod. Otázka je, co pro to děláme my. Jak si to na Zemi zařídíme, tak to bude.

Křesťanská společenství by měla být společenství lidí, kteří se znají, pomáhají si a mají k sobě přátelský vztah. Pomáhat si v životních krizích by mělo být běžné. Hodně psychických onemocnění by nevzniklo, kdybychom měli možnost svůj problém s někým probrat. Samozřejmě ten někdo nebude vytrubovat naše selhání do světa.

Situace je taková, že ve velkých sborech se ani neznáme a v tom malém se třeba po bohoslužbě krásně pobavíme, ale víc scházet se nemůžeme, neboť bydlíme daleko od sebe. Jaké je řešení? Až se budeme moci scházet, je třeba otevřít sbor veřejnosti, dělat konzultace či biblické kurzy pro zájemce.

V našem sboru vypisujeme životní jubilea (samozřejmě když někdo nechce, nemůžeme ho tím zatěžovat). Někdo oslavuje, jiný ne. Bylo by dobré, kdyby oslavenci předstoupili před shromáždění (1x za měsíc) a řekli, čím se zabývají, či zabývali (profesi) a kde bydlí. Za nějakou dobu bychom se poznali a věděli bychom, na koho se obrátit dle profese. Věděli bychom také, kdo bydlí blízko nás a kdo by nám mohl pomoci. To by bylo dobré zejména pro staré a osamělé členy sboru. Dále je možnost pravidelných schůzek, zamyšlení nad Bibli, konzultací, přímluvných modliteb, kdy by se tato setkání konala i v bytech. Samozřejmě nelze nikoho k ničemu nutit. Ať každý rozmyšlí, zůstane-li anonymním členem sboru nebo jen hostem, či se aktivně zúčastní sborového života.

Lidmila Příbylová

Čím jsme žili v roce 2020

LEDEN

- Začalo oslovování možných kandidátů na prvního faráře našeho sboru
- Koncert Podané ruky u sv. Gotharda v rámci ekumenického týdne modliteb
- Zpěvy Taizé u sv. Vojtěcha
- NP – zpěvohra od Daniele Henycha Dvě vdovy při bohoslužbách
- Ekumenická bohoslužba u Sv. Vojtěcha
- Dejvické křeslo pro hosta: strahovský opat Daniel Janáček
- Klub poznávání: Cesta do Nepálu a Bhútánu – manželé Štajfovi
- Zemřel Petr Pokorný

ÚNOR

- Instalace nových členů seniorátního výboru u Martina ve zdi (od nás Daniel Heller – seniorátní kurátor a Jan Mašek – jeho náměstek)
- Ve sboru prodejní výstava obrazů Milady Šindlerové
- Dejvické křeslo pro hosta: Míříme k vyhynutí a co s tím dělat – Arne Springorum
- Klub poznávání: Hispaniola – východisko kolonizace Ameriky – Václav Petříček
- Oslava životního jubilea Hany Adamové
- Narodila se Noemi Tichá
- Zemřeli Dana Šilhánová, Oldřich Šesták a Erazim Kohák

BŘEZEN

- Poprvé se setkala nová skupina nazvaná Obcování
- Víkend konfirmandů spolu se střešovickými
- Chleby pro bezdomovce – Martina Jílková
- Oslava jubilea bratra Dušana Čurdy
- Do života sboru i všech jeho členů zasáhla omezení v důsledku epidemie Covid-19
- Zemřeli Eva Kalousková a Konstantin Androchowicz

DUBEN

- Velikonoční bohoslužby natočil s našimi faráři Michael Otřísal
- Rozesílání pastýřských listů s kázáními
- Zemřel Ladislav Hejdánek

KVĚTEN

- Pavel Dobrovský předtáčí bohoslužby s našimi faráři
- Prezenční bohoslužby obnoveny na svatodušní neděli ráno a večer

- Ekumenická bohoslužba za krajinu
- Dejvické křeslo pro hosta: recitátor Rudolf Kvíz
- Naši pěvci – veřejná zkouška

ČERVEN

- Vedením bohoslužeb a následnou společnou besedou se nám představili dva možní kandidáti na prvního faráře našeho sboru: Alexandra Jacobea a Petr Pivoňka. Obě neděle byly vysílány on-line díky Petru Hejlovi
- Piknik dětí a rodičů ve Hvězdě
- Výlet dětí a konfirmandů do Přistoupimi
- Přespání dětí z Braníka u nás a jejich účast při bohoslužbách
- NP nahrávají písně z evangelických zpěvníků do databáze ČCE
- Slavnostní ukončení tříletého kurzu Základy evangelické teologie v Libni
- Seniorátní setkání kurátorů v našem sboru
- Zemřela manželka Gerharda Reininghause

ČERVENEC

- Sborová dovolená v Bystřici pod Hostýnem
- Staršovstvo na mimořádné schůzi vybralo jako kandidátku na první farářku našeho sboru Alexandru Jacobea z Brna
- Mažeme chleby pro bezdomovce
- Narodily se: Adélka a Rozárka Mixovy a Naděje Lavická

SRPEN

- Tábor dětí v Křižlicích vedený našimi faráři
- Mažeme chleby pro bezdomovce
- Zemřel Jaroslav Oliverius

ZÁŘÍ

- Zasedání synodu naší církve
- Seniorátní den v Kladně
- Otevření nového pracoviště Diakonie v Dolních Počernicích
- Schůzka učitelů NŠ
- Dejvické křeslo pro hosta: režisér Václav Marhoul
- Staršovstvo rozhodlo o zakoupení streamovacího zařízení, zařídil Petr Hejl
- Křest Noemi Stoklasové
- Svatba Víta a Anežky Henychových, zpívali NP
- Ukládání urny Marty Zachové

ŘÍJEN

- Vizitace našeho sboru pražským seniorem Romanem Mazurem a Janou Šarounovou

- Dvakrát odložené VSS
- Opět vyhlášena celostátní karanténa, bohoslužby a schůzky konfirmandů on-line

LISTOPAD

- Rozloučení s manželi Sinclairovými, kteří se vrací zpět do Skotska
- 90. narozeniny Miloslava Nekvasila, za sbor přání a dárek předala sestra Trgalová
- Možnost objednat si přes sbor produkty Obchůdku jednoho světa
- Chleby pro bezdomovce
- Dejvické křeslo pro hosta: Pastorals Brothers
- Zemřela Milada Pražáková

PROSINEC

- Ordinance nových farářů naší církve v Pardubicích
- Smutné Vánoce u Martina ve zdi (M. Trgalová a M. Vymětal)
- Dopisy pro Amnesty International (Dan Molnár)
- Magdaléna Trgalová a Pavel Dobrovský dali dohromady netradiční dětské bohoslužby (keramický betlém), které jsme vysílali on-line
- Zájemci si mohli ze sboru odnést Betlémské světlo – zařídili Gallusovi a Dan Molnár
- Vzpomínkové bohoslužby na Svát'u Karáska
- Zemřel Václav Kouba

Co jsme v roce 2020 plánovali a díky covidu nemohli realizovat:

- Oslavy kulatých narozenin činovníků sboru Vladimíra Jenčeka, Jana Maška, Martina Prudkého a Daniele Hellera
- Společný oběd a výlet na Vyšehrad se Svatovojtěšskými
- Noc kostelů společně se Svatogothardskými
- Všeliká mládež v Dejvicích
- Sborový výlet do Olomouce
- Sborový výlet do Wittenbergu a okolí s Gerhardem Reininghausem
- Nocování v kostele s dětmi
- Společný adventní oběd
- Křeslo pro hosta – Bílá hora s Ondřejem Halamou

Statistika za rok 2020

Celý rok byl ovlivněn situací kolem Covidu-19

K **bohoslužbám** jsme se sešli celkem 48× (z toho 4× byly bohoslužby zdvojené)

za průměrné účasti 63, počítané bez bohoslužeb s omezením. Bohoslužeb s omezením bylo 15.

VP jsme slavili 16×

Počet členů sboru celkem: 506

Počet členů sboru s hlasovacím právem: 207

Počet plátců saláru: 154

Pokřtěni byli: Noemi Stoklasová.

Do sboru **se přistěhovali**: Lenka Strouhalová

Zemřeli: Dana Šilhánová, Oldřich Šesták, Eva Kalousková, Konstantin Androchovicz, Jaroslav Oliverius, Milada Pražáková, Václav Kouba, Jaromír Malý

Staršovstvo

Kromě obvyklých schůzek, většinou on-line, byly i dvě mimořádné kvůli výběru kandidáta na prvního faráře

Pravidelná setkávání jednotlivých skupin:

Nedělní škola

Organizace: Ivana Hellerová

konala se 16× za průměrné účasti 6 dětí

Témata - začátkem roku 2020 - dokončení modlitby Otče náš, dále apoštolské vyznání víry Věřím v Boha Otce.... - po částech a na podzim - to měla být ta nejruznější témata dle katecheze ze synodní rady - z Nového i ze Starého zákona.

Sbírka NŠ je na pumpu na čistou vodu v Africe (Jeden svět). Sbírka byla uzavřena koncem roku a byla odeslána

Biblická hodina

Organizace: Pavel Prosek

skupina se sešla 9× za průměrné účasti 8

Tématem zamýšlení byly Pavlovy listy Římanům.

Biblická hodina pro děti

Vede Magdaléna Trgalová

Čtvrtek v 17 hodin, celkem 11× za průměrné účasti 7

Maminky s dětmi

Organizace: M. Trgalová

Maminky s dětmi se sešly 5×, průměrná účast 4 maminky a 4 děti

Konfirmační cvičení + mladí konfirmovaní

Vede Pavel Ruml

Pátek odpoledne, celkem 14× (z toho 10× on-line), průměrná účast 6

6× výšlap a 1× víkendový pobyt 8 dětí

Náboženství v ZŠ Suchdol

Vede Magdaléna Trgalová

Celkem 4× za průměrné účasti 3

Neďělníci

Program si zajišťují sami. Pro bližší informace lze kontaktovat Filipa Härtela, f.h.hartel@gmail.com

scházejí se 1x za měsíc, vždy třetí neděli v měsíci po bohoslužbách, celkem 9× (z toho 2× on-line) za průměrné účasti 8

Obcování

Vede Magdaléna Trgalová

Nově ustavená skupina rodičů s dětmi, schází se 1× měsíčně v domácnostech (kvůli hlídání dětí)

Sešli se 3× za průměrné účasti 9

X-cátníci

Organizuje: Martin Volný

Mezigenerační skupina se zamýšlí nad základními biblickými tématy a pojmy.

Schází se 1× měsíčně, celkem 7×, z toho 2× on-line, za průměrné účasti 10

Dejvické křeslo pro hosta

Organizuje: Marta Študentová

Otevřená skupina jak generačně, tak i vně církve, hosté jsou zváni tak, aby pokrývali aktuální, závažná či zajímavá témata.

Schází se 1× měsíčně ve školním roce. celkem 5× (z toho 2× on-line)

Klub poznávání

Organizují: Marta Petříčková a Draga Bošková

Otevřená skupina aktivních seniorů, schází se ve školním roce většinou druhý čtvrtek v měsíci, zamýšlí se nad různými tématy s hosty a navštěvuje s odborným výkladem výstavy.

Celkem 3× za průměrné účasti 13 lidí

Hodina pohybu

Vede Jana Prosková

Určeno pro všechny, kteří mají v pondělí odpoledne čas.

3× za průměrné účasti 5

Křesťanská služba

Organizují: Magdaléna Trgalová, Mirjam Růžková, Eva Javornická, Marta Študentová

Stará se o doručování přání k narozeninám seniorům. První přání dostanou 60letí,

pak v 65 letech a v 70, od 75 každý rok. Tímto způsobem mapujeme situaci seniorů i na okraji sboru. Poznatky se zapisují a jsou pak dále vyhodnocovány.

Dále se snaží pomáhat členům sborů v nouzi, navštěvovat nemocné a také být skupinou, na kterou se s důvěrou lidé mohou obrátit.

Celkem 10× za průměrné účasti 8

V křesťanské službě působí:

Magdaléna Trgalová, Mirjam Růžková, Eva Javornická, Ludmila Henychová, Jana Jasná, Jana Poláčková, Jindra Zukalová, Jana Kohoutová, Nad'a Sleziačková, Jarmila Nedvídková, Jana Cihlová, Bohunka Minářová, Marta Študentová, Šárka Skaláková, Wanda Dobrovská, externě také Magdalena Hellerová

Další členové sboru se pravidelně starají o dovoz potřebných na nedělní bohoslužby.

V uplynulém roce nadto probíhaly spontánně telefonické rozhovory a vzájemná solidarita mezi mnoha dalšími členy sboru.

Letos k tomu přibýlo roznášení dopisů těm, co nemají internet, dopisy roznášeli:

Ludmila Henychová, Martin Volný, Marta Petříčková, Irena Troupová

Organizačně zajišťovala sborová sestra

V minulém roce byla v našem sboru ustavena opatrovnická rada pro Ladislavu Mejsnarovou. Členkami jsou Anna Hejlová, Nad'a Sleziačková a Karolína Vránková (pěstounka dvou synů Radky), jako náhradnice Marta Študentová.

Naši pěvci

Vedou: Lydie Härtelová a Filip Hanuš Härtel

Počet členů: 45-50

Vystoupení:

1× zpívání v Dejvicích při bohoslužbách

1× veřejná zkouška

2× nahrávání písní z evangelických zpěvníků do databáze ČCE

Zkouší ve středu, počet zkoušek: 25, průměrná účast na zkoušce 35

Dejvický Evangswing

Pavel Prosek (kapelník), Daniel Heller, Michal Heller, Hana Chvojová, Wanda Dobrovská, Filip Härtel

Zpívání ve středisku Diakonie ve Stodůlkách

15×, průměrná účast 25

zpívání ve Stodůlkách: Pavel Ruml, Magdaléna Trgalová, Michal Heller, Honza Machovec a Karolína Härtelová, která je zaměstnancem školy

Duchovenská práce:

Za kazatelnou jsme přivítali tyto kazatele:

Pavel Ruml 23×	Jakub Malý 1×
Magdaléna Trgalová 18×	David Sinclair 1×
Karel Müller 2×	Eliška Härtelová 1×
Alexandra Jacobea 2×	Petr Pivoňka 1×
Gerhard Reininghaus 1×	Pavel Hanych 1×
Zdeněk Susa 1×	děti z NŠ
Petr Gallus 1×	

Bohoslužby v Chotiněvsi

Magdaléna Trgalová 3×, Pavel Ruml 2×

Dále naši faráři a výpomocní kazatelé kázali mimo náš sbor:

Pavel Ruml: 2× Škvorec

Magdaléna Trgalová: Kyle of Sutherland Churches – on-line

Zdeněk Susa: v Modřanech, na Jarově, v Libčicích, v Orlové (SCEAV), u Klimenta a v Libštátě,

Setkání katechumenů

Práce laiků ve sboru:

Pokladnu vede Jana Cihlová

O **finance** se starají manželé Černohorští

Hospodáři sboru Petr Hejl, Jan Petříček, Dan Molnár

Kontakt se střediskem Diakonie Praha zajišťují:

faráři, sborová sestra a Dana Caldová

O **církevní tisk a prodej knih** se stará Marta Petříčková

O **zásoby v kuchyni a vaření pro bezdomovce** se stará Martina Jílková

Souterrain připravují a vydávají manželé Eva a Daniel Henychovi

Přání pro křesťanskou službu maluje a dodává Madlena Prachenská

Sborová **fotodokumentace** Jiří Hlavsa, Ivan Prachenský

Na varhany nás doprovázeli:

Pavel Prosek, Lydie Härtelová, Filip H. Härtel, Vít Henych, Tomáš Najbrt, Tomáš Černohorský

O **hudební doprovod** se postarali také další **instrumentalisté a zpěváci** (Míša Petříčková, Irena Troupová, Eliška Henychová, Karolina Härtelová, Magdaléna Trgalová, Pavel Ruml, Vepřek, Šimon Härtel, Lucie Troupová, Jan Šiřínek, Ondřej Petříček, Markéta Petříčková...)

K učení v Nedělní škole se přihlásili:

A. Hejlová, B. Hejl, I. Hellerová, M. Hellerová, D. Heller, Václav Henych, M. Petříčková, J. Petříček, M. Stoklasa, M. Študentová

Posezení u kávy a čaje připravovali a k této službě se zavázali, i když jsme kávové posezení měli jen několikrát:

Marta Petříčková, Jiřina Černožská, Bohunka Minárová, Naděžda Sleziačková, Martina Jílková, Šárka Skaláková, Wanda Dobrovská, Eva Javornická, Jindra Zukalová, Dana Caldová, Marie Susová, Květa Jechová, Ludmila Janská, Jarmila Nedvídková, Josef Cimpa, Dylan, Eliška Härtelová

Organizačně zajišťuje Marta Študentová

Ekumenická a mimocírkevní setkání:

Koncert Podané ruky u sv. Gotharda

Ekumenická bohoslužba u sv. Vojtěcha

Svatovojtěšský ekumenický ples

Bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

Zpěvy z Taizé u sv. Vojtěcha

Práce s fotbalovým dorostem klubu Dukla (P. Ruml)

„Ekumenické snídaň“ – pravidelná setkávání duchovních působících v Praze 6

Charitativní akce:

Polévka a chleby pro bezdomovce 4×

Organizuje Martina Jílková

Akce pro děti a mládež:

- piknik ve Hvězdě
- výlet do Přistoupimi
- víkend pro konfirmandy se Střešovickými
- příprava keramického Betléma a video pro 4. adventní neděli

Vícedenní sborové akce:

- sborová dovolená v Bystřici pod Hostýnem (Pavel Geier)
- dětský tábor připravili a vedli: faráři sboru, Jakub Ruml, Andrea a Adam Bohatovi, Dan Molnár, Denisa Stratilová
- Víkendový pobyt dorostu v Mnichově Hradišti (s ČCE Střešovice)

Úpravy sborových prostor

- Nová podlaha v předsíni před kanceláří
- Nově zakoupeno streamovací zařízení
- Automatické rozsvícení vitrážových oken po setmění

Informace ze seniorátu, povšechného sboru a Diakonie Praha:

- Zasedání synodu bylo v důsledku covidových omezení přeloženo na září, jednání konventu bylo odloženo do roku 2021
- V našem seniorátu byli uvedeni do funkce tito faráři: Josef Bartošek (Soběhrdy), Lukáš a Magdaléna Ondrovi (Modřany), Jordan Tomeš (Beroun) a Lenka Ridzoňová se ujala práce na Jarově. Jako výpomocný kazatel byl ordinován Jan Balcar (Strašnice).
- Jako každoročně se konal podzimní seniorátní den (Kladno), jarní seniorátní konference musela být odvolána.
- V roce 2020 jsme si připomněli úmrtí několika významných členů naší církve, zejména Ladislava Hejdánka, Sváti Karáska, Petra Pokorného, ...
- Středisko Diakonie Praha (Zvonek) zřídilo pobočné pracoviště v Dolních Počernicích.

Sledovanost on-line vysílání (stav k 27. 1. 2021)

Videa bohoslužeb:

10. 4.	309 (Velký pátek)	30. 4.	120
11. 4.	626 (Boží hod Velikonoční)	7. 5.	77
17. 4.	718	21. 5.	77
23. 4.	258		

On line bohoslužby:

14. 6.	125	8. 11.	151
21. 6.	106 + beseda 54	15. 11.	159
28. 6.	126 + beseda 126	22. 11.	192
20. 9.	278	29. 11.	195
27. 9.	80	6. 12.	170
4. 10.	90	13. 12.	145
11. 10.	115	20. 12.	147
18. 10.	226	25. 12.	115
25. 10.	282	26. 12.	138
1. 11.	233	27. 12.	8

Dejvické křeslo pro hosta

24. 9.	199 (Václav Marhoul)	26. 11.	550 (Pastoral Brothers)
--------	----------------------	---------	-------------------------

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 3. 2021.

Dubnové číslo vyjde 28. 3. 2021.

Obsah čísla:

První březnová neděle.....	1	Co dobrého mi přinesl COVID.....	9
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Poznávejme se.....	10
Slovo faráře.....	4	Čím jsme žili v roce 2020.....	11
Něco ze vzpomínek na Jana Sokola.....	5	Statistika za rok 2020.....	13
Za Janem Sokolem.....	5	Kalendář na březen 2021	20
Vzpomínka na Jana Hrubeše.....	7		

Kalendář na březen 2021

Bohoslužby	7. 3. VP	P. Ruml
9:30 on-line na	14. 3.	P. Ruml (křest – Mixovi)
http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	21. 3.	M. Trgalová
	28. 3.	M. Trgalová (změna času na letní)
Fyzicky – přihlášení od pondělí před následující nedělí (změna vyhrazena)	2. 4. VP	P. Ruml (Velký pátek – 9:30 a 11:00)
	4. 4. VP	M. Trgalová (Hod Boží velikonoční – 9:30 a 11:00)
	11. 4.	P. Ruml

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Konfirmandi	pátek v 17:00 (on-line)	
Křesťan. služba	28. 3. po bohoslužbách (letní čas!)	
Děti + maminky	VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC DLE VÝVOJE SITUACE viz webové sborové stránky a sborové dopisy	
Nedělníci		
X-cátníci		
Naši pěvci		
Zpívání		
Modlitby Taizé		
Hodina pohybu		
Biblická hodina		
„Obcování“ (generace 35-50)		16. 3. 20:00 (on-line)
Klub poznávání		
Křeslo pro hosta	25. 3. on-line	
Staršovstvo	4. 3. v 19:00 (on-line)	
Ostatní	Všechna sborová shromáždění jsou dočasně zrušena rozhodnutím SR ČCE. O způsobu povolání našich duchovních rozhodne staršovstvo sboru.	
<small>SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední nedělí předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděina 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), http://dejvice.evangelnet.cz, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103</small>		

Duben 2021

SOUTERRAIN

Je to zvláštní doba...!

Slyšíme tato slova ze všech stran. Uvědomuji si pravdivost toho pozorování také naléhavě při bohoslužbách v našem prázdném kostele. Při přenosech se sejdou duchovní, hudebník, presbyter. Jinak je sál úplně prázdný, teď je tam i docela chladno... Jako muzikant jsem zvyklý na to, že hraju nebo zpívám, a přitom nevidím dobře reakce posluchačů. Navzdory tomuto tréninku se mi stejně nelíbí, že se spolu nepotkáváme. Přečetl jsem si dnes v Heslech Jednoty bratrské krásný verš: „Ty jsi Bůh, který vidí!“ (*Genesis 16,13*) Jsou to slova Hagar, otrokyně Abramovy manželky Saraj. Hagar zažívala tak špatné zacházení od své paní, až raději utekla do pouště. A tam dochází k jejímu úžasnému prozření: „Ty jsi Bůh, který mě vidí“. Žádný člověk nespatrił Boha. Ale my věříme, že je. Že je s námi. A že nás vidí. Není to někdy snadná víra. Dostává se nám ale dotyků z Boží strany. Víra chce činy, skutky, dění. Aby nebyla papírovou vírou, nýbrž živou. Vírou života.

Při poslední schůzi staršovstva se k nám na část jednání připojila také naše budoucí farářka sestra Alexandra Jacobea z Brna. Mohli jsme se slyšet i dokonce díky kameře vidět. Všechny nás to povzbudilo. Sestra se těší na práci v našem sboru. A my se těšíme na ni. Ovšem zazněl i její povzdech, přání. Chtěla by vidět, zažít nějaký projev života od nás, od našeho sboru, od nás členů a návštěvníků bohoslužeb, od účastníků našeho společenství směrem k ní. Vinou koronavirové situace dokonce nelze vyjádřit náš vztah k nastupující farářce volbou ve sboru. Tato možnost odpadla a ani distanční forma není možná. Synodní rada za nás vydá úřední rozhodnutí. Je to málo! Opravdu málo pro chystající se sestru Jacobea, ale málo i pro nás. Potřebujeme se vidět! Vzájemně se ujišťovat... Přemýšlím, jak si dát navzájem najevo, že o sebe stojíme. Uvažuji o možnostech. Jistě si mezi sebou ve sboru telefonujeme, píšeme. Na jaře začneme s úpravami ve farářském bytě. Jistě i tady a takto se může projevit naše podpora přicházející rodině sestry farářky. Zároveň i my sobě navzájem můžeme ukázat a potvrdit solidaritu, zájem.

Zmíněná Hagar v poušti se má podle pokynu anděla vrátit zpět. A hned je jí zaslíbeno, že se její potomstvo nebývávalo rozmnoží. Věřím, spolu s vámi se těším, že se zase budeme potkávat v kostele, že se budeme tváří v tvář vidět. Nedejme na to, když zatím moc daleko dopředu nedohlédneme. Hledejme všechny způsoby, cesty, jak se navzájem ujišťovat, že o sebe stojíme. A těší mě, že nás Pán Bůh vidí. Stále, i teď! Že o nás ví i v této zvláštní době. Zatím tedy: Na slyšenou! Na shledanou. Na viděnou!

Tomáš Najbrt

Výťah z jednání staršovstva (4. 3. 2021 v 19:00 on-line)

A. NA VĚDOMÍ

A-2. další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** pastorační návštěvy 4x, telefonáty 15x, 1xpředsvatební přípravy, seminář pro budoucí mentory v H. Čermné, schůze komise pro vikariát Praha, obcování online, podpůrná supervizní skupina v Dejvicích, dozorčí rada Vrchlabí online, dozorčí rada Krabčice online, předsvatební příprava 1x, úvod do katechetického semináře v H. Čermné, online polsko-německo-český seminář o pastoraci
- **PR:** pastorální konference, pastore, příprava na křest, Sváteční slovo, PO ekumenický
- **Oba:** bruslení s konfirmandy, běžkování s konfirmandy

A-3. Pošta a různé

- sborová zásilka 2/2021 (viz <https://www.ustredicce.cz/rubrika/11-Sborovazasilka/index.htm>) – upozorňujeme na: Pro presbytery – Program jednání staršovstva; Modlitby nejen pro staršovstvo
- parte - Olga Šourková (6.3. 14:00 Jižní město)
- z webů: Na kafe se synodní radou-10. března od 18.30 hodin a bude živě přenášena na YouTube.
Česko-americký postní kalendář: biblická zastavení na každý den (<https://www.e-cirkev.cz/aktuality/materialy-pro-postni-obdobi/>)
- MPr – zítra přivezou a nainstalují myčku, JS již zakoupila
- MŠ – pro Diakonii budeme tisknout trička s náměty současných umělců

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Rozhovor s oběma farářkami o jejich volbě či jmenování

Usnesení: požádáme SR o jmenování farářek v co nejkratším časovém termínu

B-2. Úpravy farářského bytu

- úpravy v bytě v součinnosti se SR
- PR – ukončení nájmu a předání bytu firmě 30. 5. – AJ – termín stěhování 14. 8. 2021

B-3. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období

- 3. března on-line jednání Covid komise neděle - 7., 14., 21. 3. 2021 bohoslužby pouze online
- na další neděle rozpis, sloužící presbyteři (VP) se nechají testovat

B-4. Konfirmace

- hlavní cíl v pandemii – udržet sociální kontakty dětí mezi sebou; pozvání k VP pro některé
- plánovanou zkoušku před sborem (zřejmě on-line) nahrazuje současně pravidelné zapojování se do bohoslužeb
- EH – představení konfirmandů v Souterrainu

B-5. Diakonie a křesťanská služba

- probrány jednotlivé „příběhy“ našich milých členů s informací o péči

B-6. Finanční záležitosti (TC)

- schválena výše sbírky na tisk, kterou opět odešleme ze sborových prostředků: 3 831,- Kč
- schválení rozpočtu na rok 2021 a evidenčního dotazníku a výkazu o hospodaření – 2020
- schválena smlouva s libeňským sborem o zapůjčení 300 tis. na 3 roky
- námět Jany Kohoutové – na jaře při bohoslužbách připravuje prodej drobných dáreků

B-7. Nový evangelický zpěvník

- průzkum u členů sboru probíhá a bude pokračovat, zatím zájem o cca 70 ks (do sboru sponzorsky cca 30)
- námět: promítat ve sboru písně při zpěvu na zed' – zamítnuto

B-8. Hospodářské záležitosti

- přenos on-line – zvuk není kvalitní, na hranici srozumitelnosti – na vylepšení kvality přenosu pracují br. D. Henych a br. P. Hejl

B-9. Výroční shromáždění

- VSS odloženo na neurčito

B-10. Trvající a nové úkoly

- úklid – jarní kostel, kanceláře, sklep – před stěhováním s. Jacobea

B-11. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- seniorátní den 26. 3. online – téma samofinancování;

Zakončení:

Co znamená půst a co můžeme udělat – papež František: „posti se od špatných slov, hněvu, pesimismu, starostí, stížností, naplň se modlitbou, posti se od hořkosti, od egoismu, neodpuštění..“

Slovo farářky

Už je to dlouhý aneb naděje v nejisté době

Už je to dlouhý, říkal si možná Ježíš hladovějící a žíznící 40 dní v nehostinné poušti. Stejně tak mnoho let před tím Izraelci, lopotící se v Egyptě. To si tak pro sebe říkám, když se snažím hledat vnitřně nějaký nadějný horizont. Je konec postního období, Velikonoce za dveřmi. A tak se nabízí téma naděje. Té naděje, která není závislá na momentálních číslech nakažených, na měnících se datech otevírání a uzavírání čehokoli. Je to „naděje nad ději“. Velikonoce symbolizují hlubinu a oporu naší křesťanské naděje. Vždycky mi přišlo logické, že naděje nikdy nestává osamoceně, ale patří k ní niterně víra a láska. („A tak zůstává víra, naděje, láska...“ říká apoštol Pavel v 1. Listu Korintským 13,13) Všechny tyto velké hodnoty se k **někomu** a k něčemu vztahují, někoho se týkají. Svou láskou se vztahuji k někomu, věřím a doufám v – v někoho a něco. K něčemu a k někomu také upínám svou naději. A ani v této úvaze nemohu tuto trojici od sebe tak docela odtrhnout. Když bych tuto trojici měla definovat, napadá mě spíše, čím **nejsou**, nežli stručné vyjádření toho, co víra, láska a naděje znamenají. V jejich živosti, pohybu i jisté napolapitelnosti je jejich síla. Duch svatý vane, kam chce. Plody víry se nedají „urvat“ snahou. Láska i víra jsou dary, ne jistota. Víra není pouze náboženské přesvědčení, ale hluboký stav důvěry. Láska není jen slastný cit, ale také krev a pot trpělivé vytrvalosti. A co naděje, co je a není ona? K tomu, čím není a je, se kdysi trefně vyjádřil Václav Havel ve svém Dálkovém výslechu: „*Naděje je stav ducha, ne stav světa. Naděje není prognostika. Je to orientace ducha, orientace srdce. Naděje prostě není optimismus. Není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že něco má smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne.*“ Nejen já si na tento citát v této době často vzpomenu. Souhlasím s Václavem Havlem, že naděje se vnitřně dotýká otázky smyslu. Když věřím, že dělám smysluplnou práci, že úsilí zachovat vztahy s nejbližšími přes různé bouře má smysl, že určité hodnoty je potřeba držet, moje naděje nikdy docela nezhasne, ať jsou dílčí výsledky jakékoli. Navzdory těžkému období pandemie, navzdory možná právě napjatým vztahům v práci nebo rodině, navzdory tomu, že teď právě nevidím východisko, provází mě naděje. Mě osobně pomáhá, představit si ji jako něco hmatatelného. Vidím naději jako takový vnitřní kompas, který nám pomáhá každý den vstát, jít se pokoušet s láskou udělat, co udělat potřebujeme, a s důvěrou (vírou) zas na konci dne ulehnout. Naděje je důležité osobní nastavení. Můžete si ji představit jako kompas, ale i jakkoli jinak. Třeba jako Vaši studnu v poušti nebo jako kotvu Vaší životní lodi. Jednoduše jako něco pevného v rozhoupaném stavu světa.

Přeji Vám tuto pevnou naději. Příběh Velikonoc nám ji znovu připomíná.

Hezký den vám přeje Magdaléna Trgalová

Ten ošklivý aerosol

Se slovem aerosol se dnes setkáváme v ne zrovna příznivé souvislosti s pandemií covid-19. Ve skutečnosti to je naprosto neutrální fyzikální, resp. fyzikálně-chemický pojem, označující jedno z méně známých skupenství hmoty. Laicky řečeno, jde vlastně o plyn, ve kterém jsou dispersně rozptýleny mikroskopické částičky pevné nebo kapalné fáze. Typickými příklady aerosolů jsou kouř, mlha, produkty hoření „vonných“ svíček, nebo třeba to, co vydechují živočichové. Těch příkladů ze života je samozřejmě mnohem více. Jak vidno, s medicínou to nemá „skoro nic“ společného.

Stejně jako plyny, i různé formy aerosolu mají tu vlastnost, že v krátké době a v úplnosti vyplní celý prostor, který mají k dispozici. Představme si např. cigaretu zapálenou v kuchyňce – za chvíli o ní budeme vědět v celé modlitebně.

Stejně tomu je i s aerosolem, který vydechujeme. Ať jsme zdraví nebo nemocní, náš aerosol nevytváří nějaký obláček kolem našeho obličeje, ale podílí se na postupném kažení vzduchu v celé modlitebně. Vždyť také po skončení bohoslužeb pravidelně otevíráme okna a větráme, abychom ten zkažený vzduch nahradili čerstvým vzduchem zvenčí, a teď jsme to zavedli i v průběhu bohoslužeb.

Je zřejmé, že v nevětrané místnosti koncentrace nežádoucích složek vzduchu (není to jen aerosol, ale v nemalé míře také kysličník uhličitý atd.) roste s postupujícím časem a rovněž, že je úměrná počtu přítomných osob. Pokud ke dvaceti lidem přibude jeden, tak to znamená, že se produkce aerosolu zvětší o 5%. Pokud ke dvaceti lidem jich přibude deset, tak se množství vydechovaného aerosolu zvětší o polovinu.

Tím se oklikou dostáváme zpět k tomu dnešnímu medicínskému použití slova aerosol. Je to dáno tím, že právě vydechovaný aerosol se podílí na šíření koronaviru SARS-CoV-2 a to v podstatné míře: zhruba 45 % všech přenosů infekce se děje právě přes aerosol. V dalších zhruba 45 % případech se přenáší virus přes kapénkovou infekci a v mnohem menší míře, v těch zbylých zhruba 10%, se nakazí lidé kontaktem, a to jak přímým s infikovanými lidmi, tak nepřímým prostřednictvím kontaminovaných povrchů. Kontaktní infekci se dá vyhnout důslednou dezinfekcí rukou. Kapénkové infekci zase dodržováním rozestupů a vyvarováním se shlukování. Naproti tomu virové částice obsažené v aerosolu mohou infikovat i na větší vzdálenost. Proto je důležité chránit se kvalitním respirátorem (FFP2 nebo KN 95, obyčejné roušky vdechnutí aerosolu nebrání). Ale protože ani respirátory nejsou stoprocentní jistotou, je zároveň

podstatné udržet množství aerosolu malé omezeným počtem osob, které se v uzavřeném prostoru setkají. Již zvýšení počtu lidí z 20 na 21 (a tím spíše na ještě více) znatelně zvýší riziko přenosu infekce.

Až se vrátíme k bohoslužbám „naživo“, mějme to na paměti. Pokud staršovstvo v počátečním období omezí počet lidí, které se budou moci bohoslužeb účastnit, má to svůj dobrý důvod.

Jan Mašek, Judith Stoklasová

Stolečku prostři se ...

Všichni známe tuto pohádku o stolečku, který vydával báječná jídla svému majiteli.

Domnívám se, že si takový stoleček nebo stůl můžeme zařídit v Komenského síni – jen s jiným materiálem než je jídlo.

Až se opět setkáme, budeme mít připravena přáníčka pro radost, záložky pro děti, aloe – léčivé rostliny, něco pro děti, něco pro dospělé. Chcete-li se přidat – je to možné. Oblečení vyprané a vyžehlené a jiné věci nebo výrobky. Ne co vám doma překáží, ale co by mohlo být dobře použito. Ceny stanovíme. Nemusíte je přesně dodržet. Výtěžek bude použit pro potřeby sboru.

Případné dotazy je možno směřovat na tel. čísla 222 950 386, nebo 723 653 540 (Jana Kohoutová) nebo 608 137 600 (Jana Cihlová) ve večerních hodinách.

Předem děkujeme za pochopení.

Jana Kohoutová

V ohláškách často slyšíme o Suchdole. Všichni ze sboru ale Suchdol neznají a proto jsme se rozhodly připravit v rámci Klubu poznávání vycházku, v jejíž realizaci nám zabránil covid-19. Následující text je určen zájemcům o Suchdol a všem, kdo by se snad chtěli dozvědět o Suchdole něco víc.

Historie a současnost Suchdola - 1. část

Historie Suchdola

Bylo by chybou pokládat Suchdol pouze za jedno z nových sídlišť na okraji Prahy. Jeho okolí bylo osídleno už v prehistorických dobách, jak o tom svědčí nálezy v nedalekých Úněticích (únětická kultura).

První doložené zprávy o počátcích obce jsou z konce 10. století, z let 950 - 970. V té době existovaly živé kontakty mezi Pražským hradem a Levým Hradcem. Cesta vedla hustými lesy s hojností lovné zvěře. Levohradečtí si nejprve postavili v dnešní staré části obce loveckou chatu. Později vznikl v jejím sousedství

nevelký dvorec, který měl sloužit zásobování levohradeckých i pražských knížat zvěří a stavebním a palivovým dřevem.

První listinná zmínka o Suchdole souvisí s tehdejšími majiteli dvorce, jímž byl svatojiřský benediktinský ženský klášter (1045). O její pravosti jsou jistě pochybnosti. Další záznam pochází z roku 1221. Papež Řehoř IX. jím potvrzuje seznam statků náležejících klášteru, mezi jiným také suchdolského dvorce. Benediktinky získaly dvorec výměnou za obec Nezlici (dnešní Zličín). Dvorec potřebovaly kvůli zásobování vlastního kláštera a zajištění péče o chudé. Postupně ho přestavěly a rozšířily hospodářství. Díky tomu vznikly v sousedství dvorce na rozhraní 11. a 12. století první selské usedlosti a chalupy, které se staly základem tzv. starého Suchdola. Byla to malá obec bez vlastního kostela. Suchdolští chodili do kostela na Levý Hradec, ale v roce 1132 postavil svatovítský kanovník Zbyhněv kostel v blízkých Úněticích.

Ve 13. století vznikají v okolí Suchdola další obce, například Lysolaje (1227), Roztoky (1233) a Sedlec. V. Laštovka cituje zmínku o Sedlci z roku 1257: *Ve vsi zvané sedlec jsou tři dušníci s majetkem povinni ve středu a v pátek každý týden po celý rok dodávat ryby kapli sv. Václava při kostele na Pražském hradě.* (Pozn.: Dušníci byli poddaní církevní vrchnosti, kteří měli mimo jiné povinnost starat se o její zásobování.)

Ke značnému rozkvětu Suchdola došlo za Karla IV. Obec tehdy měla asi 20 domů, ve kterých žilo kolem 100-120 obyvatel. Dvorec prošel rozsáhlou přestavbou. V této době se zde začala pěstovat také vinná réva.

Dvorec zůstal v majetku benediktinek 377 let. Jeho držení ukončily husitské války, kdy obce v pražském okolí byly postiženy drancováním žoldnérů císaře Zikmunda po porážce na Vítkově. Pražané zvítězili, osvobodili v roce 1421 okolí Prahy a v téže době zabrali suchdolský dvorec. Do únětického kostela, který museli opustit dočasně svatovítské kanovníci, byl dosazen kališnický kněz. Tato změna netrvala dlouho. Již počátkem 17. století dosadila pražská kapitula do Únětic opět katolického faráře, který odmítal sloužit bohoslužbu česky. Majitel suchdolského statku Adam Sluzský se snažil spor vyřešit soudní cestou, ale bez úspěchu. Dal proto ve statku opravit jednu místnost jako modlitebnu a zval kněze podobojí z Prahy. Sluzský zemřel v roce 1617. Na statku hospodařila dál jeho vdova. Po její smrti v roce 1624 byl statek jako protestantský majetek zkonfiskován.

Tricetiletá válka postihla Suchdol velmi těžce. Obec byla natolik zpustošená, že většina obyvatel odešla do sousedních vesnic. V roce 1652 zakoupil panství rytíř Ondřej Roden, který je pronajal Pražanu Danielu Oriesovi. Podle jeho líčení ... *zůstaly ze stájí, ovčince a stodol jen holé zdi, ... pole jsou pustá a neobděláná,*

žádný dobytek, oba rybníky bez ryb, vinice způsobené, v myslivně bydlí hajný, ale nemá nikoho, kdo by v lese pracoval. Selské domy jsou všechny opuštěné. Díky Oriesovu úsilí o obnovení panství se vrátila asi polovina původních obyvatel. Po smrti rytíře Rodena se stali novými majiteli panství emauzští benediktini (1679), kteří je spravovali až do 20. století. Rok po převzetí panství postihl Čechy mor. Na okraji Suchdola byl zřízen morový hřbitov. V roce 1704 dal rychtář Martin Ježek postavit u hřbitova zvonice, která byla později přestavěna na dnešní kapli sv. Václava při cestě do Únětic. Většina obyvatel Suchdola byli poddaní benediktinů, v okolí měly panství další řády, např. v Horoměřicích to byli strahovští premonstráti, v Tursku maltézští rytíři, Únětice zůstaly v majetku svatovítské kapituly. Za správy benediktinů se statek i obec daly postupně do pořádku. Za Marie Terezie se v obcích, kde byla fara, zřizovaly triviální školy. První škola vznikla v roce 1623 v Úněticích, Suchdol vlastní školu neměl.

Tereziánské reformy vedly k lepší evidenci obyvatel, majetku a daní. Díky tomu víme, že v roce 1774 měla obec 17 obytných stavení, ve kterých bydlelo 106 obyvatel. O správu obce se starali rychtáři. Jejich seznam od roku 1630 je zachován v emauzském archivu. Suchdol se postupně rozrůstal, kromě majitelů selských usedlostí najdeme mezi obyvateli mlynáře, hospodského nebo krejčího.

Historie Suchdola se podobá historii mnoha českých obcí. Do zrušení roboty zde vládly vrchnosti. Na přelomu 19. a 20. století dochází k uvolnění a hospodářskému a kulturnímu rozkvětu. Obec se začíná rozrůstat a postupně ztrácí svůj zemědělský charakter.

Stanislava Hřebíčková

Historie a současnost Suchdola - 2. část

Současnost Suchdola

Ve svém příspěvku o současnosti Suchdola jsem použila část diplomové práce Bc. Kateřiny Jarošové z ČVUT, webové stránky ÚMČ Praha Suchdol a taky své vlastní paměti.

Základní údaje: rozloha 513 ha, k 1. 1. 2018 má 7 206 obyvatel, erb jsou dvě labuť v červeném poli v podobě písmena S proti sobě (Suchdol a Sedlec) a pod nimi modré vlny značící řeku Vltavu. Sedlec je dnes částí Prahy 6.

Suchdol se skládá z částí Starý Suchdol, Nový Suchdol, Výhledy, Budovec a Dolní Sedlec.

Sousední obce jsou Horoměřice, Roztoky a Únětice a v rámci Prahy sousedí s městskou částí Praha 6 (Sedlec) a Lysolaje.

Akcíz

V roce 1921 byl založen Akcíz (Kamýčká 129), což byla celnice pro tzv. Velkou Prahu. Lidé dovážející zboží do Prahy museli tady zastavit, náklad nechat zkontrolovat a zaplatit clo. Starší obyvatelé Suchdola dodnes tomu místu – dnes je v budově zřízeno kadeřnictví – říkají „u akcízu“.

Základní škola Mikoláše Alše

ZŠ dostala jméno po známém českém malíři Mikoláši Alšovi (nar.1852), který na Suchdole pobýval v letech 1877 – 1879. Je to jediná základní škola v Suchdole a jsou zde žáci od první po devátou třídu. Dnes již má dvě budovy – starou a novou školu. Stará škola byla postavena v r. 1931 a sídlí v ní první stupeň (1. – 5. třída) a v nové budově, která byla postavena v r. 1993 jsou žáci 2. stupně, 6. – 9. třídy. Slavnostně otevřena byla za účasti tehdejší první dámy, paní Olgy Havlové. Jde o první

postavenou základní školu v samostatné České republice. U školy je i školní družina. Nová budova disponuje bezbariérovým přístupem a v areálu se nachází víceúčelové sportoviště s umělým osvětlením, keramická dílna a knihovna.

Před školou se nachází pomník Mikoláši Alšovi s nápisem: „Za pobytu v Suchdole u Prahy v letech 1877 – 1879 vytvořil svá nejkrásnější díla“. Dalším památníkem je památník obětem druhé světové války. Kromě toho tady stojí lípa republiky.

Zvonice na Starém Suchdole

Zvonice – kaplička, zvonička – se nachází v ulici Pod Rybníčkem přímo naproti nejstaršímu domu na Suchdole. Tabule popisuje její historii, účel a rekonstrukci. Zvonici dal postavit v r. 1846 nájemce místního statku Jan Napravil. Zvonem se zvonilo poledne, večerní klekání, pak při úmrtí a pohřbech. Za obou světových válek byl zvon odvezen pro válečné účely a 21. září 1947 byl vrácen a znovu

slavnostně vysvěcen pražským arcibiskupem ThDr. Josefem Beranem za velké účasti občanů. V r. 1997 při příležitosti padesátého výročí vysvěcení byla zvonice opravena díky peněžním darům suchdolských občanů.

Brandejsův statek

Brandejsův statek se nachází na Starém Suchdole. V první části historie Suchdola byl statek jmenován jako dvorec, později se mu říkalo zámeček. Benediktini zde také vařili pivo. Pivovar byl zrušen v r. 1863 kvůli onemocnění, jehož příčinou byla sanytrová voda (je to vedlejší produkt při výrobě ledku draselného) používaná při výrobě piva. Je to stavba

gotická, později renesančně a barokně přestavěná. V r. 1830 byl pronajat Janu Napravilovi, který se postaral o zvelebení statku samotného i obce a dal postavit i výše zmíněnou zvoničku. Ve druhé polovině 19. století se zde usídlila rodina Brandejsů, v jejichž vlastnictví byl statek 30 let a podle nichž dostal i své jméno.

Protože Alexandr Brandejs byl příznivcem talentů a umělců, scházeli se u něj na statku malíři, jako byl Antonín Chittussi, Václav Brožík, Antonín Lhota, Jakub Schikaneder, František Ženíšek, který seznámil Mikoláše Alše s majitelem statku. Protože byl Aleš chudý malíř, domluvili se s Brandejsem, že vždy jeden namalovaný obraz bude

Alšův a druhý Brandejsův a tímto způsobem splácel bydlení na statku. Statek taky navštěvovali sochaři – Josef Václav Myslbek, Josef Mauder, básníci Julius Zeyer, Jaroslav Vrchlický a další. Zajímavostí je, že Brandejs choval ve své stáji hřebce jménem Ardo, podle kterého sochař Josef Václav Myslbek vytvořil koně pro sousoší svatého Václava na Václavském náměstí.

Dnes je statek v nájmu ČZU využíván jako výukové středisko, je tam akademický jezdecký klub a taky dětský jezdecký kroužek. Smlouva o pronájmu byla prodloužena s tím, že se statek bude rekonstruovat, investorem je hl. m. Praha, které tento statek patří. Plánuje se výstavba polyfunkčního sportovního vzdělávacího zařízení, výstavba velké stáje pro jezdecký oddíl, klubovny, školicí místnosti, restaurace. Zatím je postavena jen nová krytá hala, kde probíhá výuka řady předmětů a byla rekonstruována venkovní jízdárna.

Kaple svatého Václava

Barokní kaple se nachází na okraji Suchdola směrem k obci Únětice. V části historie byl popsán její vznik. Později kaple pustla, pak ji v r. 1807 koupil mlynář Karel Trojan a nechal ji opravit a znovu vysvětit. Hřbitov byl o 50 let později zrušen. Léta spravoval kapli Emauzský klášter, až do vyhnání benediktinů z tohoto kláštera gestapem v r. 1942. Kaple byla pak opravována až do roku 2005. Nyní se zde pořádají vánoční i jiné koncerty, taky zde mají pravidelnou pobožnost i studenti ČZU. Kaple se také otevřela i v rámci celostátní akce Noc kostelů.

Přírodní rezervace Roztocký háj – Tiché údolí

Tiché údolí je součástí přírodní rezervace Roztocký háj – Tiché údolí a rozkládá se severně až severozápadně od Suchdola. Roztocký háj zaujímá oblast kolem soutoku Únětického potoka s Vltavou, zalesněným stráním se říká Tiché údolí. Rezervace se rozkládá na ploše

asi 114 ha v katastrálním území Roztok u Prahy, Suchdola a Prahy 6. Přírodní rezervací byla lokalita vyhlášena v r. 1951.

Spálený mlýn

Spálený mlýn je nejnižše položeným mlýnem na Únětickém potoce. Byl postaven v r. 1786-87 suchdolským hostinským J. Burdou. Po několika měsících z neznámých důvodů vyhořel a proto se mu začalo říkat Spálený mlýn. Později byl obnoven, ale byl na místě, které nebylo pro mlýn ideální, tak jen živořil a vystřídal 13 majitelů. V r. 1849 v něm tehdejší majitel Karel Grill zřídil továrnu na svíčky a mýdlo, ale odpad, který byl vypouštěn do Únětického potoka, znečišťoval vodu, v r. 1880 opět za podezřelých okolností vyhořel. Pak byla vybudována pekárna, která zásobovala nejen Suchdol až do doby, kdy mlýn vyhořel potřetí. Tentokrát to bylo zásahem blesku. Nyní by měla sloužit hlavní budova jako obytná, zbytek chátrá.

Trojanův mlýn

Trojanův mlýn na Únětickém potoce je nejvýše položený mlýn, byl založen někdy ve 13. století. Předcházela tomu domluva s jeptiškami, které působily v té době na Suchdole. Později, v 17. století byl rozšířen. V r. 1730 se majiteli stala rodina Trojanů, podle nichž mlýn nese jméno. Ve vlastnictví ho měli celých 127 let až do roku 1857. Protože jim tento mlýn nestačil, založil Trojan zadní mlýn, zvaný dnes Tůmův. Majitel Karel Trojan měl v Suchdole a jeho okolí velké ambice.

Další majitel mlýn zakoupil a předělal ho na hospodu u Trojanů. Dnes je objekt soukromým majetkem.

Ke konci éry se mlýn proslavil stejně jako Brandejsův statek, díky seriálu Byli jednou dva písaři s Jiřím Sovákem a Miroslavem Horníčkem v hlavních rolích.

Skalní útvar Kozí hřbety

Kozí hřbety se tyčí na hranici Suchdola a Únětic od Tichého údolí až k silnici Suchdol – Černý Vůl. Jedná se o skalní útvar z buližníku, jehož délka je asi 800 m. Kozí hřbety jsou vyhlášeny přírodní památkou.

Komunitní zahrada

Projekt komunitní zahrady začala realizovat Městská část Praha Suchdol v roce 2014 a dne 16. 5. 2015 se konalo její slavnostní otevření o rozloze 4 000 m². Cílem je vytvoření příjemného místa pro setkávání a trávení volného času návštěvníků. Je zde možno najít pokusný systém vsakování dešťové vody, polární sluneční hodiny, jsou zde bylinkové záhony, amfiteáter, kde se v létě promítají filmy, okrasné jezírko, místo pro společenské hry, komunitní ohniště a jsou zde další možnosti jak pro děti, tak i pro dospělé a taky i pro zvířátka – naše mazlíčky. Stín poskytují vzrostlé ořešáky, doplněné novou výsadbou.

Fotbalové hřiště

V r. 1921 byl založen fotbalový klub S.K. Suchdol. Hřiště bylo několikrát přemístováno, dnes je v Suchdolské ulici hned vedle komunitní zahrady a hraje pod názvem TJ Slavoj Suchdol.

Úřad městské části Praha Suchdol

Úřad městské části Praha Suchdol se nachází na Suchdolském náměstí. V parčíku před ním stojí busta Mikoláše Alše s jeho vlastnoručním podpisem. V přízemí budovy je kavárna a pošta, vedle pak lékárna, zdravotní středisko, veterinární středisko a hotel Galaxia. Na náměstí se uskutečňuje řada pravidelných akcí, za poštou sídlí sbor dobrovolných hasičů. Každý rok v době vánoční jsou v parku před ÚMČ osvětleny jedle a na kamenech se v první adventní neděli objeví betlém s asi třiceticentimetrovými figurkami z vypálené šamotové hlíny, které si modelují sami místní obyvatelé. Každoročně se jejich počet zvyšuje, je jich už několik set. Za budovou městského úřadu je zahrádkářská kolonie, která v Suchdole není jediná.

Stromy

V Gagarinově ulici je nejpočetnější pražské památné jednořadé stromořadí 19 lip srdčitých. V Suchdole je taky nejvíc památných stromů z celé Prahy.

Pomník

Na Brandejsově náměstí byl v roce 2013 odhalen pomník generálmajorovi Rudolfovi Pernickému, který bojoval proti nacistům ve Francii, později byl příslušníkem Čs. zahraniční armády ve Velké Británii. V listopadu r. 1948 byl zatčen a odsouzen ke 20-ti letům odnětí svobody. V r. 1960 byl na amnestii

propuštěn a od té doby žil v Praze na Výhledech. Po sametové revoluci mu byly vráceny všechny vojenské pocty. Byl povýšen na plukovníka a později na generálmajora ve výslužbě. Zemřel 21. prosince 2005. Vedle je pomník Rudé armádě, u kterého za dob socialismu stály děti ze základní školy 9. května čestnou stráž.

Česká zemědělská univerzita

Česká zemědělská univerzita je veřejná vysoká škola, která v r. 2006 oslavila sté výročí od svého vzniku. Díky dekretu císaře Františka Josefa byl zřízen zemědělský odbor na České vysoké škole technické. V roce 1920 se z odboru stala Vysoká škola zemědělského a lesního inženýrství při ČVUT a sídlo měla v nové budově v Dejvicích. Od roku 1952 se používá název Vysoká škola zemědělská v Praze a v polovině šedesátých let se přestěhovala do nově vybudovaného areálu na Suchdole, který je postupně budován a rekonstruován až do dnešní doby. 1. ledna 1995 se Vysoká škola zemědělská přejmenovala na Českou zemědělskou univerzitu v Praze. Má sedm fakult: agrobiologickou, lesnickou a dřevařskou, fak. tropického zemědělství, životního prostředí, provozně-ekonomickou, technickou a institut vzdělávání a poradenství. V současné době se staví výukové centrum zpracování zemědělských produktů s výrobními provozy: masný, mlékárenský, pekařský, pivovarnický a moštářenský.

Nad'a Sleziaková

Kronika Pěvců

Část 1.: Konkurz na Naše pěvce

Naše pěvecké začátky se datují do 2. poloviny 80. let - do 19. února 1986. Ve večerních hodinách proběhl v suterénních prostorách Kujbyševova 1 konkurz, kterého se zúčastnilo 13 pěvců + 2 v porotě. Konkurz probíhal buď před osvětlenou plentou (*promítací plátno*), nebo za ní – osvětlená plenta pak působila jako veselé divadlo. Všichni adepti byli nakonec přijati. Pozoruhodné bylo, že VŠICHNI dosáhli stejného počtu bodů.

Konkurzní píseň byla U panského dvora náš Vitoušek vorá, strakaté volečky má. Většina uchazečů zpívala pouze první sloku. Budoucí farář Libor Špaček, zřejmě „poznámenán“ svým budoucím povoláním, zazpíval strakaté *ovečky* má!

První naše vystoupení 26. 3. 1986 v Dejvicích byl předvelikonoční večer s biblickým programem, diapositivy a zpěvem. Bylo to celopražské velikonoční sdružení.

První mimopražské vystoupení jsme měli 11. května 1986 v Jičíně, kde tenkrát působil bratr farář Hejl. Nebylo nás tam nejvíc, ale všech 9 Pěvců zpívalo ze všech sil. Zato jsme měli před kazatelnou opravdu dost prostoru. Jinak to ale vypadalo o 30 let později, kdy se nás tam doslova mačkalo 43!

V průběhu následujících několika let jsme se natolik rozezpívali a sezpívali, že jsme vystupovali v rámci bohoslužeb, při konfirmacích, byli hosty na několika svatbách, zpívali jsme několika novomanželům i na křtinách.

V prosinci 1989 jsme zpívali u sv. Markéty v Břevnově u příležitosti ekumenických bohoslužeb. Tady s námi také poprvé zpíval Blahoslav Rataj z našeho sboru a také Martička Světlíková. To už jsme za sebou měli zpívání v Kladně, v Libčicích, v Nymburku a dalších městech. Za první 4 roky jsme si zazpívali na více než 30 místech.

První náš zahraniční zájezd se uskutečnil na Velikonoce v roce 1990 do Rothenburgu ob der Tauber na pozvání farářů Burmannových. Upozornil je na nás bratr Marek Světlík.

Čestmír Muzikář

Sebepoznání – cesta srdce

Strávil jsem hodinu v bance se svým tátou, když potřeboval převést peníze. Nemohl jsem se udržet, tak jsem se ho zeptal: „Tati, proč ti nemůžeme aktivovat internet banking?“

„Proč bych to dělal?“ ptal se.

„No, víš, pak bys tady nemusel strávit hodinu jen kvůli převodu peněz. Můžeš online dokonce nakupovat. Všechno je pak mnohem jednodušší.“ Byl jsem nadšený, že ho můžu uvést do světa online bankovníctví.

A on se zeptal: „Když to udělám, tak nebudu muset ani vyjít z domu?“

„Ano, ano“, řekl jsem. Vysvětlil jsem mu, že si může nechat domů doručit i jídlo a že třeba Amazon doručí cokoli. Jeho reakce mě ovšem donutila se zamyslet.

Řekl: „Dnes jsem se musel vydat do banky a cestou jsem potkal čtyři své přátele. Pak jsem si povídal se zaměstnancem banky, který mě už dobře zná. Jsem sám a toto je společnost, kterou potřebuji. Rád se přichystám a vydám do banky. Mám dost času a toto je lidský dotek, který mám rád. Před dvěma lety jsem byl nemocný. Majitel obchodu, kde nakupuji ovoce, přijel ke mně, sedl si na kraj postele a plakal. Když tvá máma před několika lety upadla při ranní procházce, majitel našeho místního obchodu ji uviděl a naložil do auta a okamžitě dovezl domů, protože věděl, kde bydlíme. Dostalo by se mi takového lidského doteku, kdybychom vše kupovali online? Proč bych měl chtít vše doručené ke mně, když by mě to donutilo komunikovat jen s mým počítačem? Rád poznám člověka, od kterého něco kupuji a nejen obchodníka, vytváří to pouto a vztah. Dodá ti Amazon pocit vytvoření pouta a vztahu? Technologie není život. Je důležité trávit čas s lidmi, nejen se zařízeními.“

Zaslala Jana Jindrová, autor neznámý

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 18. 4. 2021.

Květnové číslo vyjde 25. 4. 2021.

Obsah čísla:

Je to zvláštní doba!.....	1	Historie a současnost Suchdola - 1. část	6
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Historie a současnost Suchdola - 2. část.....	8
Slovo farářky.....	4	Kronika Pěvců.....	14
Ten ošklivý aerosol.....	5	Sebezpoznání – cesta srdce.....	15
Stolečku prostří se	6	Kalendář na duben 2021	16

Kalendář na duben 2021

Bohoslužby	2 4. VP	P. Ruml (Velký pátek – 9:30 a 11:00)
9:30 on-line na	4. 4. VP	M. Trgalová (Hod Boží velikonoční – 9:30 a 11:00)
http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	11. 4.	Joel Ruml
	18. 4.	M. Trgalová
Fyzicky – přihlášení	25. 4.	P. Ruml
od pondělí před následující nedělí (změna vyhrazena)	2. 5. VP	Pavel Pokorný, P. Ruml (konfirmace)

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Konfirmandi	pátek v 17:00 (on-line)	
Křesťan. služba	28.3. po bohoslužbách (letní čas!)	
Děti + maminky	VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC DLE VÝVOJE SITUACE viz webové sborové stránky a sborové dopisy	
Nedělníci		
X-cátníci		
Naši pěvci		
Zpívání		
Modlitby Taizé		
Hodina pohybu		
Biblická hodina		
„Obcování“ (generace 35-50)		6. 4. 20:00 (on-line)
Klub poznávání		
Křeslo pro hosta	29. 4. Roman Pešek 19:00 (on line)	
Staršovstvo	1. 4. v 19:00 (on-line)	
Ostatní	Všechna sborová shromáždění jsou dočasně zrušena rozhodnutím SR ČCE. O způsobu povolání našich duchovních rozhodne staršovstvo sboru.	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední nedělí předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Famí sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, **č. ú. 2400319773/2010**, var. symbol: **salár=101**, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

Květen 2021

SOUTERRAIN

SVOBODA? SVOBODA!

Nejsem akademicky vzdělaná, pomohla jsem si v úvodu textem z internetu:

Řecký pojem svobody původně znamenal jen společenské postavení člověka, který svou obživou na nikom nezávisel, a tím se odlišoval od závislého otroka. „Kdo dává bezpečí přednost před svobodou, je po právu otrok“ (Aristotelés). Stoikové zdůraznili „vnitřní“ svobodu člověka, který dokáže rozumem krotit své choutky a ovládat vášně. Na to navázal Pavel z Tarsu: svobodu ohrožuje „otroctví hříchu“, tj. vnitřní neschopnost jednat správně. Křesťanství postupně prosadilo názor, že jistou míru svobody potřebuje každý člověk, aby mohl odpovídat za svůj život před Bohem. O tom, jak dalece je člověk sám vnitřně svobodný a má tedy svobodnou vůli, pochyboval v 16. století Martin Luther a vyvolal tak důležitou polemiku, kterou vedl s Erasmem Rotterdamským. (zotročená x svobodná vůle).

Od pozdního středověku vystupují do popředí politické svobody městského člověka a jejich ochrana před despotismem, což později vedlo k deklaracím „lidských práv a svobod“ v americké a francouzské revoluci. Občanské a politické svobody se zde chápou jako individuální a nezrušitelná či přirozená práva každého občana. Na tomto základě vznikla roku 1948 Všeobecná deklarace lidských práv OSN.

Hlubší promýšlení lidské existence od poloviny 19. století (Søren Kierkegaard) vedlo k poznání, že člověk se prostě musí rozhodovat, ať chce či nechce, a je tedy „odsouzen ke svobodě“ (Jean-Paul Sartre). Faktický rozvoj politických svobod v západních společnostech od 19. století vedl německého sociologa G. Simmela k poznání, že ke štěstí tyto svobody samy nestačí:

„Naše doba je vcelku jistě svobodnější než kterákoli dřívější, a přece má z této svobody tak malou radost.“

Tolik internetová citace. Nacházíme se v období mezi Velikonocemi a Svatodušními svátky. A mezi Pesachem a svátkem Šavuot, který se slaví v židovské tradici, ve které vyrostl Ježíš.

Svátek Pesach připomíná osvobození židovského národa z egyptského otroctví. Toto osvobození se slaví podle přesně předepsaného scénáře a jeho součástí je, kromě učení dětí, úkol pro každého - tuto cestu si znovu prožít, jako by tam fyzicky byl přítomen. 7×7 dní od Pesachu je tzv. omerové období, kdy se počítají dny do svátku Šavuot. Svátku, kterým Židé slaví darování Tóry na Sinaji. Tímto aktem je svoboda fyzická završena svobodou duchovní.

Svoboda je slovo velmi často používané, ba zneužívané. V naší pandemické době se mnoho lidí rozčiluje nad nesvobodou nařízení nosit roušky, zákazem shromažďování a omezením cestování. Je tohle svoboda? Však i ti Izraelité, když se jim povedlo dostat se z krutého otroctví, začali časem reptat. To známe všichni. Svoboda je jen tam, kde jde ruku v ruce se zodpovědností. Ale když ona se ta lidská mysl i svědomí dá tak krásně zmanipulovat...

Podívejme se na to z jiné stránky. Díky omezenému cestování jsem si letos docela důkladně prochodila okolí místa, kde už téměř 40 let žiju. Díky nemožnosti shromažďování jsem se docela zklidnila, nemusím na každou akci někam běžet a pak se v noci vracet domů. Naopak hodně přednášek, diskuzí i biblického vzdělávání či bohoslužeb za mnou chodí domů.

Díky lockdownu jsem se začala více zajímat o lidi z kostela, které znám třeba jen podle tváře nebo podle jména. A nestačím se divit, co je mezi námi nádherných, statečných, inspirativních a svobodných lidí, jen třeba nejsou tolik vidět, nemají tu potřebu.

Každý rok v době Pesachu se zamýšlím, co je moje aktuální otroctví. Některé okruhy jsou nové, jiné zůstávají stále stejné, asi nemám dost motivace to změnit.

Omezení, ve kterých žijeme, jsou snesitelná, i když samozřejmě pro mnoho lidí už to je na hraně. Ale právě od toho máme od Hospodina dar společenství, kde můžeme poprosit o pomoc, kdy můžeme podržet jeden druhého třeba jen telefonickým vyslechnutím. Máme svobodu si o pomoc říct.

Tak to využijeme. A dejme jeden druhému možnost zažít radost z cílené pomoci.

A „Čtěme Bibli, tam to všechno je“!

Marta Študentová

Výtah z jednání staršovstva (1. 4. 2021 v 19:00 on-line)

A. NA VĚDOMÍ

A-2. další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** předsvatební přípravy 1x, katech. sem. vikariátu úvod, německý kurz duch. péče online, pastorační (mj. Ďuraškovi, Mejnarová, VP v DD Eva Muzikářová), DRD a DRS Krabčice, supervize v Diakonii, Kurz krizové intervence online, výlet Modř. Rokle, Seniorátní konference online, ladění

vzdělávání kaplanů Diakonie online

- **PR:** pastorec (mj. návštěva s. Preisové v LDN Roztoky), návštěva rodin konfirmandů; VP v rodině, ÚVN-pohřeb, ANK, SPEK
- **Oba:** Obcování, příprava tábora, „Káva se SR“

A-3. Pošta a různé

- sborová zásilka 3/2021 <https://www.ustredicce.cz/rubrika/11-Sborova-zasilka/index.htm/> - termíny Běleč (sděleno sboru); info o nové výši daňových odpočtů (30% základu)
- odeslána žádost na SR s žádostí o jmenování farářek, též souhlas SV
- proběhla jarní seniorátní konference – lze očekávat, že bude určen termín pro vypracování sborových strategických plánů

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Úpravy farářského bytu

- dohodnuto se SR - „stavební dozor“ za sbor - DM a PG

B-2. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období

- dle rozhodnutí vlády-on-line a 10 % kapacity – přihlášení se k účasti – odsouhlaseno

B-3. Konfirmace

- zkouška před sborem-rozhovor s P. Pokorným (on-line a fyzicky účast prioritně rodin)

B-4. Diakonie a křesťanská služba

- MŠ – presbyteri píší dopisy starším členům sboru
- Diakonie Praha – sloučení tří škol, budovu na P4 bude potřeba opravit
- Projekt „trčka“ pro Diakonii se pomalu rozjíždí (umělci poskytnou díla) – na webu sboru bude link k nahlédnutí a k nákupu

B-5. Finanční záležitosti (TČ)

- zpráva TČ za rok 2020 odeslána staršovstvu:
 - účetnictví roku 2020 je uzavřeno; daňové přiznání bude odesláno
 - potvrzení o daru církvi pro daňové přiznání vydáno šedesáti osmi žadatelům
 - revizoři hospodaření (M. Heller, K. Řežábek a náhradníci V. Henych, L. Jelínek) provedli korespondenční formou revizi – bez závad
 - účetnictví sboru Ústí nad Labem uzavřeno; předpokládá se, že účetnictví za r. 2021 udělají ještě Černohorští, v r. 2022 by již měl být sbor soběstačný

B-6. Nový evangelický zpěvník

- seznam zájemců vytváří a předá PR

B-7. Hospodářské záležitosti

- on-line přenos – D. Henych nainstaloval nový mikrofon

B-8. Výroční shromáždění

- VSS odloženo na neurčito; schválena výroční zpráva za sbor

B-9. Ustanovení budoucích farářek

- probíhá neformální průzkum postojů členů sboru ke jmenování farářek -
předběžný výsledek bude oznámen na Hod Boží velikonoční

B-10. Trvající a nové úkoly

- DM – úklid-je hotovo-děkujeme; likvidace koberce v kuchyni-odsouhlaseno
- PR – dokončení práce na knihovně; JM – dokončení uspořádání archivu

B-11. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- sbor Dvakačovice – prosí o jakoukoli částku jako dar – veřejné osvětlení + plot.
Poskytneme 10 000,- Kč – schváleno
- dopis od F. Šimonovského: návrh na synod – rozšíření grantového systému
o investiční granty fond pro sbory – podpořili jsme
- TČ – faktura za plyn – s novým dodavatelem šetříme cca 25 procent
- volby nového staršovstva – listopad 2021
- nutno dovolit 12 presbyterů + náhradníky – navrhuje snížení počtu starších
o 2 – 4 – nutno schválit sborovým shromážděním a SV
- výjezdní zasedání staršovstva – příště domluvit termín na výjezd

Hledáme příštího faráře III – finále

Synodní rada ČCE na svém zasedání 6. dubna jmenovala obě námi navržené kandidátky, totiž Alexandru Jacobea a Magdalénu Trgalovou, budoucími farářkami našeho sboru. Máme z toho radost! Zároveň se tím dovršilo naše více než roční úsilí.

Připomeňme si, proč k ustanovení farářek došlo tímto neobvyklým způsobem. Za všechno může epidemie covid-19 a omezující opatření, která v loňském a letošním roce prakticky vyloučila konání standardních volebních shromáždění. SR ve svém dopise z 20. října 2020 navrhla dvě alternativní řešení: (1) takovéto jmenování, (2) korespondenční volbu. Naše staršovstvo se zprvu klonilo ke druhé variantě, podle možností kombinované s konáním fyzické volby s omezeným počtem účastníků (Souterrain č. 2). Synodní rada ČCE však ve svém sdělení z 11. února od korespondenční volby couvla a proto i my, stejně jako mnoho dalších sborů, jsme ji požádali, aby naše farářky jmenovala.

Jak víte, sestry Jacobea a Trgalová projevíly přání neomezit se na tento formální krok, ale přály si mít od členů sboru zpětnou vazbu. Proto jsme uspořádali průzkum Vašich postojů. A ten dopadl velmi příznivě. Děkujeme všem, kteří jste se jej účastnili! Sešlo se více než 60 odpovědí, reprezentujících názory skoro 75 lidí. Jediný hlas byl negativní, jinak všichni s ustanovením obou farářek vyslovili souhlas, mnohdy nadšený a doprovázený delším komentářem, v několika málo případech s kritickou poznámkou ke

zvolenému postupu. S výsledkem průzkumu i s těmito (anonymizovanými) komentáři jsme obě sestry seznámili, obě to označily za krásný velikonoční dárek.

Jan Mašek

„Kudy kam a kudy dál,

nestarej se, Pána chval, vzpomeň jen, že cestou oheň plál“, zpívali kdysi Berani v krásné písni. Dočkali jsme se měsíce května a máme proč Pána Boha chválit. Budeme slavit Svatodušní svátky, svátky ohně, plamenů, které hořely v Jeruzalémě jako důkaz probouzející se víry. Naše letošní budou o to radostnější, že s námi u stolu Páně budou poprvé naši konfirmandi.

Nezažijí to, co k obrazu řádné konfirmace patří – tedy nacpaný kostel, těšící se na jejich představení; slavnostní bohoslužby s plným stolem Páně, u kterého má být přece co nejširší rodina apod. V tuto chvíli vůbec nevím, jakou podobu naše svatodušní shromáždění bude mít. No a co??? Děti jsou naprosto plné života, flexibilní, krásný příklad víry, jak by měla vypadat. Připravena neustále na situace, které „zavání“ novotou. Nebezpečná infekce změnila naše zaběhané pořádky i v církvi a ve sboru... ale nepřemůže ani víru ani život z ní.

Naše konfirmační příprava se během zimy (při zákazu fyzického shromažďování se na faře) přeměnila v nádherné výšlapy kolem Prahy. Během pátků jsme se vídali on-line a hlavně jsme odpočívali-po celotýdenním maratónu on-line školní výuky dětí jsem skutečně nepovažoval „drcení“ dalších informací za nejnnutnější. Hráli jsme si „christivity“ a zažili, že on-line pantomima je veliká „srandá“, zvláště když při tom vypadne signál 9... Konfirmační cvičení nabralo poslední rok přípravy podobu držení našich osobních sociálních kontaktů a „party“. Přesto jsme celou skupinu dětí společně neudrželi. Bolí to, ale za „ztráty“ nemohl covid...

Při posledním setkání jsme hráli hru s obrázky. Každý si mohl vybrat jeden, s jehož pomocí by vystihl, co pro něj konfirmace znamená. Pokukující ovečky odrážely nejen biblického Pastýře, ale když v rozpacích klopily oči, připomínají prý konfirmandy při zkoušce 9. Vybraný pavouk nám neměl nahnat hrůzu, ale připomněl doplňování našich znalostí i emocí při našem dorůstání ve sboru a v církvi; přirovnali jsme si jednu víru jako obrazec, který se pomalu zaplňuje, jako když pavouček dotkává svoji síť a tak postupně zaplňuje prázdná místa ve svém životě „víry“. Postava, která nádherně „baleťácky“ balancuje v prostoru, představuje náš vybalancovaný tanec životem i životem víry. Přenádherná fotka zarostlé cesty v zeleni stromů naznačuje pohyb, směr i cíl. Stejně tak i fascinující obrázek točitého „prvorepublikového“ vnitřního schodiště v nějakém vysokém domě, které kreslí úžasnou cestu vzhůru neustále se zužující k cíli, k vrcholu.

A bývalá konfirmandka (říkáme těm dvěma starším, kteří s námi vzorně drželi partu, „patroni“) si vybrala obrázek plavce, který stojí na odrazovém můstku nad vodou. Skoč; jump... Jakýsi Sören kdysi víru k tomuto výjevu také přirovnával.

Přeji našim konfirmandům nezapomenutelný květen 2021. Nikoli kvůli „omezením“, ale kvůli jejich naslouchání, růstu, tančení, putování, výstupu i skoku...ne do neznáma, ale do milující náruče Boží. Konfirmace má být mj. utvrzením dospívající osobnosti. Budu jim moc přát, a prosím vás všechny v celém sboru, abyste nasadili zdravý rozumu a občanskou statečnost, aby jejich další cesta životem nebyla ovlivňována hříchem války, tak jako naše, když jsme víc než třicet let žili v okupované zemi.

Díky vám, milí konfirmandi, za krásné roky, krásná setkání, radost z hudby, zpěvu a sdílení všech vašich přenádherných darů. Budeme se modlit za vás a pracovat proto, aby váš život byl životem ve svobodě.

„Pouť ta pouští vede a tma padla zlá, z cesty svěst nesvede, když nám oheň plá. Kudy kam a kudy dál, nestarej se, Pána chval, vzpomeň jen, že cestou oheň plál. Cesta za svobodou není na mapách, přesto pískem, vodou jen dál, žádný strach. Kudy kam a kudy dál, nestarej se, Pána chval, vzpomeň jen, že cestou oheň plál“ (Svítá 234).

Pavel Ruml, psáno v neděli Misericordias 18. 4. 2021

Letošní konfirmandi

Jmenuji se Vilém a narodil jsem se v Českých Budějovicích. Ale do roku 2016 jsem žil v Sázavě, kde můj táta byl farářem. Byl jsem tam pokřtěn a prožil jsem tam celé dětství, kdy jsem chodil do nedělníky a nábožka. Nyní bydlíme v Praze. Chodím na základní školu do 8. třídy. Rád hraji tenis a chodím do skautu. Rád spím a rád hraji počítačové hry.

Dobrý den, jmenuji se Marie Anna a nyní jsem plně zaměstnanou studentkou gymnázia Jana Nerudy. Vyrostla jsem na vysočinské vesnické faře a do Dejvického sboru jsem s rodinou přišla už skoro před pěti lety. Kromě účasti na konfirmačním cvičení ve svém volném čase vedu skautskou družinku, zpívám ve sboru, hraji na klavír a kytaru a věnuji se tvořivým činnostem.

Jmenuji se Ondřej, je mi 12 let a chodím do sekundy na osmiletém gymnáziu (7. třída). Mám 2 starší sestry. Hraji na housle a taky rád plavu.

Jmenuji se Aloisie Trgalová. Jsem dcera naší farářky Magdaleny Trgalové. Hraji na cello a flétnu. Chodily jsme do sboru v Českém Brodě, Střešovicích a skotském Stromness. Teď (ne)chodíme sem do Dejvic.

Ahoj, já jsem Verča. Je mi 15 let a chodím do kvarty. Mám ráda sporty, hlavně v přírodě. Řekla bych, že nejlepší zážitky, jsou vždycky ty, kde vše nejde podle plánu.... Jinak by to byla přeci nuda, ne? A takových máme s mládeží dost. :-). Nedokážu říct, co do sboru přináším, ale jsem rozhodně ráda, že sem patřím. V téhle době celá příprava ke konfirmaci probíhala dost netradičně, ale nakonec to bylo o to zajímavější. Chodili jsme na výlety, vymysleli způsoby, jak se vidět onlajn (jak by řekl Pavel) a ani nemluví o tom, jak máme nazpaměť naučené snad všechny karty Christivit. :-)

Projekt Truhlářská – stav 2021

Možná si ještě pamatujete, že dejvický sbor se roce 2018 ujal projektu „Seznámení veřejnosti s modlitebnou na Truhlářské 8“. Připomeňme si, že v roce 2016 se Kostnických Jiskrách objevil článek památkářky Marty Procházkové, ve kterém popisovala svůj objev prapůvodní pražské toleranční modlitebny v domě na výše uvedené adrese. A také to, že dům je nevyužívaný a že by byl ideálním místem ke zřízení Muzea české reformace. Nápad vyvolal v evangelické veřejnosti velký rozruch, záhy se utvořil neformální uskupení lidí ochotných pro to něco udělat a posléze synodní rada z některých z nich utvořila komisi „Truhlářská“. Ta měla jednak zjistit dostupná informace o historii domu (mnohé je v pozapomenuté Hrejsově knize „Dějiny české evangelické církve v Praze ...“), jednak jednat s představiteli Městské části Praha 1 o možnostech využití domu. Komise také využila jubilejního roku 2018 a koncipovala zmíněný projekt, který

byl formálně zastřešen našim sborem. Výsledkem byly tištěné propagační materiály, velké postery a přednášky uskutečněné v Klubu pro starou Prahu a v několika pražských sborech.

Jednání s vlastníkem domu prošla různými peripetemi, od odmítavých postojů k těm poměrně vstřícným, o tom se nechci rozepisovat. Vloni na jaře začaly práce na rekonstrukci domu pod přísným dohledem památkářů. Postupně se ukazovalo, že se jedná o ještě cennější stavbu, než byl původní předpoklad, v důsledku čehož se stavební projekt musel několikrát předělávat. V té době už bylo jasné, že idea muzea padla a dům bude sloužit veřejnosti. Nyní se stavba chýlí ke konci, někdy v květnu by měla být předána k užívání Domu dětí a mládeže. Přesto město se spoluprací církve počítá. Koncem března se přímo na místě uskutečnilo jednání, kterého jsme se za ČCE účastnili Pavel Pokorný a já, na druhé straně mj. starosta Prahy 1. Před vlastním rozhovorem jsme absolvovali prohlídku celého objektu s podrobným komentářem.

Především, dům ohromně prokoukl. Náš hlavní zájem se pochopitelně soustředil na modlitební sál v 1. patře. Věděli jsme totiž, že zde byly odkryty fragmenty původní výmalby, tzv. iluzorní architektury, jak ji známe z rytin z roku 1861. Jaké bylo naše překvapení, když se ukázalo, že výmalba se zachovala po téměř celých stěnách a naší na polovině stropu. Byl to úžasný dojem, jako bychom se ocitli zpátky na začátku 19. století. Zde památkáři nerestaurovali původní barvy, prostě se jen odkrylo, co bylo roky ukryto pod pozdějšími vrstvami. V bývalém farním bytě nás čekalo ještě větší překvapení. V jedné z jeho místností se zachovala naprosto kompletní malba, které ale byla vrácena původní barevnost. Prostě nádhera. V ostatních místnostech byla v době, kdy to byly byty, malba až na nepatrné fragmenty zničena. Jsou tedy nově vybíleny.

Mluvíme-li už o malbách, na fasádě domu bývalo vyobrazení nějakého světce. Když dům koupili evangelíci, tak k nelibosti místní svatopetrské farnosti obraz zabílili. Teď se ukázalo, že venkovní obrazy byly dokonce dva a že se pod zabílením zachovaly v poměrně slušném stavu. Budou obnoveny.

Ale vraťme se dovnitř. Dům je vybaven novými podlahami místo původních ze shnilých fošen. Gruntovně jsou opraveny krovy. Co šlo zachovat, bylo zachováno a je barevně odlišeno od nových trámů, ty byly doplněny klasickou tesařskou technikou bez hřebů, jako třeba v kostele v Hořátkvi. Celé podkroví, kam jsme se při první návštěvě nemohli ani podívat pro nebezpečí propadnutí, je dnes celistvým a impozantním prostorem. Velkou proměnu získaly také sklepy s mohutnými valenými klenbami, v největším z nich plánují zřídit divadelní sál. Sousední sklep je s přízemím propojen točitým schodištěm, které před dvěma lety bylo v nevábném stavu a dnes působí jako umělecký artefakt.

Tolik k popisu dnešního stavu domu. Rozsah zachovaných „fresek“ v hlavním sále poněkud zkřížil naše původní představy, že zde rozmístíme několik namyšlených panelů k historii domu i pražských evangelíků. Takže to nakonec vypadá, že ze zamýšlené expozice zbuduje jen koutek s interaktivním terminálem a menší vitrinou. Co ale zůstává a s čím i pan starosta počítá, je pamětní deska, která přijde umístit na fasádu domu a která bude připomínat historii místa. Bude trojjazyčná, o anglický překlad nápisu se zasloužila Míša Petříčková.

Co říci na závěr. Postupně jsme se museli rozloučit s ideou muzea i s ideou podrobnější expozice. Důležité však je, že město chápe jeho historický domů a že se jej podařilo dát do dnešního krásného stavu.

Jan Mašek

Kronika Pěvců

Část 2.: Rothenburg

Když jsme 15. dubna 1990 poprvé vycestovali nejen za hranice všedních dnů, ale i za hranice naší republiky, nejeli jsme cizím autobusem, ale vlastními auty. Tenkrát jich jelo celkem 5. Někteří na to dodnes vzpomínají, protože si odtamtud přivezli nezapomenutelné zážitky, jiní na to vzpomínají zase proto, že si odtamtud přivezli svou budoucí manželku. Přestože jsme byli všichni křesťané, vstávali jsme nekřesťansky brzo. V Lydčíně autě nás jelo 5. Mistryně sbormistryně Lydka, její manžel inženýr architekt Hanuš, grafička Karolína Petříčková, hudební skladatel Blahoslav Rataj a moje maličkost. Vzhledem k tomu, že jsem byl pěvecký laik a navíc hudebně hluch, dozvěděl jsem se tam o hudbě a hudebních skladatelích mnoho zajímavého a nového. Například jaký je rozdíl mezi Mozartem, Beethovenem, Vivaldim, Bedřichem Smetanou a Blahošem Ratajem. Byl jednoznačný. Pouze Blahoš Rataj psal pro Naše Pěvce.

Na hranicích byla fronta asi 100 metrů, ale moc dlouho jsme nečekali. Připravili jsme si do ruky pasy kvůli razítku a peníze, ale nakonec si nás jenom spočítali a mohli jsme pokračovat dál. I když jsem měl celou cestu brýle na očích, tak jsem neviděl ani jednoho ocelového ježka, natož pak samopalníka se psem!

Kousek za hranicemi probíhaly namátkové policejní kontroly. Všichni jsme projeli bez problémů, akorát Jendu Růžka zastavili a dobu ho tam dusili. Nakonec ho ale pustili, takže jsme nemuseli shánět nového varhaníka.

V Rothenburgu nás srdečně přivítali milí faráři, manželé Gabriela a Ernst Burmannovi. Napřed nás paní farářka provedla místním Svatojakubským kostelem a udělala nám podrobný výklad v němčině, což bleskurychle překládala

Dan Heller z tenorů. A když se Danovi zdálo, že nám toho říká málo, tak to trošku „rozvedl“ a dozvěděli jsme se toho mnohem víc, než nám řekla ona.

Po výkladu se nás každého ptala na jméno a zaměstnání, případně nějaké další podrobnosti. Každý si připravil svou řeč. Někdo v němčině, jiný v angličtině. Kdo si nebyl jist, řekl to v češtině a Dan to pak přeložil. Abych Danovi ušetřil práci, naučil jsem se to předem v němčině. „Jmenuji se Čestmír Muzikář, pracuji v tiskárně a Johann Guttenberg byl můj starý kolega.“ Dodnes nechápu, co bylo na mém povolání ručního sazeče tak veselého, že se všichni tak smáli. Paní farářka se zeptala Dana, jestli opravdu pracuji jako ruční sazeč a on jí to potvrdil.

Přespali jsme na zemi na karimatkách v rozlehlé jídelně. Komu se ještě nechtělo spát, mohl si hrát stolní fotbal, kulečnick, deskové hry a jiné nebo si vytáhnout z peněženky svoje papírová platidla a v jedné speciální místnosti si je prosvítit UV světlem, jestli jsou pravé.

Přestože bylo v našem itineráři napsáno ZÁKAZ PŘEVÁŽENÍ POMLÁZEK, tak to asi nebylo nijak zvlášť zdůrazněno, protože v pondělí se mezi námi objevilo hned několik pomlázek. Spíš než svištění proutků ale byl slyšet dámský křik. Většina děvčat ale zřejmě neznala zavedenou dlouholetou tradici, nebo spíš nechtěla znát, která velí, že dopoledne chodí kluci s pomlázkou a odpoledne je holky polévají a začaly nás polévat už ráno. Jak to vypadalo v koupelně, to snad ani nemusím dodávat!

Pak jsme splnili svou povinnost, proč jsme sem vlastně přijeli a zaspívali tam. Pak jsme se odebrali asi 2 km do Detwangu, kde jsme měli připravený oběd. Byla to velice zajímavá stavba v prudkém svahu, takže přestože budova nebyla vyšší než 2 patra, tak to mělo postupně 4 východy, pokaždé z jiného podlaží.

Cestou z Rothenburgu jsme se zastavili v Norimberku. Zaparkovali jsme v jedné postranní uličce. Když jsme vyrazili do centra, majitelka auta Lydka řekla, že si musíme zapamatovat název ulice, abychom našli auto. Okamžitě jsem odvětil: „To nebude problém. Je to Okenní ulice.“ „Cože? Fensterstrasse?“ „Ne. Okkenstrasse.“

Čestmír Muzikář

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 23. 5. 2021.

Květnové číslo vyjde 30. 5. 2021.

Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.

Žalm 24,1

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Draňanským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech
a s městskou částí Praha-Suchbát

Vás srdečně zvou
na čtrnáctou

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu

22. května 2021 v 16 hodin

na levém břehu Vltavy,

na zahradě na Sedleckých skalách

Pouť na bohoslužbu

začíná u kostela Stěti sv. Jana Křtitele

v Dolních Chabrech ve 12 hodin a pokračuje
pěšky krajinou se zastávkami.

Prohlídka kostela možná již od **11 hodin**.

Při bohoslužbě v 16 hodin

kázáním poslouží **Milos Hejzlar**, kazatel Cirkve
bratrské v Benátkách nad Jizerou. Účast přislíbili
duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 16.45)

besedu na téma **Kdo vládne naší přírodě?** uvede
hydrobiolog a ekolog **Dr. David Pithart** z organizace
Beleco, která se věnuje ochraně přírody.

Za současné situace se podmínky pro pořádání akcí mohou každou chvíli
změnit, proto prosíme, ověřte si předem, zda se bohoslužba koná,
na www.drahan.chabry.cz nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA.

V průběhu akce prosíme o vzájemnou ohleduplnost
s přihlednutím k aktuálně platným hygienickým požadavkům vlády.

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách
(GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty
ze Suchdola do Růžtok. Pohodlně po rovině (cca 15-20 minut chůze)
je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Budovec 147,
Kamyčka 107, 147). Je možné také strmě vystoupat od železniční
zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedci.

Více na www.drahan.chabry.cz

Obsah čísla:

SVOBODA? SVOBODA!.....	1	Letošní konfirmandi.....	6
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Projekt Truhlářská – stav 2021.....	7
Hledáme příštího faráře III – finále.....	4	Kronika Pěvců.....	9
„Kudy kam a kudy dál...“.....	5	Kalendář na květen 2021	12

Kalendář na květen 2021

Bohoslužby	2 5. VP	Pavel Pokorný, P. Ruml (konfirmace)
9:30 on-line na	9. 5.	Zvonimír Šorm
http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	16. 5.	M. Trgalová
Fyzicky – přihlášení od pondělí před následující nedělí (změna vyhrazena)	23. 5. VP	P. Ruml, M. Trgalová, Svatodušní svátky (konfirmace)
	30. 5.	Zdeněk Susa

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2tI8Ik-Fw>

Konfirmandi pátek v 17:00 (on-line)

Křesťan. služba 16. 5.

Děti + maminky

Nedělníci

X-cátníci

Naši pěvci

středa v 18:00 (on-line)

Zpívání

Modlitby Taizé

VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC

Hodina pohybu

DLE VÝVOJE SITUACE

Biblická hodina

viz webové sborové stránky a sborové dopisy

„Obcování“

3. 5. 20:00 (on-line)

(generace 35-50)

Klub poznávání

Křeslo pro hosta 27. 5.

Staršovstvo 6. 5. v 19:00 (on-line)

Ostatní Bohoslužby za krajinu 22. května 16:00 Sedlecké skály
Synod ČCE 20.-21. 5.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední nedělí předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděina 12, 161 00 Praha 6 – Libeň, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, **č. ú. 2400319773/2010**, var. symbol: **salár=101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Červen 2021

||| → 1. → 2. → 3.
4. ↙

SOUTERRAIN

Časnost a odpuštění

V biblických textech i v kázáních našich farářů – a ostatně i v životní a profesní realitě – mne často zaujme téma času, nabízím tedy malou úvahu o času jako položce, která ovlivňuje, určuje, ba někdy diktuje naše konání, myšlení, rozhodování. Vědomě či nevědomě. Budíme se, uléháme s teď? Být s Pánem znamená být mimo čas, ve věčné přítomnosti. To ale dost dobře nejde, přinejmenším ne trvale, denně od rána do večera. To, co nás trápí, je časnost, uvedla naše farářka ve velikonočním kázání. Přece jen ale něco z toho, co si s sebou neseme z minulosti – příjemného či nepříjemného, nebo co vyhlížíme v budoucnosti – radostně či s obavami, můžeme pustit, a více se tím otevřít spočinutí v přítomnosti ... komunikaci s Pánem Bohem.

„Pustit“ je pěkné české slovo. Pouhou předponou od- nás dovede k výrazu odpustit, s jehož významem, náplní, doporučením se potkáváme co chvíli. Odpouštím, pronášíme unisono před stolem Páně. Odpusť nám, prosíme v modlitbě Páně.

Odpustit není vůbec snadné. Každý z nás by určitě ve chvíli niterné upřímnosti dokázal dosvědčit, jak obtížné to je a jak dlouho to trvá – kolik času to vyžaduje. Ta „nesnadnost“ nejednou pramení z toho, že náš viník si svého provinění vůči nám vůbec není vědom. Obrátíme-li to, možná si ani my sami mnohdy nejsme vědomi, že jsme se vůči někomu provinili – třeba jen ironickým slůvkem nebo pohrdlivým pohledem. Kdosi si v sobě nese příkoří, které jsme mu způsobili. Podle Písma by nám to měl říct, aby mohla láska volně proudit, ale neudělá to. Má k tomu možná své důvody – stud, hrdost, povahu. I takové jsou hříchy, o jejichž odpuštění prosíme a které odpouštíme. Ne jen ty, o nichž jsme schopni mezi sebou mluvit, a asi ani ne ty, které jsou svou závažností zjevné.

S Našimi pěvci máme na repertoáru Kedrovův Otče náš. Je v ruštině a verš odpusť nám naše hříchy tam zní „ostavi nám dolgi naše“. Vybavuje se mi povídka z rozkošné knížky Stephena Leacocka Literární poklesky „Dolar, o který jsem přišel“. Převedeno do nehmotné sféry je to pěkná paralela k příkořím, jichž se

vůči sobě z nepozornosti, lehkomyšlnosti, sebestřednosti, rozevlátosti, blazeovanosti a nevím čeho ještě dopouštíme.

Pokud někomu něco dlužím, snažím se mu to splatit. Ale co dluhy, o nichž ani nevím? Že je to problém těch, kteří se cítí být ublížení?

Právě.

Právě že ne.

Čeho se bojíme, když si nejsme ochotni připustit dluh vůči bližnímu a požádat ho, aby nám ho prominul? A obráceně: kde je láska, když nejsme ochotni prominout bližnímu dluh, o němž on sám neví nebo to je pro něho tak malá položka, že na to už dávno zapomněl?

Dluhy nás drží v čase. Odpuštění je cesta do bezčasí, do věčné přítomnosti.

Wanda Dobrovská

Výtah z jednání staršovstva (6. 5. 2021 v 19:00 on-line)

A. NA VĚDOMÍ

A-2. další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** MT: předsvatební příprava, svatba, úvod do pastor. sem. vikariátu, právní konzultace, kázání u Martina ve zdi, pastorační návštěvy a rozhovory(cca 5x), přijatá supervize on-line, sestavení úvodního sem. vikariátu, tory, přijetí kandidatury na náhradnici SR, uzavření korespondence se Skotskem
- **PR:** pastorece; ANK (natáčení videí Emauzy); Studna TV Noe; Sváteční slovo ČT 2; konfirmace, Křeslo
- **Oba:** výcvik ve skupinové supervizi

A-3. Pošta a různé

- SR - svolání synod
- MT - neodjíždí do Skotska
- dopis od s. Růžkové – poděkování za ocenění

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Úpravy farářského bytu

- pracovní stůl pod počítač (býv. kancelář) - nabídnout k prodeji á 500,-

B-2. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období

- po 26. 4. - 2 m rozestupy, zrušen zákaz hromadného zpěvu – naše kapacita jako doposud na základě přihlášení celkem cca 35
- Konfirmace: účast na prvních bohoslužbách – rodiny konfirmandů, druhé bohoslužby pro ostatní členy sboru; sólista zpívá u stolu Páně, účastníci s respirátorem

B-3. Konfirmace

- vede PR

B-4. Diakonie a křesťanská služba

- důvěrné

B-5. Finanční záležitosti (TČ)

- 23. 5. – celocírkevní sbírka na Diakonii - počkáme na uzavření sbírky a pak odešleme příslušnou částku; v případě nízké sbírky, rozhodneme jak postupovat dále
- do konce května – sbírka darů JJ
- Ruml - ukončení nájmu 31. 5. 2021

B-6. Nový evangelický zpěvník

- seznam zájemců: 86 jednotlivců; 19 sponzorský sboru; 2 chorálníky
- PR – do konce května odešleme závaznou objednávku - 150 ks sbor + 100 ks pro jednotlivce (objednali si); chorálníky pro sbor a dle objednávek

B-7. Výroční shromáždění

- VSS odloženo na neurčito, SR zatím neumožňuje; předběžně navržený termín: 12. 9. 2021

B-8. Volby nového staršovstva

- termín: začátek listopadu 2021, sestavení kandidátky nejpozději na říjnové schůzi
- rozhodnuto navrhnout VSS snížení počtu presbyterů na 12 + 4 náhradníky

B-9. Výjezdní zasedání staršovstva

- termín 17.-18. 9. Běleč

B-10. Hospodářské záležitosti

- proběhla výměna plynoměru v bytě
- P. Hejl - instalace nástěnek – poděkování

B-11. Trvající a nové úkoly

- Dokončení prací do konce června: sklep; knihovna; archiv;
- MŠ – servis tiskáren v kanceláři
- PG – dovolená Rakousko. Zbylá místa budou znovu nabídnuta (kapacita 60)

B-12. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- PH – upozornění pro sloužící presbytery - mikrofon je stále zapnutý, zapnout pouze kameru vypínačem
- Křeslo – J. Suchel – bude změna termínu (20. 5.)

Slovo faráčky: Loučení...

Milí přátelé, uvědomuji si, že letošní červen je určitým způsobem časem loučení. Nejen s podivným školním rokem, ale především s podobou týmu, v níž jsme v našem sboru sloužili, tvořili, žili. Z mého pohledu byly vrcholem společné práce letošní svatodušní svátky. Čeká nás sice ke vstřebání postupného loučení ještě léto, ale Pavel se již stěhuje a všichni se zároveň

začínáme také prakticky chystat na nový pracovní začátek ve „tvaru“ novém, se Sašou Jacobea.

Je krásné, že právě v den uzávěrky tohoto čísla Souterrainu jsme směli slavit konfirmaci. Já se ocitla ve dvojroli farářky-maminky konfirmandky. A i proto jsem ráda, že u toho můj vzácný kolega mohl být v hlavní úloze toho, kdo konfirmandy připravoval. Konfirmační slavnost je třešničkou na dortu naší společné práce a symbolicky tak uzavíráme tandem tím, že se otevírá nová životní kapitola pár mladým lidem, kteří se ke své víře veřejně přiznali. Také oni budou, jak doufám, v životě víry spolupracovat a žít víru s druhými.

V myšlenkách probírám veselé i vážné pracovní chvílky, společné tábory... Vždycky budu vzpomínat na ping-pongové souboje na sborových dovolených, supervizní výjezdy, na Pavlovu výbornou „křížlickou kuchyni“, na společné pokusy o chození na chůdách nebo po laně nad bazénem, na lezení po čtyřech při hrách, on-line Christivity a řadu dalších vylomenin, které patří k času s dětmi a mládeží. A samozřejmě na společné přípravy ke křtu, biblické hodiny a bohoslužby, které jsou středobodem našeho úsilí. Byla to hezká a většinou i veselá spolupráce! Těšil mě Pavlův živý a působivý způsob kázání.

Ze společného posouvání sborové práce jsem měla radost, i když obnášela mnohdy i vážné až napínavé debaty. V tandemu s Pavlem bylo a je cenné, že když jsme měli mezi sebou nějaké nejasno či výjimečně i dusno, šlo o tom vždy brzy mluvit a potřebné si otevřeně vyjasnit. Věřím a doufám, že to je něco, co mi v tandemové práci nebude ani do budoucna scházet.

I v osobním životě mě Pavel mnohokrát podpořil, ba doslova zachránil... A tak končím myšlenkou na to, že za společně strávený čas chci i dál...

...NĚST V SOBĚ VDĚČNOST

Na pout' do míst útulných
jako cinkání ovčího stáda
Do práce, co na člověku
tak snadno ulpí
A přesto jí dělá rád,
Při posezení v místech,
kde i vzpomínky mohou být
prožíváním přítomnosti,
Pro všechny chvíle,
kde navigací je radost.

Vaše Magdaléna Trgalová

Medaile vděčnosti pro Mirjam Růžkovou

Bohoslužby 2. května byly mimořádně slavnostní. Proběhla při nich předkonfirmační zkouška našich pěti konfirmandů, které se účastnil i náměstek synodního seniora Pavel Pokorný ze Střešovic. Ten také toho dne kázal.

2 × foto J. Hlavsa

Hlavním důvodem jeho návštěvy v našem sboru však bylo něco jiného, totiž předání Medaile vděčnosti sestře Mirjam Růžkové. Touto formou naše církve oceňuje ty, kteří se zásadní měrou zasloužili o fungování a rozvoj sborů a o bratrskou a sesterskou atmosféru v nich.

Sestra Růžková to vše plnou měrou splňuje, proto staršovstvo začátkem roku navrhlo, aby jí byla Medaile vděčnosti udělena. Připomeňme si, léta byla sborovou sestrou, pracovala ve staršovstvu, vedla Křesťanskou službu. Během práce ve všech funkcích si díky své povaze, moudrosti, upřímnému zájmu o druhé a schopnosti pomoci slovem i skutkem získala všeobecnou úctu a lásku celého sboru. Děkujeme a gratulujeme!

Jan Mašek

Volby do staršovstva

Již jsme avizovali, že nás na podzim – začátkem listopadu – čeká volba části staršovstva. Z historických důvodů vyplynulo, že v letošním roce půjde o většinu „polovinu“, z dnešního staršovstva zůstávají na další tři roky jen sestry Jana Cihlová a Judith Stoklasová a bratři Jan Mašek a Daniel Molnár. Další presbytery bude potřeba dovolit. O konkrétních kandidátech bude řeč v září, tak aby na říjnové schůzi staršovstva mohla být sestavena kandidátka. A to znamená, že již teď, před prázdninami, je třeba začít přemýšlet o tom, kdo má obdarování být presbyterem a koho bychom chtěli ve staršovstvu mít, případně kdo sám by se rád na práci staršovstva podílel. Je důležité, aby staršovstvo bylo dělné a aby v něm byly přiměřeně zastoupeny všechny skupiny, které ve sboru máme.

S blížícím se termínem volby vyvstává další otázka, kterou bude muset sbor rozhodnout. Již minule, a vlastně i před šesti lety jsme uvažovali o snížení počtu presbyterů. Nyní nás je 16 a 4 náhradníci. V letošním roce jsme se k této otázce vrátili a předběžně navrhujeme, aby do budoucna bylo jen 12 starších a 3 – 4 náhradníci. Pro tento krok je letos příznivá situace. Rozhodnutí o tom samozřejmě nepřísluší samotnému staršovstvu, ale bude o tom muset rozhodnout sborové shromáždění, které svoláme, jakmile to bude možné. (Synodní rada zatím stále doporučuje shromáždění nekonat.) Přemýšlejte prosím o tom.

Jan Mašek

Staroměstská exekuce

Letos v červnu uplyne 400 let od tzv. „staroměstské exekuce“, čili - jak píše ideologicky neutrální Wikipedie - popravy 27 českých „pánů“ dne 21. června 1621, která představovala nebývale krutou tečku za událostmi, které začaly třetí pražskou defenestrací 23. května 1618 a skončily 8. listopadu 1620 porážkou stavovských armád v bitvě na Bílé hoře u Prahy. Všichni to znáte a víte, že tato hromadná poprava dvaceti sedmi vůdců stavovského povstání (tří pánů, sedmi rytířů a sedmnácti měšťanů) na Staroměstském náměstí v Praze byla šokujícím a hrozivým představením, které mělo dokázat celé tehdejší Evropě, že

Habsburkové se nenechají zastrašit žádným stavovským povstáním a že žádná protestantská vzpoura nemůže ohrozit jejich autoritu. Tato poprava vzbudila zděšení v celé Evropě, a to i v některých katolických zemích, jako byla tehdejší Francie, a upevnila vládu Habsburků na českém trůně a odradila potenciální opozici od jakékoli formy odboje. A na staletí znamenala konec náboženské svobody.

Očekávám, že s blížícím se výročím této události se vynoří její nejrůznější interpretace a dezinterpretace. Bohužel dokonce i od lidí, od kterých bych to nečekal. Moc mne to mrzí, ale když jsem otevřel letošní výtisk svých po léta milovaných Hesel Jednoty bratrské, bez kterých si svůj život téměř ani neumím představit, dočetl jsem se v úvodu (od člověka, kterého si vážím) mj.: „Sami si můžeme představit, co by nám asi do dnešní doby mohly říci hlasy popravených. Možná by se omluvily za jednu z nejtěžších válek, kterou stavové rozpoutali, a přiznaly, co všechno přispělo k jejich porážce.“ A následuje řada přinejmenším polopravd, vesměs negativních hodnocení popravených mučedníků pro víru. Čeští stavové byl samozřejmě hříšní lidé, jako jsme my všichni, ale nikoho z nich ani při defenestraci, která skončila pádem dvou místodržitelů a jednoho písaře do hnoje, a nikomu se nic nestalo, dokonce nikomu nebyl zkřiven ani onen příslovečný vlas, ani těsně před popravou nenapadlo, že dojde ke třicetileté válce. Někteří historici tvrdí, že ta začala fakticky aktivním vstupem Francie do války v roce 1635, ale všichni se shodují na tom, že skončila podepsáním vestfálského míru v roce 1648. V Evropě první poloviny sedmnáctého století samozřejmě probíhala celá řada mocenských soubojů, například mezi Nizozemskými provinciemi a Španělskem, dnes známý jako nizozemská revoluce. Existují i různá členění a periodizace třicetileté války, například česko-falcká válka (1618-1623), dánská válka, zvaná také dánsko-dolnosaská (1625-1629), švédská válka (1630-1635) a švédsko-francouzská válka (1635-1648). Ale tyto války rozpoutali a vedli jiní evropští vládcové. Čeští stavové se jistě dopustili vzpoury proti císaři, ke které měli více než dost důvodů, ale nerozpoutali třicetiletou válku. To prostě není pravda. A na pravdu jsme my evangelíci již tradičně citliví. Chvála Bohu!

A tak jsem se rozhodl poprosit redakci našeho sborového zpravodaje Souterrainu o přetištění textu, který jsem již publikoval:

Památce mučedníků z 21. června 1621 aneb je co odpouštět

V měsíci červnu si nejenom Československá církev husitská v chrámu svatého Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze připomene a uctí památku 27 popravených představitelů českého odboje, obětí kruté a nesmyslné staroměstské exekuce v den letního slunovratu, která znamenala politický zánik české

samostatnosti na tři staletí a nábožensky ukončení české reformace i dosavadní náboženské tolerance. Připomenutím těchto justičních vražd a nejmasovější veřejné popravy v českých dějinách rozhodně nechci vyvolávat jakékoli negativní emoce, ale na konkrétních příkladech ukázat, že lidé se za ta téměř čtyři století bohužel zásadně nezměnili, především pokud jde o jejich vztah k Desateru Božích přikázání, Boží lásce, milosrdenství a odpuštění.

Skutečný vojenský vítěz na Bílé hoře, bavorský vévoda Maxmilián, mimochodem pozoruhodná osobnost, vyhlásil ještě téhož odpoledne „generální pardon“. „Dobojováno, konec vzpoury, vše odpuštěno, pánové, všichni domů na svá panství a poslouchat svého císaře!“ „Nikomu se nic nestane!“ Římský katolík, který věděl, co je to odpuštění. Protiklad císaře Ferdinanda II. Štýrského, v jehož milost naivně doufala většina českých předáků, která již 13. listopadu projevila ponižujícím reversem hlubokou lítost nad všemi svými činy. Císař ale neměl zájem o jakékoli odpuštění či dokonce smířování se vzbouřenými českými stavy a od počátku byl rozhodnut potrestat všechny viníky vzpoury na hrdle. A nelítostně zatočit s celým českým národem. Španělský krutý a fanatický vojevůdce Martin Huerta doporučoval císaři, „aby bez rozdílu všechny zamordovati dal, aby tak z nevěrného kacířského národa ani nohy nezůstalo“. Někteří rádcové marně císaři radili, aby byl milosrdný. Především španělští jezuité na jeho dvoře mu vyhrožovali, že pokud by některému z kacířů odpustil, ohrozil by spásu své duše! A to by přece neudělal!“

Plán pokoření Čech jako ohniska vzpoury byl podrobně vypracován, ale dočasně utajen. Páni a rytíři, obeslaní na Pražský hrad až v únoru 1621, vůbec netušili, o co se jedná. Všichni pozvaní se dostavili v neuvěřitelné naivitě dobrovolně, ale ihned po svém příchodu byli 20. února zatčeni a uvězněni. Zároveň byl zřízen mimořádný soud s předsedou Lichtenštejnem, odpadlíkem od českobratrské víry, horlivým katolíkem a oddaným přísluhovačem císařského dvora. Hlavním žalobcem byl jmenován servilní kariérista Přibík Jeníšek z Újezda, bezvýznamný chudý zeman, zanedlouho však pobělohorský zbohatlík.

Soudu nešlo o projednávání individuální viny obžalovaných, ale o rychlé vynesení předem daného rozsudku. Rozsudek smrti císař potvrdil u 27 obžalovaných a datum popravy bylo stanoveno. Marně prosily rodiny odsouzcenců o změnu krutého ortelu, marně se ohromení věžňové obraceli prosebným listem k saskému kurfiřtovi, aby jim u císaře vymohl prominutí jejich „zločinů“. Kurfiřt Jan Jiří, naivně považovaný za ochránce všech luteránů, nejenom nehodlal „rebelům“ pomoci, ale dokonce vydal na smrt do Prahy svého stoupence Jáchyma Ondřeje Šlika, který marně hledal na jeho dvoře ochranu!

Krutý trest měl „zlomit ducha vzdoru a neposlušnosti“. Po celou dobu exekuce

se troubilo a bubnovalo, aby nikdo odsouzence neslyšel. Pořadí poprav bylo stanoveno podle stavovské důstojnosti: Nejprve byli stětím popraveni tři příslušníci panského stavu a pak sedm rytířů. Jako první Jáchym Ondřej Šlik, jako druhý Václav Budovec z Budova, politický vůdce Jednoty Bratrské, mluvčí českých nekatolíků, 74letý stařec. Třetím byl Kryštof Harant z Polžic a Bezdruzic, renesanční skladatel a autor cestopisu o Egyptu a Svaté zemi, který svému švagrovi a společníku na této cestě, katolíkovvi Heřmanovi Černínovi z Chudenic zachránil život. Heřman ovšem již dlouho „žádal jeho manželky“ Anny Salomény a i když ji Kryštof v posledním dopise před popravou zapřísahal, ať si ho jako vdova v žádném případě nebere a jejich děti nedá na katolickou převýchovu, nebylo to co platné. Její tradiční slabost, před kterou jí úpěnlivě varoval, jí v dopise na rozloučenou připomínal marně. Heřmana si Anna Saloména vzala a syny dala na převýchovu k jezuitům. Nejstarším popraveným byl staříčkový 86letý rytíř Kašpar Kaplír ze Sulevic, který nikdy nikomu nezkrivil ani vlas na hlavě. Dalšími šesti s'atými rytíři byli Prokop Dvořecký z Olbramovic, Bedřich z Bílé, Ota z Losu, Vilém Konecchlumský, Bohuslav z Michalovic a také jediný katolík Diviš Černín z Chudenic, který se jako hejtman Pražského hradu přidal k povstalcům. Jeho bratr a přísedící soudu, už zmíněný Heřman Černín, si možná vzpomněl na časy společných dětských her a tak se na chvíli, kdy kat jeho bratříčkovi stínal hlavu, vzdálil z lešení. Ze 17 popravených měšťanů byl nejznámějším asi nejlepší lékař v tehdejší Evropě a osobní lékař císaře Rudolfa Habsburského, rektor Univerzity Karlovy Jan Jessenius, původem ze Slovenska, který také nikdy nikde nebojoval a nikdy nikomu neublížil. Ale uměl mluvit a to mu mstivý císař neodpustil. Takže nařídil, aby mu nejdříve vyřízli jazyk, pak ho přibili na šibenici a teprve potom byl „Janko Jesenský“ s'at. Ani to císaři Ferdinandovi nestačilo: Mrtvé tělo bylo dodatečně zneuctěno rozčtvrcením a rozvěšením před pražskými městskými hradbami na kolech. Být rektorem Univerzity Karlovy se někdy nevyplácí, Mistr Jan Hus by mohl vyprávět.

Tři z odsouzených měšťanů byli oběšeni. Těla popravených byla vydána příbuzným, ale dvanáct hlav předních vůdců, mezi nimi i Šlikova, Budovcova, Kaplírůva a Jesseniova, bylo pro výstrahu vyvěšeno na železných prutech na Staroměstské mostecké věži. Visely tu deset let, kromě hlavy Jáchyma Ondřeje Šlika, která byla v květnu 1622 po opakovaných úpěnlivých prosbách hraběnky Šlikové, která obcházela mocné a musela se ponižovat tak, jak se žena jenom může ponižovat, sňata a pohřbena k tělu v hrobce pod kazatelnu v kostele svatého Salvátora na Starém Městě pražském, kterou dal hrabě Šlik vlastní nákladem vystavět. Hlavy byly sejmuty a pohřbeny až při saském obsazení Prahy v roce 1631. Podobný osud měly i další hlavy: popraveného žateckého purkmistra

Maxmiliána Hošťálka, která byla přibita na městské bráně v Žatci, a kutnohorského měšťana Jana Šultyse, která byla poslána k vyvěšení do Kutné Hory. I u dalších popravených byl trest smrti ještě „ztížen“ zneuctvujícími rozsudky, většinou dodatečným rozčtvrcením.

Brutální a barbarská staroměstská exekuce měla zastrašit všechny potenciální budoucí odpůrce absolutistického krutého císaře Ferdinanda i celého habsburského režimu a nelítostně skoncovat s odbojnými českými zeměmi. Ale staroměstská exekuce nejenom dodala „palmu mučednictví“ sedmadvaceti popraveným, nýbrž vzbudila i vlnu zděšení v celé tehdejší Evropě. Nejenom v protestantské Evropě, ale i v katolické Evropě, zejména v tehdy výrazně většinově katolické Francii. „To že má být obnova křesťanské víry v Čechách? To má být křesťanské milosrdenství? Kde zůstala láska k bližnímu? A láska k Bohu, který je Láska?“

Daniel Heller

Ptáme se bratra kurátora

Loňské jaro bylo zvláštní v mnoha směrech. Poprvé jsme zažili proticovidová opatření a měli jsem pocit, že se vše vyřeší během několika týdnů. Mnoho akcí, setkání a oslav se odsouvalo na podzimní termíny, nakonec ale řada z nich neproběhla vůbec. Tak se stalo, že jsme v Souterrainu nezmínili ani **významné životní jubileum** našeho bratra kurátora **Jana Maška**.. Abychom toto opomenutí alespoň trochu napravili, vracíme se k němu s ročním odstupem nyní.

Milý Jendo,

několik lidí od tebe při různých příležitostech slyšelo, že pracuješ na nějaké knížce. Někomu jsi se možná zmínil podrobněji, někomu jen stručně, většinou o této tvé činnosti nic nevíme. Můžeš nám o tom něco povědět?

To je otázka na tělo. Církevní tématické jsou asi nejbližší „Dějiny saláru“. S ohledem na to, že se blížíme době, kdy se církev bude muset o své finance postarat sama, bez příspěví státu, je to aktuální téma. Pracuji na tom, s četnými přestávkami, již několik let s cílem podchytit hospodaření evangelických sborů od jejich vzniku po Tolerančním patentu až do dneška. Hlavními zdroji mi přitom byly sborové archivy, libišský, vtelenský a nebuželský, ale také salvátorský nebo vinohradský. V menší míře Ústřední archiv ČCE v Husově domě. Během těch více než dvou set let se pojem saláru a financování církevních sborů proměňoval. Je zajímavé vědět, jaké modely byly v použití, jak fungovaly, proč byly opuštěny. Nemyslím, že dnes bychom se k některému z nich mohli (nebo dokonce měli) vracet, spíše jakých chyb bychom se měli vyvarovat. K dokončení chybí doplnit

tak dvě, tři kapitoly z novější doby. K tomu mj. slouží materiály jednotlivých synodů ČCE. Řadu z nich už mám zpracovaných, ale několik ještě chybí a s potřebnými návštěvami archivu je teď potíž.

Mojí srdeční záležitostí jsou „Dějiny vtelenského evangelického sboru“. Ani tomu se však nedokáži věnovat systematicky – moc se mi nedaří zbavovat se funkcí, které mne odvádějí od práce. V zásadě je hotov první díl, zahrnující období před 1781 a první léta sboru do roku 1790, kdy se první kazatel Samuel Orosz vrací do Uher. S druhým dílem se blížím dokončení, je koncipován jako popis událostí až do vydání Protestantského patentu, tedy do formálního zrovnoprávnění církví v roce 1861. Z dalšího, třetího dílu mám připravené jen fragmenty a obávám se, že tím skončím. Je míněn do roku 1918. Do této doby patří mj. vznik několika filiálních sborů nebo založení evangelické školy ve Vtelně. Na poslední pokračování, tedy od vzniku první republiky a zrodu ČCE až do faktického zániku sboru v roce 1965 už asi nebudu mít sílu. Velkou pomocí mi je to, co sepsal poslední vtelenský farář Karel Hájek. Jím utříděný a zpracovaný vtelenský archiv je pravý poklad.

Pak tu je věc, kterou od začátku považuji za vysoce prestižní, která, když se podaří, bude mít i mezinárodní ohlas. Je to životopis Augustina Heřmana, jednoho z prvních Čechů v Americe. Po Komenském a Hollarovi to je nejproslulejší pobělohorský emigrant. Vzhledem k jeho významu (v USA) se kolem něj nakupilo spousta báchorek a polopravd. V Čechách se pouze vytahuje na světlo jeho korzárská minulost, ve skutečnosti zcela marginální. Byl kupcem, členem městské rady Nového Amsterdamu (New Yorku), kartografem a posléze majitelem rozsáhlého panství.

Jeho otcem byl evangelický farář, který roku 1621 odešel s dětmi do exilu v Žitavě. To bylo Augustinovi asi 10 let. A tady začíná to, co činí jeho život badatelsky zajímavým. Nikdo neví, co s ním bylo mezi léty 1621 a 1631, kdy se objevuje v Nizozemí. Vlastně se vedou i spory, kde přesně se v Čechách narodil. Mám k dispozici údaje, o kterých jeho dosavadní životopisci neměli ponětí, a tak se mi zdálo, že vím, jak na to. Což však znamená poměrně náročné pátrání v německých archivech, mnohdy poničených za války. Několik prvních tipů mi nevyšlo a teď už vím, že jde složitější úkol, než jsem si myslel ze začátku. Takže zatím mi to podstatně sdělení, které by dodalo celému spisku smysl, stále uniká. Psaní tedy stojí a místo něj jen příležitostně mívám o Heřmanovi přednášku.

S tím zřejmě souvisí tvůj zájem o modlitebnu v Truhlářské a celé toleranční období. Pověz nám, jak ses k tomu dostal.

Paradoxně, když synodní rada vytvářela komisi Truhlářská, byl jsem do ní delegován jako zástupce seniorátního výboru. Jako odbornice v ní byly sestry

Marta Procházková z Brna a Žofie Vobrová ze smíchovského sboru. Ale toleranční období mi v té době už bylo blízké, už před více než deseti lety jsem začal pomáhat skupině kolem sestry Evy Melmukové-Šašecí se zpracováním archiválií pro edici Tolerančních přihlášek. Je zajímavé i to, jak k tomu došlo. V té době společnost Veritas přešla od vydávání brožurek k publikování na webu. Stáhl jsem si 2. vydání TP pro boleslavský kraj a s údivem zjistil, že tam neznají nikoho ze Vtelna. A přitom já měl doma ofocené tamější přihlášky, tedy se dochovaly, minimálně do doby, kdy je otec měl v rukou! Okamžitě jsem protestoval. Mělo to dva důsledky. Jednak jsem začal dojíždět do Mladé Boleslavi studovat vtelenský archiv, jednak jsem byl vyzván, abych se přidal do práce na TP. Což se stalo.

Konkrétně, podílím se, badatelsky i textově, na zpracování přihlášek z rakovnického a kouřimského kraje, ke kterým mám blízko. Do rakovnického kraje patří větší část Podřipska a západní Povltaví na sever od Prahy, Kouřimsko navazuje od Vltavy ke Kolínu. Hlavním zdrojem je guberniální archiv. Jsou tu seznamy přihlášených, ale také spousta korespondence gubernia s císařem, arcibiskupstvím a krajskými úřady, nebo krajských úřadů s příslušnými vrchnostmi a farnostmi. Pokyny, otázky, odpovědi. Cenný je i Archiv pražského arcibiskupství a v některých případech i archivy bývalých vrchnostenských úřadů. Vedlejším výsledkem této práce je, že jsem pro Národní archiv pořídil soupis všech listin z guberniálního fondu, týkajících se tolerančních záležitostí z let 1781-1784.

Asi tolik k zájmu o toleranční období.

Děkujeme za odpověď a přejeme do dalších let hodně sil.

Světlušky

V loňském roce na sborové dovolené v Bystřici pod Hostýnem byla za krásných večerů k vidění blikající minisvětýlka v trávě nebo třepotající se tmou. Nebyla jsem sama, která dětsky jákala nad takovým zázrakem. Je vskutku málo míst, kde svatojánky ještě můžete vidět.

Světluškovití (Lampyridae) jsou čeleď brouků obecně známých jako **světlušky**.

V České republice je nejhojněji zastoupeným druhem světluška menší, též svítílka třpytivá.

Samci světlušek mívají měkké podlouhlé tělo, které pokrývají ochlupené krovky, hlava je schována pod štítkem. Dospělé samičky krovky nemají, takže se podobají larvám.

Světélkování = budeš moje?

U dospělců slouží světélkování k hledání partnera, ale také může hrát roli při lákání potravy. Jakmile v období rozmnožování nastane tma, snaží se světlušky přilákat partnera pomocí světelných signálů. Samec vzlétne a vysílá milostné vábení v podobě pravidelných záblesků ze světelného orgánu na zadečku. Pokud si jich všimne samice, která není schopna letu, a tak čeká v trávě, odpoví podobnými signály. Výměna zpráv: samec létá po vlnovkovité dráze, přičemž zabliká každých 5 vteřin. Výsledkem je světelná stopa v podobě písmene J. Samice odpovídá záblesky vždy o 2 vteřiny později. Jsou jednak schopny podle charakteru světla rozlišit správný druh, jednak mohou v rámci druhu upřednostňovat určitý typ světla nebo záblesků. Upřednostňovány jsou přitom záblesky s vyšší frekvencí.

Larvám světlušek slouží světélkování pravděpodobně jako varovný signál, upozorňující predátory na to, že nejsou chutné k sežrání.

Vznik světla tedy světélkování či bioluminiscence

Světlušky vytvářejí světlo jako vedlejší produkt chemických reakcí. Enzym luciferáza (bílkovina) štěpí za přítomnosti kyslíku barvivo luciferin. Energie uvolněná při reakci se mění na nazelenalé žluté světlo.

Inspirována i Wikipedií zaslala Eva Javornická

Jak žijeme

sestra Jana Oliveriusová

Když se sestra Oliveriusová přestěhovala na Suchdol do penzionu pro seniory Horizont, napadlo mě, že bych mohla s ní udělat krátký rozhovor.

Nabídku neodmítla a naše setkání byla příjemná. Předkládám vám její povídání, na které se pečlivě připravila a já byla bez práce.

Z jaké rodiny pocházíš?

Mám-li povídat o svém životě, musím začít u svých rodičů. Tatínek byl původně ředitelem firmy Papirografie na Žižkově, ale v padesátých letech byl vyhozen, protože opakovaně odmítl vstup do KSČ. Pak pracoval jako technický pracovník. Maminka byla s námi dětmi doma, ale když se zhoršila naše finanční situace, začala pracovat jako učitelka angličtiny a francouzštiny (měla státnice z jazykové školy v Praze). Oba rodiče byli hluboce věřící, takže my děti jsme vlastně do víry vrostly.

Tady musím udělat odbočku o jednu generaci. Tatínkův otec byl farář Josef Ladislav Hájek, působil v Miroslavi. Měl osm dětí, byl velice přísný a jeho slovo v rodině vždy platilo. Všechny své děti hluboce nábožensky ovlivnil. Z jeho potomků vzešlo dosud sedm farářů, několik varhaníků a kurátorů a tento trend pokračuje i v nejmladší generaci.

Jaká byla rodina, kde jsi Ty vyrůstala?

Naše rodina byla taktéž velmi věřící, laskavá a chápající. Byli jsme tři sourozenci (narození v rozmezí čtyř let). Pro věkovou blízkost jsme si velmi rozuměli. Založili jsme si klub, asi vlivem četby Ransomovek. Hlavou byl náš Petr – nejstarší a nejnadanější. Pravidelně pro nás „vydával“ rukou psaný časopis, ve kterém byl příběh na pokračování, hádanky, křížovky apod. Všichni tři jsme vystudovali gymnázium, Petr mat-fyz, nakonec se stal ředitelem Matematického ústavu AV. Tady bych zmínila jednu zajímavost. Ředitelem sousedního Fyzikálního ústavu AV byl nedávno zesnulý Ivan Havel. Když zemřel starý pan Havel, tento Ivan požádal našeho Petra (o kterém asi věděl, že je varhaníkem u Klimenta), aby hrál na varhany při pohřbu jeho otce. Václav Havel byl tenkrát ve vězení a na pohřeb jeho otce ho přivezla vězeňská eskorta v poutech.

Já jsem za složitých okolností vystudovala VŠCHT, sestra ekonomickou školu.

Všichni jsme pravidelně docházeli do Jarovského sboru (vedeného br. farářem Foltinem) a samozřejmě do sdružení mládeže.

Kde jsi se seznámila se svým manželem?

Bylo to právě ve sdružení, kam jsem přišla po konfirmaci. Tam jsem poprvé poznala svého budoucího manžela Jaroslava Oliveriuse. Byl o osm

let starší než já a pracoval tehdy v Orientálním ústavu Akademie věd. Vdala jsem se za něj ve svých dvaceti letech, kdy byl asistentem na Filozofické fakultě UK. Byl ze zcela jiné rodiny než já, oba jeho rodiče byli dělníci. Jaroslav byl jazykově velmi nadaný, nakonec se stal na univerzitě profesorem arabistiky a hebraistiky. Velmi rád učil, studenti i kolegové ho měli velmi rádi.

Jaké bylo vaše manželství?

Naše manželství bylo velmi šťastné, trvalo 58 let! Prvních 15 společných let jsme prožili na Suchdole, kde se také narodily naše tři děti – Honza, Tom a po delší době Martin. Ani nám se nevyhnuly těžké, ba tragické chvíle. Nejdřív to byla Jardova nemoc, která trvala asi sedm let a značně nám komplikovala život. Nejhorším úderem byla ztráta našeho drahého Martina v jeho třiceti letech. To už byl ženatý a měl ročního synka. To jsme oba s manželem mysleli, že to neuneseme, ač jsme se vzájemně velmi

podpírali. Zlé bylo taky Honzovo postižení – ztráta vlasů, řas a obočí – pro

keré si vytrpěl po celé dětství a dospívání spoustu posměšků spolužáků i zcela cizích lidí. Psychicky ho to zle zasáhlo.

Po patnácti letech na Suchdole jsme se přestěhovali do většího bytu v Bubenči, kde jsme žili čtyřicet let.

Kde žiješ teď?

Po manželově smrti v srpnu jsem hledala, kam bych se mohla uchýlit z našeho velikého bytu ve třetím patře bez výtahu. Už deset let jsme byli oba hlášeni na Suchdole v penzionu Na vrchmezí, kde teď pan ředitel přihlédl k naší dlouhé čekací době a nabídl mi možnost bydlení v bytě 1+1 u nich v penzionu.

Tak jsem se vrátila po čtyřiceti letech na Suchdol a čekám na vyřízení dědického řízení, abych mohla prodat náš velký byt v Dejvicích.

Už tu bydlím asi 14 dní a jsem velmi spokojena a vděčna především Pánu Bohu, bratru faráři Rumlovi, řediteli penzionu panu Přeučilovi a mnoha dalším hodným lidem. Končím citátem z našeho evangelického zpěvníku: „*Sečti všechny dary, které Pán Ti dal, a zazpíváš jistě vroucí píseň chval*“.

Zapsala: Naďa Sleziaková

Kronika Pěvců

Část 3.: Anglie 1992

Na počátku letošního roku 1992 jsme dostali od sboru Sjednocené reformované církve v Londýně pozvání, abychom tam zazpívali. Jejich pozvání jsme přijali, a tak nastala tvrdá dřina s nácvikem našich i anglických písní.

V den odjezdu, ve čtvrtek 9. července jsme si museli trochu přivstat. Sraz byl totiž ve 4:45 hod. Už v tuto časnou hodinu bylo před dejvicou poštou rušno. Byli tam už skoro všichni Pěvci se svými zavazadly. Mezi kufry, batohy, spacáky a karimatkami bylo lze spatřit též několikero převážně dívčích slušivých šatů, v kterých budou o několik dní později dělat parádu při některém z našich koncertů a vystoupení.

V 5:00 přijel řidič Pavel Kordík s manželkou Vlastou, autobusem Karosou, pěti basami branické desítky a dvěma basami limonád. Naskákali jsme do autobusu a v 5:20 odjížděli směr Chomutov. Když jsme se blížili k Ruzyni, začalo nad Prahou vycházet slunce a většina NP se ukládala ke spánku. Krátce před půl osmou jsme byli nahoře na Hoře sv. Šebestiána. Jana došla zaplatit dálniční poplatek za průjezd Německem a mohli jsme pokračovat dál. Naším dnešním cílem byl Brusel, kde jsme přespali ve sboru pro německy mluvící občany.

Druhý den jsme měli na programu přesun do Londýna. V 9:45 jsme vypluli z přístavu v Ostende a do Doweru jsme dorazili po 4 hodinách s pouhým 10-minutovým zpožděním. Už z dálky jsme viděli mohutné bílé dowerské útesy. S Lenkou Nadrchalovou jsme se setkali až za celníci. Cestou do Londýna nás Lenka pozvala do „Archy“, kde již rok pracuje. Žijí zde zdraví i mentálně postižení.

Naši hostitelé v Londýně se na nás připravili perfektně. Dokonce probíhaly ve sboru kurzy češtiny. Před večerí zazpívali domácí píseň anglickou a pak jsme zazpívali my jednu českou. Po večerí nám bratr farář rozdál mapky a prospekty s programem na celou dobu našeho pobytu. Pak si členové tohoto malého sboru, který má 35(!) členů, rozebrali do rodin 12 Pěvců. Ostatní zůstali na faře.

V sobotu dopoledne jsme si udělali projížďku Londýnem a přitom naslouchali výkladu našeho průvodce Duncana. Viděli jsme Big-Ben, Parlament, Tower Bridge, Buckinghamský palác, projeli po Downing street... Bylo toho hodně, ale my jsme to zvládli za 2 hodiny.

Po příjezdu na základnu jsme poobědvali v přilehlém parku. Pak příběhla Judy a vzala nás do Britského muzea. Vstup je zdarma. Jsou zde sbírky sebrané z celého světa a na jejich údržbu vlada vynakládá milionové částky.

Pak jsme si udělali v kostele pěveckou zkoušku na nedělní ráno. Po bohoslužbách tam bývá zvykem, že se lidi sejdou na společné posezení u kávy, čaje a zákusků. Poté si nás rozebrali do rodin na oběd. Museli jsme se ale vrátit včas, protože večer jsme zpívali v Palmers Green. Je to čtvrť na druhém konci Londýna. Koncert se neobešel bez různých chyb a nedostatků, o kterých jsme se dozvěděli společně v autobusu při cestě domů z úst naší dirigentky. Pak jí u mikrofonu vystřídal Gogo a přečetl nám text, který hned v pondělí ráno odešle faxem do Prahy do Lidových novin. Později jsme se však dozvěděli, že tento článek nikdy nebyl zveřejněn. Ach, ta cenzura!

V pondělí dopoledne si nás vyzvedla Judy a odjeli dabldekrem do centra Londýna. Prošli jsme kolem Big-benu, minuli Parlament a šli po nábřeží do galerie. Také jsme si společně prohlédli Westminsterskou katedrálu. Je to nejvýznamnější historická stavba Londýna a místo korunovace anglických králů. Zbytek dne a celé úterý jsme se věnovali prohlídce individuálně.

Ve středu jsme měli pěkný výlet do Oxfordu. Z původně plánovaného koncertu sešlo, ale přesto jsme si zazpívali celkem 3× v místních kostelích. Měli jsme posluchače z Japonska, kteří nás ocenili potleskem. V Oxfordu nás provázela bratr farář, který zde studoval. Poznal tu i svoji manželku.

Ve čtvrtek nás čekal další výlet za brány Londýna, tentokrát na jih do přímořských lázní, do Bringtonu. Sluníčko sice svítilo, ale od moře to pěkně

foukalo. Několika odvážlivcům to ale nevadilo. Vnořili se do vln a začali se „mrožit“. Ze břehu je pozorovali ostatní, kteří hledali mušle a pojídali chleba. Pak jsme se prošli ještě po molu s pout'ovými atrakcemi. Potom jsme odjeli do Newhavenu na křídové útesy. Byla zde hustá mlha a fičel vítr. Dále jsme pokračovali do Hastings. Jakmile jsme opustili útesy a vjeli na rovinu, nebylo po mlze ani památky a modrou oblohu zdobilo zlatavé slunce.

Každou volnou chvíli i teď v autobusu, jsme využívali k nácvičku 4 anglických písní, které jsme na přání našeho faráře R. Scopse měli zpívat při nedělních bohoslužbách. Do neděle jsme měli ještě 2 koncerty s naším programem.

V pátek jsme poznali staré tržní město S. Albans. Svě jméno dostalo podle římského vojáka, který zde byl umučen pro křesťanské přesvědčení. Po čase zde na jeho památku byl založen klášter, jehož opati byli anglickými biskupy. Nyní na místě zbořeného kláštera stojí katedrála z římských cihel. Po příjezdu do Londýna jsme se oblékli do koncertního. Dostali jsme totiž lístky na koncert do Queen Elizabeth Hall. Při pohledu na skupinu čtyř hudebníků z Izraele, kteří koncertovali v „nočních košilích“ a kostkovaných bačkorách, se nám zdálo naše oblečení přehnaně slavnostní.

A už je tady poslední neděle. Tentokrát jsme jeli na bohoslužby do Island House. Tady jsme se také setkali s Godfriedem a dali si s ním sraz odpoledne na druhém břehu řeky. Na sraz v plánovaný čas nepřišel, ale potkali jsme ho o půl hodiny později na promenádě v Greenwichi. Také jsme vyběhli ke hvězdárně a překročili nultý poledník. Cestou k autobusu jsme si zazpívali v tunelu pod Temží, kde je krásná akustika.

Teď už nás čekaly jen večerní bohoslužby u nás, na Regent Square s natáčením na videozáznam.

Po společné večeři jsme jim předali dárky a každý z nás zase dostal kresbu jejich kostela. Tím jsme se rozloučili a druhý den v 6 hodin ráno odjízďedli. Cestu z Londýna do Doweru jsme už znali, ale plavbu z Doweru do Calais ještě ne. Plavba trvala pouze hodinu a půl. Cestou jsme si užili společnosti racků. Jeden z nich mi dokonce přilétl zobat přímo z ruky.

Z Calais jsme jeli do Rothenburku, kde nám ve sboru připravili nocleh a místo chlebem a solí nás přivítali pizzou. Před odjezdem do Prahy jsme si ještě zazpívali v kostele, prohlédli město a někteří z nás se na náměstí přidali ke skupině zpívajících Moravanů.

Náš krásný a nezapomenutelný zájezd skončil v úterý 21. července před dejvickou poštou. Tam bylo také naše poslední pěvecké vystoupení.

Čestmír Muzikář

Konfirmandi 2021

Foto J. Hlavsa

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 20. 6. 2021.
Prázdninové číslo vyjde 27. 6. 2021.**

Obsah čísla:

Časnost a odpuštění.....	1	Ptáme se bratra kurátora.....	10
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Světlušky.....	12
Slovo farářky: Loučení.....	3	Jak žijeme.....	13
Medaile vděčnosti pro Mirjam Růžkovou	5	Kronika Pěvců.....	16
Volby do staršovstva.....	6	Konfirmandi 2021.....	19
Staroměstská exekuce.....	6	Kalendář na červen 2021	20

Kalendář na červen 2021

Bohoslužby	6. 6. VP	P. Ruml
9:30 on-line na	13. 6.	M. Trgalová
http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	20. 6.	P. Ruml, výroční sborové shromáždění
	27. 6.	M. Trgalová
Fyzicky – přihlášení od pondělí před následující nedělí (změna vyhrazena)		

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik-Fw>

Konfirmandi

Křesťan. služba 16. 5.

Děti + maminky

Nedělníci

X-cátníci

Naši pěvci středa v 18:00 (on-line)

Zpívání

VŠECHNA OSTATNÍ SETKÁNÍ BUDOU OZNAMOVÁNA AD HOC

Modlitby Taizé

DLE VÝVOJE SITUACE

Hodina pohybu

viz webové sborové stránky a sborové dopisy

Biblická hodina

15. 6. v 17:00

„Obcování“

7. 6. v 19:00

(generace 35-50)

Klub poznávání

3. 6. v 9:30

Křeslo pro hosta

Staršovstvo

3. 6. v 19:00

Ostatní

3. 7. – 10. 7. Sborová dovolená Rakousko

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raččína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

Červenec/srpen 2021

SOUTERRAIN

Poslední

úvodník pší.

Byl to zajímavý společník. Pro přemýšlení, do rozhovoru, jako prostředník komunikace. Psal jsem je k aktuálnímu tématu nebo k něčemu širšímu. Tištěná média prý dostávají na frak, Souterrain živ. Během mého sžívání se sborem jsem dospěl ke třem způsobům „písemné“ komunikace. Emailové dopisy; jeden rok každotýdenní uvedení do přípravy na bohoslužby, často s nějakou aktualitou ze sboru či církve; poslední díl písemné komunikace nám určil „covid“. Byla to pro mě nakonec nejintenzivnější podoba komunikace se sborem. Ale určitě tomu nejméně pomohl čas, jak jsem se s vámi i sborem víc a více seznamoval. Poslední rok mi v naší vzájemné komunikaci udělal radost.

O jedné věci jsme na stránkách Souterrainu v rámci zpráv ze staršovstva psali půl roku. Když jsme o tom promluvili poprvé nahlas, nastal „rachot“... Co to je za novoty, jak to, že o tom nikdo nic nevíme? Byla to trhlinka na mé radosti psát úvodníky - „vždyť to vlastně nikdo nečte; vždyť jsem neměl jedinou zpětnou vazbu; zřejmě jsem jako „kůl v plotě““ ☹. A tak jsem na konec pozval presbytery, aby psali úvodníky oni. Skvělé, moc rád jsem jejich úvodníky četl, vždy byly pro mě překvapením, navzdory faktu, že jsme se skutečně dobře znali a už se neměli čím překvapit.

Poslední poznámku nad tímto způsobem komunikace rámuje smutek či lítost. Bez soudu a kritiky. Myslím, že toho „dopisování“ máme tolik, že se to zkrátka nedá všechno „strávit“. Vyřčené věty zapadnou; předané informace nejsou zpracovány, fakta překryjí emoce. Aktuálním příkladem budiž dnešní Výroční sborové shromáždění. Od začátku epidemie jsme měli veliké problémy s jejich plánováním a přípravou. Loňské se nekonalo vůbec; letošní jsme nakonec plánovali na září, abychom měli alespoň trochu jistoty. Náš bdělý „legislativec“ Jenda ovšem v květnu zbystřil, když se ukazovalo, že restrikce ke shromažďování i riziko nákazy polevují. Svolali jsme se tedy rychle, sešli se také. Je to skvělé, pro

mé nástupkyně „čistíme stůl“. Na poslední chvíli (absolutně bez vedlejších úmyslů) museli jsme oprášit návrh staršovstva pro VSS na březen 2020, které se neuskutečnilo. Potřebovali jsme „vyčistit“ starou „slavnou“ kauzu s chrámovou sbírkou. V návrhu nešlo o „chrámovou sbírku“, ale o kompetence staršovstva, které zkrátka a nedobře udělalo v r. 2017 chybu a svých pravomocí se zřeklo a mylně je přeneslo na VSS (nikdo nejsme dokonalí, nečekejte to od svého staršovstva a už vůbec od svých farářů!). Prosili jsme o nápravu našeho omylu, káli se z chyby; dnešní VSS nás vyslyšelo a vše je „dle řádů“. Oddechl jsem si, byly by škoda předat kostlivce dámám po mně. Nicméně jsme přesto diskutovali sbírku... Bratři a sestry – úplně zbytečně. Prosím Vás, abyste nadále směřovali svoje myšlenky, svoji energii, ale hlavně svoje skutky úplně jinam, než do této „kauzy“. Vracím se k lítosti, že nám řada informací uniká – tedy ve věci podoby „chrámové sbírky“ - zda během bohoslužeb či po bohoslužbách celá církev již dávno dospěla k jednoznačnému a jedinému závěru. Sbírkou patří do bohoslužeb, nikoli na jejich závěr. K tomuto dospěli „nejlepší hlavy“ naší církve. Roky podobu bohoslužeb promýšlí a připravují poradní odbory Synodní rady ČCE; pracuje synod, diskutují staršovstva. Chrámovou sbírku budeme mít jednotnou v celé církvi, jakmile bude synodem přijata nová Agenda. A sbírka bude v rámci a uvnitř bohoslužeb. Z teologických a věroučných důvodů, nikoli kvůli „prachům“. A to důležité moje sdělení je, že jsem Vám tuto informaci v rámci své „komunikace“ již dávno předal... Mohli jste to vědět. Ještě jednou děkuji aktuálně všem, kteří jste se dnes zúčastnili a připojili. Bylo to velmi důležité. A kvůli výše zmíněnému hlasování nebuďte vůbec znepokojeni. Zatím se ve sboru kolem formy chrámové sbírky nic nemění. Nastane-li změna v celé církvi, pak se k ní radostně připojte a neplánujte žádnou zvláštní „dejvickou“ cestu, jak obejít církevní řady. Společenství, které nedodržuje vlastní vnitřní pravidla je odsouzeno k věčnému smutku a věčným sporům; jak jsme si je ostatně „vychutnali“ i my. Ale to už jste ode mě slyšeli. Tak tedy k tomu, co jste ještě neslyšeli!!!

Tištěná média prý dostávají na frak. Souterrain živ; a přeji, aby žil! Děkuji sestře E. Henychové, šéfredaktorce. Neuvěřitelná práce a starost. Jejímú choti „Dáňovi“- i já pouze tuším, že za práci s grafikou a všemi „technikáliemi“ (komunikace s tiskárnou, fyzický transport atd.) je on a „zbytek“ rodiny Evy. K tomu – připomínání farářovi, že neposlal zápis za staršovstva, úvodník či něco jiného (gramatická chyba – kdo za ni může autor nebo šéfredaktor??). Mám snad lehkomyšlně počítat s tím, že někdo bude po mně zametat třeba můj spěch ☺; hlídání uzávěrky; očekávání, že členové sboru budou toto médium hodně využívat a pošlou svoje příspěvky, a když, tak v čas? Nepošlou, anebo pozdě ... Díky moc, Evo s rodinou. Držte se, přeji svatou trpělivost s námi všemi a držte Souterrain!!!

Nevím, kolik sborů ČCE měl, má či bude mít tandem ze dvou farářek. Vypadá to „fantasticky“, já chci říci: „No a co?“ Vzpomínám na své „nádherné“ spolupracovnice v taláru, zvláště pak průkopnice této cesty (Evu Nechutovou, Jarmilu Strádalovou, Jarmilu Kvízovou, Varu Pípalovou; nechci na žádnou zapomenout; měl jsem je rád, byly to fascinující osobnosti ve vší evangelické pokoře, a ještě k tomu „drbané“, že jsou to „jenom ženy“; ó, bído...). Neměly a někdy to stále ještě nemají lehké. Protože jsou ženy! Nepřipadá vám to jak ze středověku? Nebo z dalekých krajín? Ano, je to tak, takoví umíme být i my, čeští bratři. Jsem pyšný na sbor, který po této možnosti sáhnul. A svým milým nástupkyním přeji dobrou práci a krásný život v našem sboru. Milá sestro farářko Sašo Jacobea, milá sestro farářko Magdaléno Trgalová; přeji zdar a radost! A držte Souterrain! A úvodníky ☺.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva (3. 6. 2021 v 19:00)

A. NAVĚDOMÍ

- P. Ruml – řádná dovolená 7. - 18. 7., zbytek v srpnu
- M. Trgalová – řádná dovolená 29. 7. - 5. 8. a 14. - 24. 8.

A-2. další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** pastorece, návštěvy, pastorálka, intervize, skupinová supervize, účast na synodu ČCE – zvolena 2. náhradnicí synodní rady, Křeslo pro hosta, vycházka s dětmi a matkami, psychoterapeutický výcvik, kurs Seelsorge, komise vikariátu, schůzka KS
- **PR:** pastorece; předsvatební příprava; konfirmační + konfirmace; ANK; supervize; přednášky pro MPSV; přednáška – vzdělávání zdr. sester; stěhování; předání bytu stav. firmě
- **Oba:** příprava tábora

A-3. Pošta a různé

- SR – nový evangelický zpěvník – objednáno dle přihlášek
 - ze 4. sborové zásilky zejména:
 - Směrnice Krizová komunikace v ČCE
 - Etický kodex ČCE pro organizaci pobytových akcí – směrnice
 - Formáty sborového života – příloha

B. K PROJEDNÁNÍ

B-1. Úpravy farářského bytu

- demontáž kuchyňské linky, pracovní stůl pod počítač > sběrný dvůr. Rozhodnutí SR: nátěry dveří ani lakování parket se neuskuteční, ale výměna podlahy v jedné místnosti. Malování bytu (sbor), úklid – objednáme firmu (MŠ).

B-2. Uspořádání bohoslužeb v nejbližším období

- po 31. 5. – možnost společného zpěvu ano, rušíme přihlašování účasti
- zachováme základní pravidla i přes léto: 3R, bez shlukování v modlitebně, větrání, VP stále na místech

B-3. Diakonie a křesťanská služba

- sestra farářka Jacobea se ve prospěch práce v Dejvicích vzdala předjednaného postu koordinátorky kaplanů Diakonie; nové výběrové řízení
- dopis ředitele Suchela – informace o získání části pozemku ve Stodůlkách
- jsme patrony také školy

B-4. Finanční záležitosti (TČ)

- 23. 5. – výsledek celocírkevní sbírky na Diakonii - odesláno 7 280 Kč
- uzavřena sbírka darů JJ – odesláno 44 200 Kč
- 20. 6. vykonáme celocírkevní Sbírkou solidarity sborů
- další celocírkevní sbírka (na EA) má být 5. 9.
- ET - KJ dar jedné chrámové sbírky

B-5. Výroční shromáždění

- termín 20. 6.

B-6. Volby nového staršovstva

- termín: začátek listopadu 2021, sestavení kandidátky nejpozději na říjnové schůzi
- návrh staršovstva pro VSS na snížení počtu presbyterů (12 + 4) – zdůvodní MT

B-7. Hospodářské záležitosti

- oprava vodovodního kohoutku u plynového kotle

B-8. Trvající a nové úkoly

- úklid sklepa P. Hejl, úklid bytu po rekonstrukci – první týden v srpnu, najmeme si firmu,
- PR + JM + MŠ – příprava podkladů pro předání sboru
- předání sboru 30. 8.

B-9. Z došlé pošty a různé k rozhodnutí

- MT – S. Weinfurter, student konzervatoře prosí o možnost uspořádat koncert – návrh – pátek 25. června od 18.00
- MŠ děkuje znovu za konfirmaci

C. TÉMA

C-1. Výjezdní zasedání staršovstva

- termín 17.-18. 9. Běleč

Pavel se s námi loučí...

Pavle, víme, že se zatím do důchodu nechystáš. Co plánuješ dělat, až uzavřeš „dejvickou“ kapitolu?

Do důchodu jdu a rád bych v něm pracoval jako nemocniční kaplan na částečný úvazek na svém bývalém pracovišti-tedy v Ústřední vojenské nemocnici. Moje osobní zkušenost z tohoto května mi ovšem připomíná krásná lidová moudra, např. „lidé plánují, Pán Bůh se směje“, „člověk miní... Vypadalo to totiž, že se důchodu nedožiji... Někteří nyní projevujete lítost nad tím, že odcházím; že jsem mohl a měl pokračovat. Děkuji za to, je to hřejivé. Ale nemohl a nechtěl. Při mém povolání bylo zřejmé, kdy dosáhnu důchodového věku, tedy na jak dlouho můžeme můj úvazek stanovit (přetáhli jsme se souhlasem církve o rok). Takže jde o přirozené střídání „generací“, času neporučíš. Bylo mým rozhodnutím opustit vojenskou kaplanskou službu; chtěl jsem skončit jako farář na sboru. Děkuji vám všem, že jste mi to svojí volbou umožnili. Nebyla to jenom procházka, ale nelituji ani svého rozhodnutí ani žádného dne s vámi. Návrat do kaplanské služby je využití času milosti, pokud je Pán Bůh přidá. Neplánovaně, nečekaně, neuvěřitelně, stal jsem se kdysi dávno kaplanem; kromě povolání Páně, jak jsem to slyšel, mohl za to bratr farář Jaromír Dua, který mě dovedl do armády. Zde jsem se potkal nejen s vojenskou duchovní službou, kterou jsem spolu zakládal, ale stejně tak se službou nemocniční, která byla taktéž v plenkách. Již před tím jsem ovšem ze sboru docházel do továrny, kde jsme po pět let hledali cestu k „průmyslové misii“. A se souhlasem dejvického staršovstva jsem se mohl po celý můj čas v Dejvicích věnovat také fotbalovým nadějím na Dukle Praha. Mám krásný život. V lednu jsem souhlasil a přijal pozvání na místo předsedy Asociace nemocničních kaplanů. Je to organizace, které jsem mnoho dlužil a rád bych něco z dluhu splatil.

Neodstěhoval ses daleko. Je šance, že se budeme občas potkávat i v budoucnu?

Do naší krásné Prahy 6 jsem přišel v lednu 2006 a rád v ní budu žít až do smrti. Takže příležitosti k nahodilým i „tématickým“ setkáním zajisté budou. Jinou otázkou je setrvání v členství ve sboru. Opakovaně se toto téma vracelo na jednání synodů, zvláště tehdy, když to někde začalo „skřípat“ - tedy starý se neodstěhoval a „působil“ dál, a mladému to nedělalo dobře. Kdybych se dokázal držet úctyhodného odkazu jednoho z mých předchůdců, pokorného služebníka Božího bratra „Dáni“, nebyla by moje přítomnost v našem sboru problémem. Ale myslím si, že je dobré, abych odešel; abych přenechal ženám kolegyním i vám svobodný prostor a současně posílil některé z malých společenství okolních vesnických sborů. Nápad už mám a mj. jde o rodný kraj mé milované babičky Marie... (Ostatně jeden z našich údů mi sdělil - písemně, nikoli do očí - že jsem z vesnického sboru a o velkoměstský sbor typu našeho dejvického jsem se neměl vůbec pokoušet, takže půjdu zpět, kam patřím). Omlouvám se vám všem, komu jsem během mé služby ve sboru ublížil. Omluvte a zapomeňte...

S prací faráře máš už bohaté životní zkušenosti. Poradil bys něco člověku, který přemýšlí, že by šel dnes studovat teologii?

Ať jde, protože vstoupí na cestu plnou dobrodružství a prožije krásný život. Ale ať se pořádně připraví. Jsem rád, že jsem stár a nezastihne mě již finanční osamostatnění církve. Po svobodě jsme volali z dob totality; dostali jsme ji plnou náruč, zázrak se stal; ale ke svobodě patří také povinnosti a množství práce. Nemám rád zobecňování, takže se omlouvám za tento můj názor; že totiž nevím, jak moc je církev na toto náročné období připravena. Zažil jsem osobně a slyšel i od kolegů v posledních letech v církvi řadu projevů, které jsem dosud neznal; a zdá se mi, že roční vliv „Covidu“ ještě „naložil“. Přibýlo hrubosti, neúcty a napětí. A to stále ještě pracujeme „za státní“. Nechci to vidět, až budeme pracovat jen za „naše“- horko těžko shromážděné prostředky.

Co máš na farářské práci nejvíc rád? Proměnil se v tomto nějak tvůj pohled během tvého života?

Moc rád jsem připravoval kázání. A nejkrásnější na nich bylo to, když došlo k souznění se sborem a kázání se stávala „kolektivním“ plodem víry. To je „nářez“, když to „vane“. - Myslel jsem si, že se nebudu příliš hrnout do stavění - takže jsem stavěl stále (sluší se dodat, že sem patří množné číslo - tedy stavěli jsme se staršovstvy a sbory). Mrzí mě, že jsem v našem malém „pronajatém“ prostoru nedokázal motivovat staršovstvo ani sbor téměř k ničemu. Krásná rekonstrukce kanceláře a místnosti Nedělní školy je na pět let dost málo... (Za tu dobu stál v Orlických horách třicetimetrový kostel, kompletně zrekonstruována patrová velická fara, opravený památník Jednoty bratrské; obávám se, že jsme v Praze absolutně přetížení; díky presbyteri za vaši práci a čas!!!...) V dalších našich prostorech by to chtělo; díky moc Jílkovým za kuchyň!!! A ještě k práci farářské - samozřejmě, děti, mládež, tábory, vaření... všechna legrace s tím... V neposlední řadě musím zmínit ty naše nejvěrnější, ušlechtilého ducha, pravidelné účastníky biblických hodin, podpora u bible, která k farářovi patří... A vůbec nechci na nikoho zapomenout - Stodůlky, každý pátek nefalšovaná radost, protože prýštila od tzv. „postižených“. A práce ve farářském tandemu? Posila, možnost sdílení, podpora. A diskuse. Díky, Majdo!

Je naopak nějaká činnost, která patří k farářským povinnostem a kterou děláš nejméně rád?

Byrokracie. Chááááááá... Naprosto děkuji bratru kurátorovi Maškovi a celému staršovstvu! Drtivou většinu té nejotravnější byrokracie vzali na sebe!

Existuje něco, co lidé vlastně za povinnost faráře běžně nepokládají, ale ty v tom přece vidíš smysl?

„Kostelničení“, tedy „služba přítomností“ na fáře. Je to někdy mimořádně

náročné pro život rodiny (pamatuji, jak mi vyprávěl kolega farář z Valdenské církve z Itálie, jak na konci minulého století faráři u nich prchali z far a žili v pronajatých bytech někde jinde a do sboru dojížděli), ale současně je to velmi „sborotvorné“. V tomto ohledu bydlení v Dejvicích poskytovalo mnohem více klidu a soukromí než „vesnické fary“, ale zase již do této doby přibyly mobily. Můj tarif z církevní mobilní sítě s neomezeným voláním byl mimořádně dobrou investicí... Jsem hluchý po těch stovkách hodin. Ale často někdo něco zapomene, je třeba otevřít, pomoci sousedovi atd... fara je fara...

Je něco, co tě v posledních letech ve farářské službě překvapilo, zaskočilo?

Viz. předchozí otázka o napětích... Ale tím nebudu končit, protože ta napětí a spory jsou „jenom práce“. To důležité v církvi se děje jinde. Několikrát, vždy při střídání míst nebo na nových štacích, kázal jsem kázání na článek Apoštolské vyznání víry - věřím, „svatou církev obecnou“. Vy jste to kázání už slyšeli před pěti lety, takže si jej 29. 8. ještě jednou „dáme“. Moc se těším. Věřím totiž, „svatou církev obecnou“, a mohl-li jsem v ní pracovat a žít, bylo mi „svátkem“. Děkuji.

Milý Pavle, děkujeme ti za tvé odpovědi i za práci, kterou jsi v našem sboru poctivě vykonával.

... a my se loučíme s Pavlem

Pavel končí. Těch pět let uteklo nějak moc rychle. Probírám se časem stráveným v našem sboru a uvědomuji si, že každý farář byl velká osobnost se speciálním obdarováním. A každý měl to obdarování jiné. Dokázali jsme vždy tento dar plně využít?

Na Pavlovi mne nejvíc baví jeho úžasná spontaneita a žitá víra. V Diakonii jsem slyšela větu: „Pavel odchází, to je škoda, on to tak s těmi dětmi umí.“

Nebylo to vždy růžové, ale o tom právě lidské vztahy jsou! Možná se my křesťané bojíme být otevření, snažíme se skrývat svoji nelibost, abychom někomu neublížili, ale tím můžeme ublížit víc. Došla jsem k tomu, že díky spolupráci s Pavlem, jsem nejvíc poznala sama sebe. Pavle, díky.

Moc Ti přeju pevné zdraví, radost z vnoučat a ze včel, hojnost Božího požehnání, bez toho by to bylo všecko na nic. A vážím si Tvé kaplanské služby. Nicméně ještě s námi dva měsíce budeš.

Marta Študentová

Vzpomínka na dejvické biblické hodiny s bratrem farářem Rumlem.

Slovo úvodem: „*Radujte se v Pánu vždycky, opět pravím, radujte se.*“ (Fp,4,4)

Slova apoštola Pavla v epištole Filipským jakoby předznamenávala atmosféru na biblických hodinách s bratrem farářem Rumlem. Kdo viděl pořad „Biblická studna“ s bratrem farářem (TV Noe, 12.4.), může si udělat jasnou představu o podobě dejvických „biblických“, které charakterizoval fundovaný výklad, otevřenost a neformálnost. Uvedené vzpomínky vznikly z podnětu sborové sestry Marty Študentové. Zadáni: „Nic oficiálního a oslavného.“ To se snadno řekne, ale hůř napíše. Vzpomínání na jedinečnou atmosféru podvečerních úterních setkání nesporně ovlivnilo nadcházející loučení.

Jaké tedy byly naše biblické hodiny? Program byl tradiční: četba biblického textu a to, čemu se ve škole říká „práce s textem“. A právě tato část byla pro mnohé z nás objevná, neomezovala se jen na vlastní text, ale uváděla do méně známých souvislostí se Starým i Novým zákonem. Bratr farář nás dokázal zbavit tradiční žakovské pasivity a vyprovokovat k otázkám a hledání odpovědí. Padly zmínky o domácích úkolech, které jsme dostávali paralelně s přípravou konfirmandů. Je třeba přiznat, že jsme nebyli vždy vzornými žáky, ale tento přesah byl pro nás velmi cenný. Na hodinách se nemluvalo pouze o zadaném textu, ale také o zajímavých článcích nebo knihách. Když jsme měli zpívat nějakou netradiční píseň ze Svítáku, tak jsme se trochu bránili, ale bratr farář nás vždycky se svým typickým úsměvem povzbudil, že to dáme. A tak jsme to zapěli. Díky tomu se tak vytvořilo vzácné společenství, které občas nabralo i netradiční podobu. Osobně ráda vzpomínám na naši „výjezdovou biblickou hodinu“ u nemocné Jany Jasně. Se zpěvníky, s kytarou, pohoštěním a přátelským popovídáním. Podobným setkáním jsme končili také náš „školní rok“.

S. Hřebíčková

„Když stáří přichází ...“ je název písně J. S. Bacha z našeho malého zpěvníku, kterou krásně přeložil náš nezapomenutelný bratr farář Daniel Henych. Mám tím na mysli „stáří“ bratra faráře Pavla Rumla, který se chystá na odchod do aktivního důchodu.

Nemohu nabídnout popis jeho aktivitami jistě bohatě naplněného dosavadního života, ale jenom zavzpomínám na setkání s ním. Mimo bohoslužby to bylo především na biblických hodinách, kterých jsem se rád účastnil. I tam bylo znát, že bratr Pavel má za sebou mimo jiné zkušenost kaplana armády naší republiky s patřičným ekumenickým nadhledem. Zvlášť silným zážitkem pro naši starší generaci byl na těchto biblických hodinách kontakt s konfirmandy, kdy jsme měli možnost objasňovat si s mladou generací základní otázky o víře, a to i písemnou formou. Tam jsem si ujasnil, že náročné téma víry lze v řadě případů obtížně vyjádřit jinak, než vhodnou metaforou, básní, respektive písní. Vedle adekvátního textového zpracování daného duchovního tématu je tu zřejmě přínosem i hudební stránka tohoto poselství. Jako příklad bych uvedl známou bratrskou píseň

„Radujme se vždy společně“. Nechť zní v našich srdcích! Myslím, že oba máme s bratrem Pavlem k této písni vřelý vztah. Díky bratře faráři Pavle Rumle!

Dušan Čurda

Na biblické hodiny jsem se vždy velmi těšila. Úterní podvečer byl významný den mého týdenního programu. Myslím, že na biblické chodili rádi všichni. Zejména ti starší věkem.

V první části jsme probírali biblický text. Druhá část byla volnější, zabývali jsme se různými tématy. Náš milý bratr farář Ruml vnesl do té hodinky jas a radost. Vždycky jsme kromě známých písní zazpívali při kytáře a klavíru ještě alespoň jednu ze Svítáku (často pro nás starší neznámou). Atmosféra byla taková, že se nikdo neostýchal říct, co chtěl, co měl na mysli. A taky jsme dostávali domácí úkoly! Leccos jsme doma promýšleli a snažili se své myšlenky formulovat.

Stále si myslím, že Bible je základ a její studium pomocí teologie je důležité. Biblické hodiny s bratrem farářem Rumlem nám byly v tomto studiu velkou pomocí.

Jana Jasná

Přiznám se, že po nástupu dlouho vyhlášeného nového faráře bratra Pavla Rumla jsem byla zaskočena. Jsou faráři, pro které je Evangelium základem pro zvěstování radostné zprávy. Jsou i tací, kteří dokáží přistupovat k hlásání Božího slova zejména využitím brilantních řečnických schopností. Bratr Pavel na mne zpočátku působil jako kazatel, který vstupuje na území pohanů, a není si jistý, že Bibli známe. Trvalo mi dlouho, než jsem se smířila s jeho aktualizací a reakcemi na současné dění, i když vím, že křesťan nemá být lhostejný k dění ve společnosti.

Biblické hodiny byly také jiné, než jsme byli zvyklí, ale zaujetí bratra faráře pro Skutky apoštolů jako dobrodružství zrodu Církve zabralo. Probírali jsme je zvolna. Ožily nám vytrvalostí apoštolů, kteří přes všechny útrapy a pronásledování hlásali Ježíše jako Spasitele všech, Židů i pohanů.

Sdělení, že chce bratr farář Ruml náš sbor předčasně opustit, mě proto ranilo. Nebylo to lítost, ale zklamání. Nestojí náš sbor za to, abychom společně hledali další cestu!? Nevím, zda pomohl společný pobyt v Rakousku, ale loučíme se až teď. Naše rozloučení je zbaveno trpkostí, místo ní nastoupí vděčnost a nejspíše i lítost. Čas a i covid pracoval ke vzájemnému přijetí a ocenění. Náš sbor se nerozklížil a bratru Pavlovi jsou mnozí vděční za pomoc v obtížích, které jsme museli prožít.

Díky tomu, že bratr farář stále slouží ve Vojenské nemocnici, mohlo několik našich zesnulých odejít s útěchou a rozloučit se se svými nejbližšími. V dobách

nejpřísnějších zákazů byl bratr farář s nejhůře postiženými. Nevíme všichni, jak oba manželé Rumlovi svým nasazením, v tichosti a s ochotou, pomáhali mnohým.

Osobně jsem velmi vděčná Pavlovi a Marii za jejich pochopení a pomoc v nelehké situaci, kterou bych bez jejich pomoci těžce zvládala.

Moje vzpomínky na čas strávený s farářem Pavlem Rumlem budou pestré.

Jana Jindrová

Na biblické hodiny s bratrem farářem Pavlem Rumlem vzpomínám ráda. Začínali jsme četbou Skutků apoštolů. Je to jedna z knih Nového zákona, kterou všichni známe z vlastní četby i z kázání. Nikdy předtím jsem se nedostala k soustavné četbě s podrobným výkladem a případným srovnáním s textem evangelií. Byla to pro mne objevná zkušenost. Jako pokračování připravil bratr farář List Římanům. K naší lítosti jsme se kvůli covidu dostali jen k začátku.

Pravděpodobně se i ostatní zmíní o našich úkolech. Jejich témata někdy souvisela s látkou konfirmandů. Přiznám se, že se mi do nich pokaždé nechtělo, ale bylo moc zajímavé poslouchat, jak jsme to každý vzali z jiného úhlu pohledu.

Na našich biblických jsem oceňovala vždy dobrou náladu bratra faráře, kterou jsme se všichni nakazili a zapomněli na každodenní starosti.

Jana Poláčková

Na biblické hodiny jsem začala docházet až v posledních dvou letech. Pokaždé byly pro mne příjemným zážitkem a těšila jsem se na ně. Když jsem byla požádána, abych něco o nich napsala, vzpomněla jsem si na biblické hodiny, které bývaly u nás na Slovensku v kuchyni, protože v kostele byla zima. Biblické hodiny se totiž konaly pouze v zimním období, kdy na vesnici nebyla práce na polích a v zahradách. Tehdy se naše veliká kuchyně jednou týdně proměnila na modlitebnu. Z kanceláře se přinesly lavice a židle, jídelní stůl posloužil jako stůl Páně. Čtením a výkladem z Písma posloužil jen táta.

V dejkickém sboru mne proto oslovil přístup bratra faráře Rumla, který nás aktivně zapojoval při výkladech z Písma našim čtením a následnými rozhovory. Něco takového jsem neznala a velmi jsem to ocenila.

Nad'a Sleziaková

Rád vyjadřuji velké díky bratru faráři Pavlu Rumlovi za pěkné chvíle, strávené nad Písmem při pravidelných biblických hodinách, kdy nám svým svěžím a zasvěceným výkladem přibližoval Boží slovo. Avšak nezůstalo jen u výkladu, býval i rozhovor a také se zpívalo v rytmu swingu ze zpěvníku Svítá.

Těšili jsme se na tuto chvíli, na společenství kolem Písma a cítili jsme, že i bratr Pavel rád s námi tyto pocity sdílí. Nepochybně by byl bratr farář rád, kdyby tato

dobrá a velmi důležitá sborová aktivita i nadále pokračovala.

Pavel Prosek

Připojuji se k ostatním, kteří se s bratrem farářem Pavlem Rumlem - ač neradi - teď loučí. Jeho výklady na biblických hodinách byly pro mne velmi oslovující. Bratru faráři vděčím za velkou osobní pomoc. Když už jsem nezvládala péči o nemocného manžela, zařídil jeho přijetí do Vojenské nemocnice a když byly zrušeny kvůli pandemii návštěvy, zprostředkoval dál naše kontakty. To byla velká pomoc pro nás oba. Za tuto službu i za poslední rozloučení s ním ve sboru velice děkuji.

Milý bratře faráři, každé setkání s Vámi bylo velmi pěkné a radostné. Kdykoli jsem se s Vámi setkala, celá jsem pookřála. Takže velké díky, kéž Vám Pán Bůh žehná za všechnu radost a pomoc, kterou rozdáváte.

Jana Oliveriusová

Slovo na závěr

Vzpomínání na jedinečnou atmosféru našich podvečerních úterních setkání nesporně ovlivnilo nadcházející loučení. Co tedy říct na závěr?

Milý bratře faráři, na našich dejvických biblických hodinách nám bylo dobře, bude se nám stýskat. Děkujeme.

Našeho milovaného faráře nelze snadno popsat. Přesto se o to pokusíme: Pavel je muž mnoha tváří a schopností. Dokáže s vámi diskutovat o Bibli, přitom vařit výtečný porridge, do kterého vám vzápětí přidá ještě svůj domácí med. A za chvíli, samozřejmě až po poledním klidu, ho možná uvidíte „koučovat“ fotbal. A však i při tomhle všem si pro každého dokáže najít chvílku na rozmluvu a radu. Strávil s námi spoustu času hraním her, učením se biblických knih a taky procházkami. Motivoval nás k životu ve víře a vždy nás uměl nějak rozveselit, když jsme se necítili dobře. Jsme moc vděční za tu celou cestu, kterou s námi prošel.

Pavle, jsi ten nejlepší, nejvíc 'cool', nejzábavnější farář, jakého jsme si mohli přát. Budeš nám moc chybět. Máme Tě strašně rádi a doufáme, že nějakým dalším výletem s námi v budoucnu nepohrdneš. No není to krásné? No je to krásné!!!!

Tvoje mládež

Tykání. Můj táta byl farář a na vesnici padesátých a šedesátých let byl kněz něco jako Boží posel, vážený, ctěný, u lidí měl respekt, všichni se k němu chovali s úctou. Nepamatuji si ani, že by si s kýmkoli jiným, kromě bratrů farářů – kolegů, tykal. Stejně tak, jako ostatní, jsme i my doma projevovali tátovi úctu.

Měli jsme ho rádi, ale spíš jsme k němu vzhlíželi a měli k němu respekt. Tento přístup ke kazatelům slova Božího mi zůstal, i když jsem dospěla. Vážila jsem si jich, měla jsem je ráda, ale měla jsem před nimi respekt a odstup. Obrat nastal až u bratra Pavla Rumla, který pro mě vnesl do toho svého farářského poslání kus normálního, obyčejného, člověčího přístupu ke svým „ovečkám“. Kdy jsem viděla, že sedne do auta a odveze bezdomovcům jídlo, přiveze někoho na bohoslužbu nebo biblickou hodinu, nařeže dříví, v rozhovoru se členy sboru je bezprostřední a stejně tak bezprostřední jsou jeho krásná kázání. Služebník Boží, který pomáhá a dělá, co je potřeba, zkrátka „normální“ člověk. Cítím k němu velký respekt jako k člověku i kazateli. A odstup? On sám jako první přistupuje k lidem bez odstupu. A tak jsem se nakonec odhodlala i já. Při jedné příležitosti jsem navrhla tykání Marušce a taky Pavlovi, i když jsem s tím měla ještě nějakou chvíli problém.

Díky Pavle.

Nad'a Sleziačková

O loučení. Loučení s někým, kdo dal sboru tolik, od té nejmladší po nejstarší generaci, kdo se vždy zajímal o každého jednotlivého člověka a nelitoval svého osobního času na žádného, je těžké. Bratře Pavle, děkuji Ti za Tvoji odvahu, Tvůj skvělý humor, za Tvoji srdečnost, lidskost, optimismus a za Tvá krásná kázání. Když jsem se dozvěděla že od nás odcházíš, vybavila se mi scéna z knihy Prorok Chalíla Džibrána. Dovol abych Ti slova z ní přidala na cestu, s přáním všeho dobrého na této cestě.

„Nechť nás mořské vlny od sebe neoddělí a roky, které jsi strávil mezi námi, necht' se nestanou vzpomínkou. S tebou k nám vstoupila duše a tvůj stín byl světlem na našich tvářích. Velice jsme tě milovali. Němá však byla naše láska a zahalena byla závojem...vždy tomu bylo tak, že láska nepozná svou vlastní hloubku až do chvíle odloučení.“

Díky za všechno Pavle,

Šárka Skaláková

Prázdniny

Netroufám si srovnávat, co je krásné a co je ještě krásnější, jak to zní ve známé písničce Petra Hutky. Krásné je asi všechno, z čeho máme radost, na co se těšíme. Teď, před začátkem dovolených a prázdnin to je právě letní vzduch, vonící lesní paseky a posečené louky. A také podvečery u táboráku, voda, plody přírody. Možná i modrý mořský obzor se spoustou slunce, hory, památky, cizokrajná kultura a exotické stavby. To všechno je velmi dobrý důvod ke vděčnosti. Připomíná nám to Boží dobrotu. Pán Bůh nám tento krásný svět dal, aby se nám

v něm dobře žilo. A nám se žije dobře, i když mnohdy reptáme a často, velmi často zapomínáme za to děkovat. Což je chyba, protože s vděčností souvisí vědomí, že na to všechno nemáme automatický nárok, ale že to je nezasloužený dar. A dary dostáváme proto, abychom je sdíleli s druhými.

K tomu mnohému, co dostáváme a co máme sdílet, patří i čas. Proto je namíste vděčnost našim farářům a všem bratřím a sestrám, kteří v nedávných nelehkých měsících věnovali množství času vzájemnému povzbuzování nejen těch nejpotřebnějších, ale nás všech, a pomáhali udržet předívno sborového života. Vnímáme to o to naléhavěji, že se po prázdninách rozloučíme s bratrem farářem, jeho osobním nasazením a brilantními kázáními. Díky za vše, těch pět let uteklo jako voda.

Teď před prázdninami patří velký dík také rodičům a učitelům, prostě všem, kdo se věnovali dětem, aby se i v mimořádných podmínkách něco naučily, dozvěděly, aby jejich čas nebyl promarněn. Aby poznaly samy sebe a – jak říkal Komenský – povznesly se k Bohu. K tomu potřebují nás dospělé, náš čas, naši péči a naše věrohodné příklady a svědectví.

Když dar času sdílíme s druhými a žijeme ho pro druhé, má smysl. Není „zabítý“. A tak k těm krásným věcem, za které máme děkovat, určitě patří i usměvavé tváře všech, kterým jsme dali něco ze sebe a svého času.

Možná je trochu odvážné spojovat prázdniny s výhledem na Boží království. Ale zdá se mi, že každá krásně, radostně a vděčně prožitá chvíle je ochutnávkou toho, co nás v plnosti teprve čeká. Každé dobro, přijaté od Pána Boha, je povzbuzením, abychom na cestě k cíli neztratili naději. Takovým dobrým darem je i čas odpočinku sedmého dne a věřím, že i čas prázdnin.

Jan Mašek

Fotka z oslavy narozenin Lad'ky Mejsnarové

6. června po bohoslužbách jsme v úzkém kruhu oslavili 40. narozeniny Laděny Mejsnarové. Měli jsme velkou radost (a Lad'ka také), že po dlouhé době mohla navštívit bohoslužby. Žije teď v domově v Sulické ulici. A byli jsme také rádi, že se sešla skoro celá rodina - Lad'ky sestra Radka a dva její synové Dan a Tomáš.

Marta Študentová

Pavlova foto v čísle: J. Hlavsa

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 22. 8. 2021.

Záříjové číslo vyjde 29. 8. 2021.

Obsah čísla:

Poslední úvodník píše.....	1	Prázdniny.....	13
Výtah z jednání staršovstva.....	3	Fotka z oslavy narozenin Ladky	
Pavel se s námi loučí.....	4	Mejsnarové.....	15
... a my se loučíme s Pavlem.....	7	Kalendář na červenec a srpen 2021	16

Kalendář na červenec a srpen 2021

Bohoslužby 9:30 on-line na http://dejvice.evangelnet.cz/line-vysilani	4. 7.	VP	P. Ruml
	11. 7.		M. Trgalová
	18. 7.		P. Ruml
	25. 7.		M. Trgalová
	1. 8.	VP	P. Ruml
	8. 8.		M. Trgalová
	15. 8.		M. Otrisal
	22. 8.	křest	G. Reininghaus, P. Ruml
	29. 8.		P. Ruml
	5. 9.		A. Jacobea, M. Trgalová

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik_Fw

Konfirmandi	po prázdninách
Křesťan. služba	27. 6.
Děti + maminky	po prázdninách
Nedělníci	po prázdninách
X-cátníci	po prázdninách
Naši pěvci	po prázdninách
Zpívání	po prázdninách
Modlitby Taizé	po prázdninách
Hodina pohybu	po prázdninách
Biblická hodina	po prázdninách
Klub poznávání	po prázdninách
Křeslo pro hosta	po prázdninách
Staršovstvo	7. 9. v 19:00
Ostatní	3. 7. – 10. 7. Sborová dovolená Rakousko

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděna 12, 161 00 Praha 6 – Libeň, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Září 2021

SOUTERRAIN

Září

Babí léto, vůně čerstvě ořezaných tužek, chvění s prvňáčky a za ně, nová „sezóna“. To je pro mě září už mnoho let. Konec a začátek prožívám zkraje podzimu vlastně víc než na přelomu kalendářního roku (vysvětlit proč by bylo asi na víc, než jeden úvodník do Souterrainu).

Letos je to výraznější přeryv než v několika minulých letech. Nové místo k životu, noví lidé, nový tým spolupracovníků, místní zvyklosti, místní názvy, příbuzenské vazby, ...

Těším se. Moc.

Taky se trochu chvěju, ne že ne.

Když už je toho chvění hodně, rozvzpomínám se: vždycky to tak bylo! Před stěhováním do Prahy, před odjezdem do Ženevy, před návratem z ní, před stěhováním do Brna. A jaké to bylo pak, když už TO přišlo? Odpovídám: s Boží pomocí vždy něčím silné a vzácné, i když rozhodně ne vždycky snadné.

Prosím tedy, aby to tak bylo i teď, Pánem Bohem doprovobené a požehnané, i když třeba někdy dobrodružné. Pro mě, pro mého muže, pro lidi kolem – pro sbor, který nás pozval a rozhodl se nás přijmout, pro kmotřence, rodiny, mnohé přátele, kteří nás mají o 200 km dál, pro ty, kteří se teprve stanou součástí nové etapy.

Saša Jacobea

PS: A když je večer a je mi trochu teskno za tím, co bylo, čtu si Skácela. To je láska k Brnu a Jižní Moravě v té (pro mě!) nejčistší a nejsyrovější podobě zároveň. Uplynulých 10 let jsme bydleli za rohem od jeho někdejšího bytu.

Babího léta dlouhá nit
bílá a za časného rána
z obruby léta odpáraná
nutí nás přemýšlet a snít

Ve chvíli žluté jako dým
kdy léto naposledy klame
do jehel ticho navlékáme
do jehel s ouškem zlomeným

Jan Skácel, Bez názvu

Alpy bukolické

Je sobota 3. července 2021 a vyrážíme na sborovou dovolenou s dejvickým sborem do Lungau. V 10,30 se zastavuji pro Alana a Aničku s dětmi v Sedlci. Snad tu dlouhou cestu do Alp můj Ford vydrží – je to už přece jen gentleman v letech. Automechanik minulý týden sice vyměnil olej a brzdové destičky, řemen posilovače řízení, ale řemen alternátoru se mu vyměnit nepodařilo. Nu což, pojištění jsme, vyrážíme... Cesty na jih jsou ucpané. Radiožurnál hlásí kolony u Benešova. Beru to tedy po Strakonické. Za Příbramí se to ucpává i tam, a tak to stříhneme přes Kamýk nad Vltavou, což cestu prodlouží, ale jedeme pěkně zvlněnou krajinou. V autě si povídáme česky i anglicky o všem možném, pouštíme si rádio, pak Linkink Park, Björk, AC DC, Mišíka. Teď už to sviští – pohoda. Všichni, doufáme, že do Pichlu dorazíme do šesti, kdy hrajeme fotbalový zápas o postup s Dánskem.

V Salzburgu zjišťujeme, že Pichlu je v Rakousku víc. Ten náš u Mariapfarru je ještě 113km daleko, navíc cesta vede přes Horní Taury. Teď jsme navíc minuli sjezd na Villach a místo toho míříme k hranicím s Bavorskem. Zastavují nás ozbrojení pohraničníci, asi vypadáme podezřele. Potvrzení o bezinfekčnosti nikoho nezajímá. Po pár kilometrech to otáčíme zpět. Už je nám jasné, že začátek utkání nestihnáme. V Radstadtu dáváme pauzu a Tyge čte ve zprávách na mobilu, že prohráváme 1:0. Snad to srovnají, než tam dorazíme. Už jsme tam. Rychle všechny zdravíme a běžíme na pokoj. Zbývá posledních 15 minut fotbalu. Ještě máme naději. Máme skvělý tým, ale prohráváme...

Rozčarování jsme zajedli výbornou gulášovkou. Pak už se vítáme s paní domácí Stefanie, černým kocourem a s těmi, co teprve doráží. Domeček je pěkný, prý renesanční. Na pokojích má každý kuchyňku i s myčkou. Dole v domě je jedna velká kuchyně a útulná restaurace, kde následující večer uspořádáme oslavu Míšiných kulatin. Máme čtyři kytary a široký repertoár. Vedle restaurace je velká místnost se saunou, kam chodíme na večeri a kde se shromažďujeme k ranním i večerním pobožnostem, které každý pojímá originálně. Po nich večer následují nejružnější programy. Témata se různí – promítání a vyprávění o zamrzlé mumii Ötzim, o putování Islandem, čtení z knihy Mlýny o utrpení politických vězňů v Jáchymově a další. Venku děti řadí v bazénu, kreslí křídou po asfaltu a hrají hry.

Vilda nejradši hraje Karak.

Hlavně tu jsou však hory a spousta malebných údolí. Nejprve se vydáváme na Weißpriach. Všechno kvete jako o život – spousta vstavačů, jestřábníků a alpských sytů fialových zvonečnicků, divoké plaménky alpské. Nahoře se vznáší orel, dole hučí divoká řeka Lonka, nad údolím vykukují hory Karnereck 2 380m, Hundstein 2 614m a Teufel Kirche 2 131m – tedy Čertův kostel, nad nímž se ještě tyčí zajímavý vrchol hory Schusterstuhl 2 416m. K místu se také váže jedna saleburská vánoční pohádka, kterou ale si z tabule nepřečtu, protože tak dobře německy neumím.

Lanovky máme zadarmo na Lungau kartu – následně vyvážíme na vápencovou horu Speiereck 2 411m. Botanické hody pokračují – azalky, arniky, i v Alpách chráněné hořce, pugety ještě kvetoucích bílých konikleců, poměnek, lomikamenů či úročníků, polštáře dryádek, silenek, pochybků, rozchodníků, sem tam potkáme i chráněnou alpskou astru či droboučký netřesk, zakrslé jalovce a modřiny, a spousta dalších kytek, které jsme zatím nedokázali určit – Jitka to všechno nestihá fotit. Na vrcholu jsme odměněni úchvatnými výhledy – jen si zajíždět.

Slavnou alpskou protěž ale nevidá, až další den ji vidím pod Aineckem 2 210m - zasazenou v truhlíku před hospodou. Něco ochutnáme. V hospodě mají v jídeláku kromě jiného i různé variace českých tradičních pochoutek – řízky, knedlíky, štrůdly. S Kamilem a Majdou si dáváme polévku s jedním velkým játrovým knedlíkem. Rakouská piva jsou obvykle světlá a lehká a z našich piv nejvíce připomínají Budvar.

Lungau je jedno z nejprosluněnějších míst v Alpách, na dovolenou tam jezdíval i náš císařpán. I tam dorazily tropy, ale v údolích vzduch krásně proudí. U domu sice máme bazének, ale chtěli jsme vidět horská jezera Ladschitzsee v údolí Lessachu mezi horami Jägerspitze 2 573m a Zischken 2 661m a Schöneck 2 540m. Voda v nich je průzračná a studená. Nás ani čtyři divoké husy neodradilo, abychom se v nich neosvěžili.

V následujících dnech to ale některým z nás nedalo a vyrazili buď na feraty, nebo dál za Katschberg do Korutan, kde ve Vysokých Taurech u městečka Malta se nalézá údolí vodopádů a přehrada Kölnbrein. Skály tu lemuji kleče, borovice limby a pomístně i statné lilie zlatohlavé nebo nebo všivce přeslenité. Bezlesé plochy na svazích jsou často pokryty jemnými narůžovělými chomáči květů žluťuchy orlíčkolisté. Místo krav se zde pasou kozy. Kozorožce, kamzíky ani sviště ale nikde nevidíme.

Vyrazit se dalo i na méně náročné výlety do okolních hradů, bazénů či lanových center. Naši partu vedenou Ivanem a Madlou zavedla řeka Mur do Murau,

štyrského městečka trochu připomínajícího Český Krumlov. V tamním renesančním zámku sídlí rod Schwarzenbergů, jenž odsud za totality podporoval české disidenty. Mladý pán si zrovna také zašel na oběd do restaurace v podzámčí, když jsme čekali na ryby a řízky. Interiéry zámku jsou na české poměry skromné – kromě vzácných bruselských gobelínů s výjevem z Liviových dějin, sbírky loveckých trofejí, mapy a reliéfy panství, obrazy rodových hradů, nějaké militarie a prohlídka vězení. Opravdové skvosty však najdete v místním kostele sv. Matouše - gotické fresky.

Lenka s Honzou pro změnu vyrazili na posvícení v Mariapfarru. Městečko se proslavilo tím, že tam se zrodila světově proslulá vánoční píseň Tichá noc, které tam vybudovali i malé muzeum. Krojovaní Rakušané defilují v kožených kalhotách a hospodyně servírují různé dobroty, mj. i místní šťavnaté a voňavé hovězí. Aby také to masíčko nevonělo, když místní krávy se pasou klidně přímo pod vrcholy ve dvou tisících metrech a žijí se hlavně voňavou mateřídouškou!

Sborová dovolená se prostě vydařila – parta, příroda, výlety, ranní i večerní pobožnosti a programy. Velký dík za organizaci patří Pavlovi a Věře. Každý vydal i přijal to nejlepší. „Hospodin je náš pastýř, nebudeme mít nedostatku...“

Robert Zika

Foto Ivan Prachenský

Tábor Křížlice 2021

Letošní tábor v Křížlicích se moc povedl. Tento rok se odehrával v tématu Letopisy Narnie. Celý tábor byl plný víl, faunů, trpaslíků, rytířů, obrů, zlé zimní královny a občas i lva Aslana. První den byli stateční účastníci rozděleni do tří týmů, Deneb, Altair a Vega. Poté si vymysleli pokřik a vyrobili vlajku, které je všude doprovázeli. Koncem dne už všichni znali svá jména, pomocí seznamovacích her prvního večera.

Každý den byl velice náročný, ale zároveň velmi zábavný. Ať už šlo o hledání ztraceného hráče týmu, boji proti zimní královně a dalším nebezpečným bytostem, řešení šifer, pohybování se se svázanými končetinami, malování nohou, dokonce i pusou, soubojům na kluzké plachtě či překonáváním sám sebe ve skoku do neznáma. Všechny hry a celkový program si vždy všichni velmi užili.

Výborná kuchyně letos opět nezklamala. Jídlo jsme si mohli i udělat sami, když si každý tým uvařil svou bramboračku, o kterou jsme se pak všichni podělili, nebo když jsme opékali na ohni. Každé ráno byly vždy také v kostele krátké bohoslužby, plné písní, úvah a biblických témat, ze kterých jsme si vždy mohli něco odnést.

Stejně jako minulý rok, byl celodenní výlet na koupaliště v Poniklé, na který byl každý tým vyslán sám s jedním vedoucím. Stejně jako každý rok se našel jedem týmu, kterému cesta tam dělala trochu problém, ale nakonec našťastí také dorazil. Voda zde byla velice studená, ale i tak se našlo pár otužilých jedinců,

kterým nedělalo problém strávit v ní déle času než deset sekund.

Bohužel celým táborem nás pronásledovala menší epidemie. Ale každý se během chvíle zotavil a mohl pokračovat dále. Nebylo to nic vážného, takže i tak byl tábor velice vydařený.

Na závěr chci velmi poděkovat všem vedoucím a organizátorům, za úžasný program, hry, stravování, bohoslužby, zdravotní pomoc, nápady, dost často i pomoc s úklidem, celkově za vše. Letošní tábor jsem si moc užila a už se nemůžu dočkat na ten další.

Anna Härtelová

Obcování, tentokrát na východ od Prahy

Kozojedy jsou víska malá nedaleko od Kostelce nad Černými lesy a my jsme měli tu čest přivítat u nás milou společnost „Obcování“. Sešli jsme v celkem hojném počtu 10 účastníků. Naším prvním cílem byl kostel sv. Martina, který leží mimo obec a dříve se kolem něj rozprostírala původní osada. Průvodcem nám byl pan Wich, který je už mnoho let místním zvoníkem. Zsvětíl nás do místní historie i historie samotného kostelíku, ale to nejcennější na nás čekalo ve věži, ve které je zavěšen renesanční zvon „Klement“ z roku 1577 od zvonáře *Brikciho z Cymperka*. Mnohé zaujal český nápis: *HOSPODINE CHWALTEZ TIE VSSECKA DILA TWA A SWATI TVOGI DOBRORZECZTE TOBIE. CHVALTE PÁNA NA CYMBALECH DOBRZE ZWUCZNYCH. CHWALTE GEHO NA CYMBALECH PLESANI PLNYCH. CHWALTE BOHA W DUCHU A PRAWDĚ.*

Pan Wich také dovolil několika z nás si na zvon zazvonit. Dále jsme pokračovali podél řeky Šembery k místnímu rybníku, který se nachází u lesa a je v něm opravdu čistá voda, které se nedalo odolat. Odolat se také nedalo ani místnímu čepovanému pivu v Kiosku u rybníka. To už jsem ale ostatní museli malinko popohnat do našeho domu, kde byla hlavním tahákem poměrně obsáhlá sbírka kaktusů mého muže, která je vybudovaná na půdě bývalé stodoly. Jelikož kaktusy jsou jeho celoživotního vášní, dokázal téměř „nakazit“ i amatéry, u kterých se dnes nacházejí zasazené úlovky ze skleníku. Občerstvení se snažilo tematicky kopírovat mexickou kuchyni a podávala se aztécká

polévka. On totiž strom při kácení nepadne vždy tam, kam si myslíme, a podobně to může dopadnout i s našimi rozhodnutími. Bylo moc příjemné i přínosné se setkat a prožít společný čas a budeme se opět těšit na příště. A kdybyste měl někdo cestu kolem, určitě se u nás zastavte.

Nakonec došlo i na téma „rozhodování“, které jsme nestihli probrat při minulých setkáních. Myslím, že se zajímavě podařilo propojit racionální pohled na řešení dilemat při rozhodování se zdánlivě nesouvisejícím pohledem na „kácení

Andrea Bohatová, foto Robert Zika

Jak žijeme:

sestra Stanislava Hřebíčková

Před rokem se sestra Hřebíčková přestěhovala po čtyřiceti letech z Břevnova na pražský Barrandov. V jejím věku je obdivuhodné najít dostatek odvahy pro takovou změnu a také ji uskutečnit. Ona tvrdí, že zásluhy patří její rodině, která jí vydatně pomáhala.

Při návštěvě sestry Oliveriusové mi slíbila, že mi podobně jako ona řekne něco o svém životě.

Jaká byla tvoje rodina?

Začnu zeširoka. Jako řada členů mé generace mám česko-slovenské předky. Své vyprávění bych proto uvedla krátkou genealogickou informací. Rodina mého tatínka pochází ze Suchdola. Nejstarší „dohledaný“ předek byl Matěj Hálek, který byl v roce 1756 suchdolským rychtářem. Na Suchdol přišel z Velké Vsi u Obříství. Jeho potomci žili na Suchdole, až koncem 19. století složil můj dědeček „zkoušky způsobilosti učitelké“ a odešel ze Suchdola učit na Podřipsko, nejprve jako podučitel, později učitel a nakonec se stal řidícím na škole v Klenči. Babička byla industriální učitelka (učitelka ručních prací), tatínkova nejstarší sestra byla po celý život učitelkou v Roudnici. Tatínek pokračoval v kantorské tradici. Ve dvacátých letech odešel na Slovensko, kde učil v malé vinařské obci nedaleko Bratislavy (Rača). Tam se seznámil s mou maminkou.

Moji slovenští předkové přišli možná na Slovensko v době, kdy mezi chorvatskými stavy a císařem došlo po uzavření příměří s Turky ke sporům o civilní správu vojenské hranice a část původních obyvatel odešla do vnitrozemí a také na Slovensko. Dokládají to údajně některá místní jména (např. Charvátská Nová Ves, Chorvatský Grob aj.) a také příjmení končící na -ič. Můj dědeček se jmenoval Ivanič a mezi račanskými starousedlíky najdeme i dnes jména Ivičič, Beladič, Benič a další.

Život naší rodiny ovlivnil politický vývoj: nucený odchod ze Slovenska, ztráta existence a hledání nové, válka a potom padesátá léta, kdy tatínek musel vykonávat těžkou fyzickou práci, která mu poškodila zdraví. Do Prahy jsme se přestěhovali v roce 1939, takže od svých čtyř let jsem vyrůstala v českém prostředí.

Moji rodiče byli laskaví, tolerantní, milovali svou rodinu a vnoučata. Maminka se dožila vysokého věku a mohla se těšit i z pravnoučat.

Kam jsi chodila do kostela?

Bydleli jsme na Letné, takže k Salvátoru, kde jsem se v mládeži poznala před téměř neuvěřitelnými 65 lety s Janou Kohoutovou. Později jsme se s manželem přestěhovali a stali se členy dejvického sboru.

Kde jsi se seznámila se svým manželem?

Na vysoké škole. Studovala jsem germanistiku, můj muž byl turkolog. Pracoval v Orientálním ústavu ČSAV a učil také na Filozofické fakultě. Později se specializoval na kvantitativní lingvistiku a teorii textu. Turečtinu ale úplně neopustil, věnoval se překladům moderních básníků i prozaických děl.

Narodily se nám dvě děti. Mám pět vnoučat. Po mateřské dovolené jsem pracovala nějaký čas v germanistické knihovně, později jsem přešla na katedru cizích jazyků, která se po roce 1989 změnila na Jazykové centrum. Učila jsem němčinu, překládala, můj odborný zájem se orientoval na strukturu a výuku odborného textu.

S manželem jsem prožila téměř šedesát let. Zemřel po delší nemoci před pěti lety a já ho dodnes velmi postrádám. Když už pro nemoc nemohl chodit do

kostela, poslouchali jsme nedělní bohoslužby v rozhlasě, v jejichž pořádání se střídají různé denominace. Byla to svým způsobem obohacující zkušenost praktického ekumenismu. Neztratili jsme ani kontakt se sborem, přišel za námi Daniel Henych, kterého jsme měli oba velmi rádi a také sestry z Křesťanské služby. Když můj muž zemřel, přijela za mnou sestra farářka Lenka Ridzoňová. Na její pomoc nikdy nezapomenu, stejně jako na podporu Marty Študentové, manželů Henychových, Jany Kohoutové - výčet jmen by byl velmi dlouhý. Díky sboru jsem se pomalu mohla „vrátit do života“ a jsem za to velmi vděčná.

Kde jiješ teď?

Více než čtyřicet let jsem žila v Břevnově. Po manželově smrti jsem ve zbytečně velkém bytě zůstala sama s vnučkou. Byt jsem loni prodala a za peníze z prodeje jsme koupily dva maličké byty. Žiju teď na Barrandově blízko rodiny svého syna. Barrandov znám z doby, kdy jsem hlídala vnoučata, takže se tady necítím ztracená. Podle mého soudu je to jedno z nejhezčích pražských sídlišť, se spoustou zeleně a krásným okolím. Bydlí se mi tady dobře. A do Dejvic nemám daleko - dojedu tam tramvají za půl hodiny.

Děkuji.

Ptala se Naděžda Sleziaková

Kronika Pěvců

Část 4.: Bern 2001

Příjezd do Bernu

Účastí na 18. Mezinárodním festivalu duchovní hudby v Bernu se uzavřela letošní sezóna Našich pěvců. Cesta do Bernu byla dlouhá a náročná. Po celonoční jízdě z Prahy jsme se chtěli trochu protáhnout. Proto jsme se vydali do ZOO, kam byl k naší velké radosti vstup zdarma. Je to asi 15 minut proti proudu. Kdo nechtěl do zoologické, měl možnost pozdravit tři huňáče v medvědím příkopu na opačném konci města. Další více než čtyřhodinové výpravy za poznáním místní přírody jsme museli z časových důvodů vypustit.

Hned za bránou ZOO byl výběh pro gazely a v jeho sousedství kozy. Ty zaujaly alty natolik, že přelezly ohrádku a nechaly si udělat společné foto nesoucí název Alty s kozami. Tím, že pronikly až do ohrady, se nedopustily žádného přestupku. V jednom místě je totiž plot přerušen a místo toho je tam hliníkový žebříček – asi metr vysoký. Toto opatření slouží především malým dětem, které si chtějí pohladit kůzlátka. U jiných zvířat, například u koní, tato možnost není.

Když už se alty vyfotily s kozami, padl návrh, aby si každý hlas vybral nějaké své zvíře. Souhlasili všichni, nikdo se nezdržel hlasování a tak byl návrh přijat. Tenoři se pak vyfotili u oslů, basy u koní a soprány mají věčnou vzpomínku na ovce. A protože jsme smíšený sbor, přijali jsme se smíšenými pocity, že se k nám, tenorům, připleťl ještě jeden bas, na rozdíl od Petra Hlavsy, který v té době obdivoval pávy.

Zajímavá byla podívaná na dvě malá, snad čínská prasátka, která se zrovna ukrývala před poledním sluncem v dutém stromu, v prolézačkách nebo pod stříškou. Jestli byla opravdu čínská, to nevím, protože jsem jim do očí neviděl. Také jsme viděli, jak se v malém umělém potoce brouzdá bobr a vydra. Kdo prošel celou zahradu až dozadu a pak pokračoval do lesa, mohl vidět vysokou lesní zvěř, např. muflony. To byl případ „Myšky“ ze sopránů.

Když jsme odcházeli ze zoologické, všimla si jedna z altů – jmenovitě Jiřina, a to taková, že Muzikářová, ohromné cedule s pozvánkou na Hudební festival. Mezi ostatními pěvci s malým „pé“ tam byli i Naši Pěvci s velkým „Pé“.

My jsme svá rozlámaná těla po noční jízdě složili na trávu na koupališti a začali relaxovat.

Rozdělení Pěvců do rodin

Během naší procházky se naše řady rozšířily o Míšu Petříčkovou. Přijela ze Ženevy, kde byla na služební cestě. Lydka jí hned využila jako tlumočnici.

Mezitím se už ostatní začali scházet před ubytovnou. Ještě než začal oficiální program, dostali jsme od našeho opatrovníka pana Boundse základní informace. Přestože jsme byli v jednom hloučku, tak jsme toho moc neslyšeli. Všude kolem bylo plno hluku, jak si všichni vyprávěli své první dojmy z Bernu. Navíc na druhé straně ulice pracovaly buldozery, pily a další těžká technika. Když pan starosta začal mluvit bez mikrofonu, připadal jsem si jako v éře němého filmu.

To, co se dělo potom, nemělo obdoby. Jinak precizní a dokonalí Švýcaři způsobili mezi přítomnými hosty naprostý zmatek. Již před třemi měsíci jsme poslali do Bernu seznam Pěvců, kdo s kým by chtěl spát a jakou řeč ovládá. Oni to ale vzali do vlastních rukou a dost to zpřeházeli. Měl jsem pocit, jako kdyby si naše jména napsali na jednotlivé lístečky a pak postupně losovali. V rámci objektivitě ale nutno podotknout, že my jsme také přispěli svou troškou do mlýna. Nechci nikoho jmenovat, ale například místo Blahoše Rataje jela Hanka Schejbalová. Když si nás rozebírali do rodin, řekli vždycky napřed jméno hosta a pak jméno hostitele. Když vyvolali Blahoše Rataje a přišla Hanka, dost se divili. Prý si Blahoše představovali trochu jinak. Naopak ona zase byla překvapená, že má mluvit francouzsky. Nakonec se ale vše vyřešilo, dohodli se na jiném společném jazyce, akorát cedulku „Vítej Blahoši“ odstranili z pokoje.

Z naší trojice Jacques ovládal francouzštinu, František vládl němčinou. A protože já umím anglicky asi dvě slovíčka a německy tři, to znamená, matematicky vzato, že německy umím o 50 % lépe, tak jsem zvolil jako dorozumívací řeč němčinu.

(Pokračování někdy příště...)

Čestmír Muzikář

Oznámení

- ◆ O projektu „Truhlářská“ jsme vás naposledy informovali v květnovém Souterrainu. Dnes se v Truhlářské č. 8 otevírá Středisko volného času Jednička, které bude dětem nabízet zájmové kroužků, kurzy a další zajímavé akce.

Od 7. do 9. září 2021 se zde uskuteční **Dny otevřených dveří** a to vždy od 15 do 18 hodin.

Doporučujeme v těchto dnech Truhlářskou navštívit, abyste se na vlastní oči přesvědčili, jak zdařile rekonstrukce dopadla..

- ◆ Sestra farářka Alexandra Jacobea je dostupná na telefonním čísle 737 517 413 nebo na emailové adrese sasa.jacobe@gmail.com .

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 9. 2021.

Číslo vyjde 26. 9. 2021.

Obsah čísla:		
Září.....	1	Jak žijeme:.....8
Alpy bukolicke.....	2	Kronika Pěvců.....10
Tábor Křížlice 2021.....	5	Oznámení.....11
Obcování, tentokrát na východ od Prahy...6		Kalendář na září 202112

Kalendář na září 2021

Bohoslužby	5. 9. VP	rodinná neděle, A. Jacobea, M. Trgalová
9:30 on-line na	12. 9.	M. Trgalová
http://dejvice.evangelnet.cz/li	19. 9.	E. Härtelová (staršovstvo v Bělči)
ne-vysílání	26. 9.	A. Jacobea
	3. 10. VP	děkčinnění za úrodu, M. Trgalová

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik-Fw>

Konfirmandi (11+)	od 10. 9. pátky, zatím v 15:30 – 16:30
Náboženství děti (5-11 let)	od 10. 9. pátky 15:30 – 16:30 (čas případně posuneme dle možností dětí)
Mládež (13+)	od 13. 9. pondělí v 17:00 – 19:00 (čas případně posuneme dle domluvy)
Křesťan. služba	5. 9. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 9. 9. v 9:30 – 11:30, dále dle dohody
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	úterý 14. 9. v 19:00 téma: Ovoce Ducha svatého
Naši pěvci	od 1. 9. každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	od 10. 9. každý pátek v 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	pravděpodobně v pátek 17. 9. od 20:00 v kostele sv. Vojtěcha (obvykle 3. pátek v měsíci)
Obcování	čtvrtek 9. 9. v 19:00 u Petrželkových
Biblická hodina	od 14. 9. každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	16. 9. v 9:30 – poprázdňinové sdílení (obvykle 2. čtvrtek v měsíci)
Křeslo pro hosta	16. 9. v 19:00 – Pavel Dobrovský – Časopis ABC (obvykle 4. čtvrtek v měsíci)
Staršovstvo	2. 9. v 19:00 výjezdní zasedání 17. 9. - 19. 9. Běleč
Ostatní	schůzka učitelů NŠ 5. 9. v 10:45 – 12:00 v místnosti NŠ

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Říjen 2021

SOUTERRAIN

Říjnové výročí

Letošní rok přinesl několik zaokrouhlených výročí, ne všechna hodná oslavování. Ale je tu jedna světlá výjimka. Tento měsíc uplyne 240 let od vydání Tolerančního patentu. Není to sice žádné slavné jubileum, jako bude za deset let, ale sympaticky okrouhlé výročí to je. Stojí za zamýšlení, co nám dnes říká.

Připomenutím Tolerančního patentu si mimo jiné uvědomujeme, že se jím uzavírá období, kdy – až na výjimky – nebyli „akatolíci“ trpěni. Byli aktivně vyhledáváni, ať již po církevní nebo vrchnostenské linii, a za svou víru trestáni. Většinou sice nešlo o život, ale o robotování v okovech, sesazování ze statků a podobně. Mnozí lidé se rozhodli pro odchod do ciziny, většina zůstávala a v skrytu předávala víru otců dalším generacím. V každém případě v nás vytrvalost předků a jejich věrnost vzbuzuje úctu.

Toleranční patent nebyl zásadním zlomem, spíše vyvrcholením několikaletého uvolňování pout. Z povinné katolické víry byli nejprve vyňati vítaní zahraniční odborníci, postupně docházelo k omezování restrikcí ze strany státu. Na druhé straně rostl počet vzdorujících poddaných, zejména v příhraničních oblastech, kteří se nechávali oddat nebo dávali pokřtít své děti v evangelické cizině, např. v Sasku nebo Uhrách. Zvláštní je případ tzv. dolních lobkovických panství, střekovského a roudnického, kde si bohatí sedláci rovněž vymohli právo nechat své děti křtít i místními katolickými duchovními „nekatolicky“. Jiným příkladem blízkého se konce starých pořádků bylo, když roku 1779 bylo do Vtelna kolportováno velké množství zakázaných knih ze Žitavy vozem, který tam byl vypraven pod záminkou nákupu svatební výbavy.

První roky vznikajících tolerančních sborů nebyly snadné, z dnešního pohledu vlastně obdivuhodné. Příslušná omezení týkající se vzhledu modliteben jsou všeobecně známá. A je zřejmé, že jejich vybudování stálo evangelíky nemalé úsilí, právě tak postavení obydlí pro pastory a případně také škol. Již méně známé jsou podmínky pro vytvoření sboru. Aby sbor mohl vzniknout a mohl povolát

svého duchovního, musel doložit 500 duší nebo 100 rodin. I to je důvodem vzniku poměrně rozlehlých sborů, zejména v oblastech diaspory. K tomu bylo potřeba vlastními silami zajistit pravidelný roční příjem pastora. Z počátku to bylo alespoň 300 zlatých – stát až do hloubky 20. století na platy farářů nepřispíval. Kolik dnešních sborů by takové podmínky splnilo? A to nemluvíme o tom, že zůstaly zachovány všechny povinné platby katolickým farářům.

Není pochyb, že toleranční období se svým vzepětím má pro současné české evangelictví srovnatelný význam jako husitství a odkaz Jednoty bratrské. Jsme si toho dobře vědomi a neměli bychom nechat výročí Tolerančního patentu bez povšimnutí. Příkladem budiž Libštát. Tam dokonce bude letos 17. října odhalen památník Tolerančního patentu se znázorněním bible a kalichu. Ostatně, i tato symbolika má svůj původ v toleranční době, navrhl ji libišský pastor Jan Végh.

Jan Mašek

Výťah z jednání staršovstva 2. 9. 2021

- Informace o předání sboru nové farářce. Podána žádost o aktuální výpis z rejstříku, odeslány aktualizace schematismu pro kalendář ČCE 2022 a údaje pro konvent.
- Vzájemné seznámení se a volba předsedy staršovstva. Do voleb jím bude J. Mašek (JM), místopředsedkyní A. Jacobea (AJ).
- Instalaci A. Jacobea provede R. Mazur 3. 10. 2021 v 14:30, JM rozešle pozvánky dopisem bývalým farářům, další pozvánky zajistí AJ.
- Bohoslužby v nejbližší době budou probíhat podle dosavadních pravidel (ruce, rozestupy, respirátory), bez omezení počtu účastníků. Vrátime se k vysluhování VP v kruzích, těch by mělo být více a menších (řidších), vysluhující si desinfikují ruce, ale bez rukavic. Místo posezení při kávě bude možno nabídnout kávu na stolku před domem – podle situace.
- Volby nového staršovstva budou 7. 11. 2021, JM požádá sen. výbor o souhlas se snížením počtu presbyterů z 16 na 12 (plus 4 náhradníci). Do konce září možno na nástěnce navrhovat kandidáty, ti následně v případě souhlasu poskytnou medailonky do listopadového Souterrainu. Kandidátku uzavřeme na příští schůzi, tj. 7. 10. 2021. Seznam hlas. úřů bude vyvěšen 10. 10. 2021.
- Příprava výjezdního zasedání staršovstva 17.-19. 9.: odsouhlasen program, časový plán, doprava a ubytování. Placení pobytu individuálně na místě.
- Informace o Mejsnarových, s. Preissové a s. Oliveriusové. Ta změnila byt v Suchdole do 2. patra a v současnosti je přestěhována do ÚVN, návštěvy možné od 10 do 17 hod., organizuje M. Študentová.
- Výtěžek bazaru 9 339,- Kč.

- Celocírkevní sbírku na sociální a charitativní pomoc vykonáme v neděli Děkčinění, tj. 3. 10. 2021.
- Návrhy našeho sboru na nového seniora: A. Hanychová, O. Kolář, M. Opočenský, J. Pechar, M. Sabo, Zd. Šorm, T. Trusina.
- Do sboru přijat R. Zika, člen Našich pěvců, bude učit v NŠ.
- Schváleno poskytnutí sborových prostor 28. – 30. 11. 2021 na zkoušky farářů účastnících se výcviku supervize.

Vzpomínka na sestru Danu Caldovou

V pátek 17. září jsme se ve sboru rozloučili se sestrou Danielou Caldovou. Zemřela nečekaně 10. 10. 2021 ve věku 75 let. Připomeňme si ji, aspoň v krátkosti a z pohledu kurátora, jako členku dejvického sboru a jeho staršovstva.

Rodinu Caldovu pomatují ještě ze svých studentských let. Pak se mi na nějaký čas ztratili z očí a znovu se ve sboru objevili po roce 1993. Oba manželé, Miloš i Dana, si brzy získali respekt svým rozhledem, vystupováním a pevnými názory. Miloš byl zvolen do staršovstva v roce 2003, v následujícím období jej v roli

presbyterky vystřídalala Dana. V té době se již plně věnovala práci s postiženými, nejprve ve Škole pro nevidomé a slabozraké na Hradčanech, posléze v Diakonii ČCE, na jejímž obnovení se po roce 1989 podílela. Nějaký čas působila jako vedoucí strašnického střediska Diakonie, pak dlouho ve středisku ve Stodůlkách. Není proto divu, že iniciovala uzavření patronské smlouvy mezi tímto střediskem a dejkickým sborem a že se stala „styčným důstojníkem“ pro vzájemný kontakt. Na každé schůzi staršovstva pravidelně referovala o radostech i problémech střediska a velkou měrou se zasloužila o to, že spolupráci se střediskem vzal celý sbor za svou a že se mezi sborem a střediskem vytvořil vstřícný vztah.

Tím ale Danin podíl na fungování staršovstva nekončí. Svým věcným přístupem k řešeným věcem a svou skromnou a vlídnou povahou přispívala ke klidnému chodu našich schůzí. Po odchodu manželů Hudcových v roce 2015 se sice již spokojila s funkcí náhradnice staršovstva, jeho práce se ale i nadále aktivně účastnila, dokud jí to zdraví dovolilo. Její odchod se nás bolestně dotkl. Zůstává v našich vzpomínkách.

Jan Mašek

Jak žijeme:

sestra Daniela Zachová

Od chvíle, kdy jsem se sestrou Zachovou dělala tento rozhovor, uběhly dva měsíce a všechno je jinak. V červenci plná sil a energie, seděly jsme s dortíky a colou a povídaly si. Teď, částečně ochrnuta, leží na posteli. Danielu Zachovou totiž postihla cévní mozková příhoda. Několik týdnů ležela v nemocnici a v současné době už je zpátky v domově seniorů ve svém pokoji, který se musí přizpůsobit jejímu současnému stavu.

Předkládám vám beze změny celý náš rozhovor včetně úvodu.

Konečná zastávka autobusu č. 166 se jmenuje Domov seniorů Ďáblice. Tam už několik let žije sestra Zachová. 24. července oslavila svoje 84 narozeniny a při té příležitosti jsme si trochu popovídaly. Tady je výsledek našeho povídání.

Z jaké rodiny pocházíš a co Tvoje dětství?

Jsem z farářské rodiny, což jsme my s bratrem Janem brali jako přítěž. Od táty to bylo pořád „musíte být vzorní, musíte se slušně chovat, jít příkladem“, apod. Pro mého bratra byl někdy problém plnit tátova přání. Jako sextant na gymnáziu vedl hudební skupinu Kanec a spolu se svými spolužáky občas dělali „legrácky“. Když šli kolem řeznictví a viděli frontu, postavili se do ní a kolemjdoucím lidem oznamovali, že dostali telecí maso. Když fronta narostla a oni se měli dostat na řadu, tiše se vytratili. Když se to táta dozvěděl, nafackoval mu a zakázal mu vytvářet falešné fronty. Schůze staršovstva – jeden z kamarádů Honzy vtrhl

dovnitř a všechny pozdravil „ahoj dědkové“ a utekl. Táta věděl, že to byl nápad mého bratra, tak mu zakázal kino.

Moje dětství bylo báječné. Táta byl hlava rodiny, autorita. Bydleli jsme na faře, kde byla velká farní zahrada, hrával se tam volejbal, scházeli se děti z nedělní školy, dorostenci. Na faře jsme měli vždy kočku a láska ke kočkám mi zůstala dodnes. Vedle fary byl Husův dům, kde se konaly přednášky, dělaly se varhanní koncerty, hrával tam Jiří Reinberger, Ota Čermák z Karlových Varů a další. Bývaly tam i vánoční vystoupení dětí. Já se pokaždé rozbřečela a trvalo to až do mých 11-ti let, kdy jsem přestala brečet a začala krásně deklamovat básničky. Zřejmě to bylo tím, že tam začal chodit kluk, který se mi moc líbil a já se chtěla předvést. Básničky na vánoční vystoupení vybíral farář a kurátor – a protože kurátor měl příbuzné ve Velimi, kde se vyráběla čokoláda, pokaždé měly děti spousty čokolády. Pravidelně se taky dělal den mládeže, to byly děti po konfirmaci, které vystupovaly se svým programem.

Můj táta měl dobrý vztah i s katolickým farářem, setkávali se, povídali si, diskutovali, obvykle v parku na lavičce. Když učil náboženství, kromě evangelických dětí zůstávaly i katolické, a naopak na katolické náboženství jsme zůstávali i my evangelíci. Měli jsme úctu k farářům. Později to zakázali.

Táta byl farář až do mých 16-ti let v Kolíně, pak ho musel opustit, byl to zákaz církevních tajemníků. V Kolíně byla klika evangelických členů sboru – komunistů, kteří vystoupili proti tátovi, že je moc světský, dokonce přišli za ním do kostela před Velikonocemi a vytýkali mu, že se plete do politiky. Je pravda, že táta promlouval např. 7 března na výročí T. G. Masaryka, nebo E. Beneše. Synodní rada se za tátu nepostavila a nakonec musel milovaný Kolín opustit. Měl si hledat nové místo. Líbil by se mu Mělník, ale SR byla proti tomu. Nakonec skončil v prokletém místě ve Dvakačovicích u Pardubic v Chrudimském seniorátu. Odtud šlo i udání na táta. Já jsem dostala záporný posudek ke studiu na vysokou školu a nedostala jsem se, přestože jsem maturovala s vyznamenáním a byla jsem nejlepší ve třídě. Hlásila jsem se na filozofii a na pedagogickou fakultu.

Jaký byl Tvůj další osud?

Když mě nevzali na vysokou školu, nastoupila jsem jako úřednice v Praze. Z domova jsem uměla dobře psát na stroji – psávala jsem tátovi kázání – on diktoval, já psala. Máma byla

absolventkou obchodní školy, v psaní jsme se střídaly. V Praze jsem pravidelně navštěvovala evangelický sbor na Žižkově II., kde byl farář Vladimír Čapek, spolužák mého táty. Chodila jsem do sdružení mládeže, kam chodili i čtyři synové bratra faráře Čapka.

Jak jsi se seznámila se svým manželem?

Ke svému manželovi jsem přišla „jako slepý k houslím“. Pracovala jsem v úřadě pro normalizaci a měření jako rusko - česká překladatelka. Byli tam bezvadní lidé, výborný kolektiv. Organizovaly se kulturní večery, chodilo se na různá divadelní představení. Na jednom takovém představení jsem se seznámila se svým budoucím manželem, který byl také kulturním vyznavačem. On se do mě zakoukal, já už méně, ale byl to hodný a tolerantní člověk. Po roce a půl jsme se vzali. I přesto, že on byl ateista, svatbu jsme měli v úřadě, ale i v kostele na Praze 6 v Dejvicích - manžel byl dejvičák. Oddával nás bratr farář Jan Čapek. Po něm přišel do Dejvic bratr farář Henych, kterého jsem měla moc ráda. Rozebírali jsme moje manželství, protože mě mrzelo, že manžel nechodí do kostela.

Co váš syn Jirka?

Náš syn Jirka byl zde v Dejvicích křtěn i konfirmován, chodil do nedělní školy i do sdružení mládeže. Později se seznámil a oženil s Martou Stoškovou. Byla z rodiny nevěřících, ale Jirkovo přesvědčení tolerovali. Byli i v kostele a dodnes jsou dobrými tchány. Marta po čase onemocněla a umřela. Je mi moc líto, že tak skončili. Byla úžasná máma dvou dětí Emičky a Davídka, taky bezvadná kuchařka a vzorná manželka. Jirka obě děti za pomoci tchánů zvládá dobře.

Kde žiješ teď?

Zhoršující se stav mých očí mi nedovolil normálně chodit po ulici, proto jsem se rozhodla jít do domova seniorů v Ďáblicích. Žiju zde od roku 2014, hned poté, co moje snacha Marta onemocněla. Jsem zde spokojena. Syn s vnoučaty a Stoškovi za mnou chodí a já je mám moc ráda.

Mým posledním odpočinkem bude můj milovaný Kolín, kde chci odpočívat po boku svých rodičů.

Zapsala Naděžda Sleziaková

Nový člen sboru se představuje:

Jmenuju se Robert Zika. Po oficiálním souhlasu staršovstva jsem tuto neděli vstoupil do dejvického sboru a byl jsem proto redaktorkou Souterrainu požádán, abych se představil členům dejvického sboru. Stručně tedy pár slov o mé cestě víry. V dětství jsem byl pokřtěn v římskokatolické církvi. V Krista jsem ale uvěřil až v šestnácti letech díky kamarádce z dětství v Bratrské jednotě baptistů na

Vinohradech. Vystudoval jsem evangelickou teologii v Praze a v Oxfordu. Na VŠ jsem byl několik let předsedou Oikúmené - Akademické YMCA - a účastnil se aktivit mezinárodního křesťanského hnutí, např. Světové studentské křesťanské federace - WSCF a Ekumenické mládežnické radě Evropy - EYCE. V pětadvaceti letech jsem přestoupil do ČCE a pár let vedl evangelickou mládež v Braníku. Chtěl jsem být farářem, ale bohužel jsem nedokončil vikariát. Pár let jsem učil angličtinu a dějepis na gymnáziu a ZŠ. Poté jsem dvanáct let pracoval v Akademii věd na zahraničním oddělení, kde jsem se kromě mezinárodní spolupráce věnoval i ochraně lidských práv

a občas publikoval články pro odbornou veřejnost. Nato jsem krátce pracoval v TV Prima jako technik a nyní již čtyři roky působím jako ministerský rada na Ministerstvu průmyslu a obchodu v odboru strukturálních fondů EU. Mám spoustu zálib a koníčků. V dětství jsem chodil do skautsky vedeného oddílu pionýra, byl v kruhu přátel zoo a hrál ragby za Slavii. Už cca patnáct let jsme s mými dvěma dětmi (18 a 16 let) členy Ligy lesní moudrosti, resp. kmene Tussilago, kde kromě táboření v týpi rozvíjíme indiánsko-skautský odkaz Ernesta T. Setona. Od roku 2017 jsem také vojákem aktivních záloh 13. dělostřeleckého pluku v Jincích, kde míváme pravidelná cvičení a také tam pořádáme s lounským farářem Tomášem Pavelkou bohoslužby. Do dejvického sboru jsem začal chodit před dvěma lety zprvu zpívat a postupně jsem se začal zapojovat i do dalších aktivit.

Výjezdní zasedání staršovstva

Ve dnech 17. – 19. září se v Bělči uskutečnilo výjezdní zasedání staršovstva. Účastnili se jej, s jedinou výjimkou, všichni presbyteři včetně náhradníků a obě naše farářky. Pobyt si každý hradil sám.

Zasedání sledovalo dva cíle. Jedním z nich bylo bližší seznámení se a navázání přátelských vztahů s novou farářkou Alexandrou (Sašou) Jacobea, druhým rekapitulace práce v končícím období a projednání témat, na které na rutinních měsíčních schůzkách není čas ani vhodná atmosféra. Jde zejména o zformulování výhledů sboru v příštích letech a o nastartování práce na „strategickém plánu“ našeho sboru. Pobyt v Bělči byl završen účastí na bohoslužbách v Třebechovicích, kde kázala sestra farářka Jacobea.

Podle mého soudu bylo prvního cíle v plné míře dosaženo a věřím, že nastolená srdečná atmosféra bude pokračovat i v novém staršovstvu po listopadových volbách. Pokud jde o druhý cíl, nepodařilo se projednat úplně všechny plánované položky programu, přesto jsme všichni s výsledkem spokojeni. Bude užitečné, pokud se takováto výjezdní zasedání, případně mimořádné schůzky se zacíleným zaměřením stanou pravidelnou součástí práce našeho staršovstva.

Děkujeme sestřám farářkám za přípravu a organizaci.

Jan Mašek

Kronika Pěvců

Část 4.: Bern 2001 (pokračování)

Dárek keňskému dirigentovi

Po zkoušce jsme měli asi 2 hodiny volna, kterou každý využil jinak. Mě odchytila Lydka a že když nespěchám, tak jestli bych byl ochoten asistovat při předávání daru keňskému dirigentovi Charlesi Omondimu. A protože nezkazím žádnou legraci, souhlasil jsem. Předpokládal jsem totiž, že budu dělat jenom „křoví“, ale zmýlil jsem se. Když mi pak Lydka předala balíček, protestoval jsem, že nevím, co mu říct. Prý ať mu to jenom předám a řeknu, že to je dárek od Našich Pěvců z Prahy. Potom že řekne něco ona nebo Jiřinka. Z vrozené poslušnosti jsem tak učinil. To ale Lydka s Jiřinou ještě netušily, jaké překvapení jim přichystám. Jako tři králové jsme došli ke skupince našich keňských kolegů. Počkali jsme, až se Charles uvolní a zamířili k němu. Vše probíhalo podle předem připraveného scénáře. Předal jsem mu dárek, potřásl mu „lopatou“ a plynulou češtinou pronesl připravený projev. „Takže my jsme Pěvci z Prahy a tohle Vám mám předat, jako že je to pozornost pro Vás od nás.“ Obě děvčata se přitom náramně bavila. Za okamžik jsem se ale bavil pro změnu zase já, když jsem pokračoval: „To by bylo asi tak všechno a teď předávám slovo Jiřině“.

Z jejich úst vyšlo pouze: „A.....e.....“ A snad proto, aby to nesplynulo, nechala mezi oběma samohláskami několikavteřinovou pauzu. Pak ale popadla dech, zahrála se na „provozní teplotu“ a už jí nikdo nezastavil. A situace byla zachráněna.

Čestmír Muzikář

Alzheimerova choroba

VEČERNÍ RITUÁL

„Táto, oblékni si pyžamo. Už jsi svlečený? V tomhle triku jsi chodil celý den, to si musíš svléknout a vzít si tohle. To je vršek pyžama. Táto, to nejsou tepláky, ty máš na sobě, musíš si je svléknout a vzít si spodek od pyžama, tady. Táto, ale

nejdřív si musíš sundat spodňáry. Kam jdeš? Z šuplíku nic nevyndávej! Neřekla jsem, aby sis vzal nové spodňáry. Sundej si ty, co máš na sobě. Neoblékej si tepláky! Svlékni si spodky a oblékni si pyžamo. Už jsi hotový? Jak to že máš pod pyžamem spodňáry? Ty se na noc svlékají, sundej si je a vezmi si tyhle kalhoty, to je spodek od pyžama. Táto, nech na židli ty tepláky!“

Co je demence?

Demence je soubor příznaků vzniklých v důsledku poškození mozku, zejména mozkové kůry.

Alzheimerova choroba je nejčastější příčinou demence. Její rozvoj je obvykle pomalý a trvá několik let, kdy se dostaví příznaky v těchto **třech stadiích**:

1. zhoršování paměti (zejména pro zcela nedávné události), časová dezorientace (jaký je den, měsíc, rok), prostorová dezorientace (nejprve v neznámém, později známém prostředí), ztráta iniciativy a průbojnosti, nejistota v rozhodování, obtížné hledání slov.

2. významné výpadky paměti (včetně jmen členů vlastní rodiny), poruchy orientace (nemocný člověk se ztratí nebo zabloudí i ve známém prostředí), snížená schopnost postarat se sám o sebe (mytí, oblékání), zhoršování řečových schopností (vyjadřování, porozumění), komplikace: bludy, halucinace, poruchy chování, zejména neklid, agresivita, začátek inkontinence.

3. obtíže příjmu potravy, dezorientace (nepoznává členy vlastní rodiny), výrazné zhoršení komunikace, nemožnost navázat slovní kontakt, obtíže s chůzí až upoutání na lůžko, inkontinence moči i stolice.

Diagnostika Alzheimerovy choroby

1. pomocí orientačních testů (stav kognitivních funkcí) provádí (praktický lékař, sestra), vyšetření trvá asi půl hodiny.

2. v případě potvrzené zjištěné poruchy následuje asi dvouhodinové vyšetření (paměti, pozornosti, logického uvažování a schopnosti vykonávat motorické úkoly) neurologem, geriatrem, psychiatrem, či neuropsychologem.

3. následuje vyšetření hlavy a mozku pomocí CT nebo magnetické rezonance na specializovaném pracovišti.

Aktivita denního života, diagnostika pro **zhodnocení soběstačnosti**:

1. schopnost používat telefon
2. schopnost nakupovat
3. schopnost připravit si/ uvařit jídlo
4. schopnost postarat se o domácnost, úklid
5. schopnost vyprat si prádlo
6. schopnost samostatného cestování

7. schopnost užívat léky podle doporučení lékaře

8. schopnost obhospodařovat vlastní finance

Alzheimerovu chorobu nelze léčit (zatím), ale lze léky zmírnit příznaky, např. neklid, nespavost, agresivitu, deprese atd. **Léky se užívají pouze na doporučení a předpis lékaře!**

Nefarmakologické postupy pro zlepšení kvality života: kognitivní rehabilitace/trénink paměti, reminiscenční terapie, muzikoterapie, aromaterapie, taneční terapie, bazální stimulace, validace = speciální metoda dle Naomi Feill.

Pro pečovatele:

Do péče o blízkého s Alzheimerovou chorobou zapojte celou rodinu, ale co nemocný dokáže udělat sám, v tom ho podporujte. Můžete mít pocity smutku, že milovaná osoba už není tím, kým byla. Výměna rolí - kdysi jste byli na rodičích závislí vy a nyní je naopak rodič závislý na vás. Normální je, že cítíte zklamání a zlost. Podělte se o své pocity s někým, komu důvěřujete nebo vyhledejte podporu svépomocných skupin. Můžete pociťovat rozpaky a stud a podléháte pokušení nezvat přátele a známé. Trpíte pocity viny, že jste se dříve o nemocného špatně starali, že neunesete tíhu zodpovědnosti a uvažujete o umístění nemocného do ošetrovatelského domova či nemocnice.

Můžete využít „přechodné pobyty“, „denní centra“, respitní péči.

Nezapomeňte pečovat o sebe!

Zapojte do péče další příbuzné, přátele nebo najměte pečovatelku. Jezte vyváženou stravu. Udělejte si čas pro své záliby, relaxujte a nevyčítejte si to.

Nezapomeňte si uchovávat lékařské zprávy ze všech vyšetření, která jste při zjišťování Alzheimerovy choroby podstoupili, počínaje praktickým lékařem, konče lékařem odborníkem.

Na co máte nárok:

Příspěvek na péči (poskytuje stát), žádá se na místně příslušném úřadu práce (delší proces).

Praktický lékař by měl doporučit domácí **ošetrovatelskou péči**, předepsat **absorpční pomůcky** při inkontinenci.

Domov s ošetrovatelské péčí / Domov se zvláštním režimem

V určitém okamžiku si chtě nechtě budete muset říci, nastal čas předat pacienta do domova s ošetrovatelskou péčí / domova se zvláštním režimem.

Takové rozhodnutí je zcela správné, pokud už se cítíte natolik vyčerpání, že nejste schopní péči nadále zajišťovat sami. Nepřipouštějte si pocit viny. Vaše vyčerpání, beznadějí a neschopnost pokračovat jsou normální. Takovou

každodenní nepřetržitou a náročnou péčí musí být tělesně i duševně vyčerpán každý.

Vzhledem k stárnutí obyvatelstva začíná být dostupnost umístění v domově se zvláštním režimem obtížná. Čekací doba je až 3 roky. Je dobré si takové zařízení dopředu vytipovat, osobně ho navštívit a podat si žádost, kterou nemusíte využít uvolní-li se místo a vy ještě chcete počkat. Zařízení si vybereme, pokud jsme spokojeni s tím, jak vypadají pokoje, kolik osob je na pokoji umístěno, je-li tam tma nebo světlo, páchne tam!, jaká jsou WC a sprchy, je-li květinová výzdoba živá či nikoli, jak je to s osobním bezpečím, stravováním, pravidelným režimem, aktivitami, ošetrovatelským personálem.

Důležité adresy:

Gerontologické centrum, Šimůnkova 1600 - 286 883 676

Gerontologické centrum, Benáková 1100 - 284 683 303

Česká alzheimerská společnost, o. p. s. - 283 880 346

(Informace čerpaný z příručky Alzheimerova choroba v rodině)

-je-

Stav sborových financí k 19. 9. 2021

Truhlářská 8-Dům dětí a mládeže Foto J. Hlavsa

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu
je v neděli 24. 10. 2021.
Číslo vyjde 31. 10. 2021.**

Obsah čísla:

Říjnové výročí.....1	Výjezdni zasedání staršovstva.....7
Výtah z jednání staršovstva2	Kronika Pěvců.....8
Vzpomínka na sestru Danu Caldovou.....3	Alzheimerova choroba.....8
Jak žijeme: sestra Daniela Zachová.....4	Stav sborových financí k 19. 9. 2021.....11
Nový člen sboru se představuje:.....6	Kalendář na říjen 202112

Kalendář na říjen 2021

Bohoslužby	3.10. VP	M. Trgalová (díkůčinění za úrodu)
9:30 on-line na	10.10. rodinná	A. Jacobea
http://dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	17.10.	A. Jacobea
	24.10.	M. Trgalová
	31.10.	A. Jacobea

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik-Fw>

Konfirmandi (11+)	pátek 15:30 – 16:30
Náboženství dětí (5-11 let)	pátek 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 17:00 – 19:00
Křesťan. služba	10. 10. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 7. 10. a 21. 10. 9:30. – 11:30
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	úterý 12. 10. (účast na ekumenických bohoslužbách)
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	zpravidla 3. pátek v měsíci od 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	čtvrtek 26. 10. od 19:00 u Jacobea
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	14. 10. sestry Hřebíčková a Sleziaková: Historie a současnost Suchdola. Při pěkném počasí vycházka, jinak v modlitebně.
Křeslo pro hosta	21. 10. od 19:00 – Ludvík Hess – Babybox (běžně 4. čtvrtek v měsíci)
Staršovstvo	7. 10. 19:00
Ostatní	3. 10. 14:30 instalace nové farářky A. Jacobea ve sboru 9. 10. od 17:00 „přespání v kostele“, přihlášky do 4. 10. A. Jacobea 7. 11. volba staršovstva 7. 11. 14:30 instalace G. Ďurašková, Horní Čermná

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděina 12, 161 00 Praha 6 – Libeň, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103

Listopad 2021

SOUTERRAIN

 V biblické poezii se často vyskytují akrostichy, zvláštní básně, v nichž počáteční písmena, slabiky nebo slova každého verše sledují pořadí písmen hebrejské abecedy. Básnické střevo mi nenarostlo, přesto troufale píšu nesourodý farářský akrostich ze slov, která jsem v uplynulém měsíci opakovaně měla na jazyku či ve svých poznámkách. Je to i svého druhu odpověď na otázku, kterou nyní často dostávám: Jak se máš/máte? Asi takhle...

A...	Amen	O...	oběd
B...	bohoslužby	P...	program
C...	COM	Q...	QR kódy
Č...	čaj	R...	respirátor
D...	děkuji!	Ř...	řečník
E...	emaily	S...	Stodůlky
F...	Fortna	Š...	šalina
G...	generace	T...	tramvaj
H...	hra	U...	ÚVN
Ch...	chyby	V...	vodící pes
I...	instalace	W...	wifi
J...	jak?	X...	xenofobie
K...	klíče	Y...	YouTube
L...	laskavost	Z...	zápisník
M...	mládež	Ž...	žízeň
N...	Nekostel		

Ať se nám v listopadu do osobních akrostichů nevece příliš mnoho slov z covidového slovníčku, ať slýcháme, vyslovujeme i čteme slova povzbudivá, hřejivá, inspirativní, ať máme dost času i příležitostí naslouchat slovům druhých, přeji sobě i vám, milí čtenáři Souterrainu.

Výtah z jednání staršovstva 7. 10. 2021

- Do konfirmační přípravy nastoupilo 7 dětí.
 - Do sboru byla přijata Šárka Knoblochová (ze Strašnic)
 - Staršovstvo vyjádřilo podporu vzniku samostatného sboru v Roztokách u Prahy.
 - Byla uzavřena kandidátka pro volby členů a náhradníků staršovstva. Máme 11 kandidátů, další bude možno navrhnout přímo na volebním shromáždění 7. 11. Medailonky kandidátů (s fotografiemi) do listopadového čísla Souterrainu soustředí do 20. 10. sborová sestra. Volební shromáždění již začneme ohlašovat.
 - Nedojde-li k výrazné změně epidemiologické situace, v rámci vracení se k normálu od listopadu omezíme četnost přenosů bohoslužeb na 2x měsíčně.
 - „Postání“ při kávě již s ohledem na počasí přesuneme dovnitř.
 - Mění se způsob přípravy ohlášek – s plným využitím možností internetu.
 - Chránovou sbírku 17. 10. věnujeme středisku Diakonie Praha na budování domu pro autisty, lze přispět také prostřednictvím sborového účtu, var. s. 3128.
 - P. Geier informoval o přípravě letošní sborové dovolené v Rakousku v prvním týdnu v červenci. Sboru bude v nejbližších týdnech rozeslána výzva k přihlášení se.
 - Účastníkům semináře pro učitele NŠ 6. 11. v Brně bude proplaceno vložné a cestovné.
 - Vánoční prodej Obchůdku jednoho světa se uskuteční 1. adventní neděli, obnoví se i jeho pravidelný prodej ve sboru.
 - 28. 11. odpoledne se uskuteční koncert Evangswingu.
 - Souhlas s přenocováním ve sboru dětí z Brna 22.-24. 11., rovněž účastníků supervizní skupiny 1.-2. 11. 2021.
 - Souhlas s konáním setkání kurátorů pražského seniorátu v Dejvicích 27. 11.
 - Souhlas s opatřením 4 ks nových razítek (dosavadní nevyhovují).
 - Hledáme nové zájemce o práci v Křesťanské službě.
- Již na výjezdním zasedání staršovstva v Bělči bylo schváleno:
- Zapojení farářky A. Jacobea do projektu Nekostel.
 - Účast obou farářek na kurzu pro kaplany v sociálních zařízeních, včetně úhrady kurzovného z prostředků sboru.

Poděkování za čtvrtstoletí služby

Sestra Jana Jasná je milou známou tváří našeho sboru. Kromě různých jiných angažmá ve sboru pracovala již od 90. let v křesťanské službě. Sloužila tak mnoha nemocným, osamělým a roznášela gratulace jubilantům. Nyní se rozhodla z důvodu ubývajících sil se se skupinou KS rozloučit a léta této dobrovolnické výpomoci tak oficiálně uzavřít. Milá Jano, za celý dejvický sbor ČCE Ti za Tvé věrné služby mnohokrát děkujeme! A přejeme Ti Boží požehnání na každém kroku i v dalších letech!

Farářky Magda Trgalová, Saša Jacobea a celý tým KS

Rozhovor

Sestra farářka Saša Jacobea odpovídala na otázky už v prázdninovém čísle Souterrainu v roce 2020, aby se nám představila. Dnes je od září naší farářkou a 3. října proběhla slavnostní instalace. A my se ptáme znovu:

Dobrý den, Sašo, jaký zažíváš podzim?

Je pestrý – doslova i přeneseně. Při cestách a občasných procházkách si užívám pohled na barevné stromy, pestrost je ale i v tom, jak potkávám nové tváře, objevuji ulice, místa, souvislosti... Chvillemi je pro mě ten podzim i studený, ještě jsem nestihla úplně vybalit podzimní a zimní oblečení.

Jak se Ti spolupracuje s Magdalenou? Jak jste si rozdělily práci ve sboru?

Jsem zvyklá pracovat s dalším farářem a jsem za tu možnost vděčná. Za Majdu tím spíš, dobře se nám spolu domlouvá.

Při dělení práce potřebujeme zohlednit spoustu věcí: naše osobní obdarování, poměr práce 2:1, který nám diktují úvazky, to, abychom se mohly občas vystřídat

(na biblické hodině, na mládeži, s dětmi, s konfirmandy) či v případě potřeby zastoupit,...

Můžeš nám představit i svou rodinu a hlavně svého manžela?

Mám staršího bratra, bydlí s partnerkou v Brně, stejně jako moji rodiče. Manžel Pavel je ze 4 sourozenců, dva bydlí stejně jako rodiče v jeho rodné Příbrami na Moravě, jedna sestra žije v Brně. Potkat se společně na Vánoce bude tedy opravdová výzva.

Pavel katolík, nevyrostl však ve věřící rodině a křest přijal v dospělosti. Ani jeden tedy nepocházíme z tradičně církevního prostředí a rozdílné vyznání nás netrápí. Pavel pracuje pro nadnárodní IT firmu, připojen na dálku do svého brněnského týmu z pracovny v bytě. Má na starosti plánování instalací bezpečnostních záplat do systémů.

Máme dohromady 4 kmoťrenky, dvě školačky a dvě dospělé ženy. Jinak k nám příležitostně patří pes – pečujeme o mladé vodící psy, dokud jsou ve výcviku. Teď máme bezpsí období, na přelomu listopadu a prosince by k nám však mohlo přijít další štěňátko. Tahle dobrovolnická práce nás baví, naplňuje a velmi obohacuje, psi nás toho hodně naučili.

Je něco, co Vás v Dejvicích překvapilo, zaskočilo nebo mimořádně potěšilo?

Překvapuje a zaskakuje mě pořád něco, ale myslím, že i já často někoho překvapím nebo zaskočím (smích). Podle mě je to tím, že teprve objevujeme, nač jsou zvyklí lidé ve sboru a nač jsem naopak byla zvyklá já. Za mě to však není nepřijemné, chvílemi spíš úsměvné.

Těší mě atmosféra při bohoslužbách. A otevřenost, s jakou ke mně lidé přistupují – zvláště u dětí to není žádná samozřejmost, mohly by mi dát pěkně „sežrat“ to, že jsem ve sboru nová a nedělají to.

Plánuješ v dohledné době v církvi i nějaké další aktivity mimo péči o náš sbor?

Staršovstvo souhlasilo s účastí Majdy i mě v kurzu pro kaplany v sociálních službách a s mým zapojením do projektu Nekostel, v jehož rámci budu spolu s Alexandrem Flekem jednou měsíčně připravovat experimentální bohoslužby pro hledající v Rock café.

Zůstaly mi nějaké celocírkevní funkce, jiné převeliké plány jsem si vesměs zakázala. Občas se neubráním nápadu, ale především toužím zblízka poznat sbor, okolí místa, kde se schází, potřeby lidí v něm i kolem něj.

Víme, že je velmi důležité, aby měl člověk nějaký čas jen sám pro sebe. Jak si rozvrhneš práci během týdne? Kdy budeš mít "úřední hodiny"? Kdy naopak chceš odpočívat?

Myslím, že chvíli potrvá, než si rozvrh „sedne“, zatím takto: úřední hodiny ve

sboru nejsou, volat je možné kdykoliv mezi 8. ranní a 22. večerní, pokud je zle, bolavo nebo těžko, kdykoliv. Pokud jsem na návštěvě nebo nějakém setkání, mobil nezvedám, volám ale zpět, jakmile to jde. Jako volný den jsem si se staršovstvem domlouvala středu – častěji ji budu trávit v Brně. A tak trochu k nepoužití bývám v neděli kolem poledne (někdy i odpoledne), to jsem zralá leda na společný oběd nebo kávu, procházku, návštěvu. Porady je lépe plánovat na jindy.

Při jaké činnosti si nejlépe odpočineš?

Při dlouhé procházce nebo při sportu, to se pro svou malou ohrabanost nemohu soustředit na nic jiného než na vykonávaný pohyb a všední starosti jdou stranou. Také ráda vařím či peču, těší mě ten proces. A když s námi zrovna bydlí pes, se psem.

Je něco, na co se obzvlášť těšíš, nebo čeho se obáváš?

Na společné zážitky, třeba na tábor, na sborovou dovolenou, ale i na ty neplánované, všednější. A moc se těším na sváteční bohoslužby, na to, jak budeme slavit Vánoce, Velikonoce,...

Co se obav týče mám jich vždycky pytlík do zásoby. Chrástí v něm třeba obava z přehnaných očekávání či nedorozumění. Chvillemi i obavy o to, co se sbory (nejen tím dejvickým) udělá to podivně vleklé pandemické období. Ale nechci se tím nechat nějak brzdit v radosti z příchodu do Dejvic a z toho hezkého, co jsem tu zatím mohla zažít.

- ptala se redakce.

Z instalace

Foto: J. Hlavsa

Jak žijeme:

bratr Dušan Čurda

Po třech ženách jsem se rozhodla oslovit muže, dlouholetého člena našeho sboru, bratra Čurdu, který s mou prosbou o rozhovor souhlasil. Bylo to příjemné odpoledne. Výprávění bratra Čurdy bylo zajímavé i z hlediska historie našich národů – Čechů a Slováků.

Z jaké rodiny pocházíte a kde jste se narodil?

Narodil jsem se v Trnavě na Slovensku v roce 1929 z českých, resp. moravských rodičů. Táta rodák z Dukovan, z tradiční moravské katolické rodiny, narozen v r. 1894. Po maturitě na průmyslové škole v r. 1914 byla vyhlášena válka, dostal se na ruskou frontu, vstoupil do legií a domů se vrátil až v roce 1921. V legiích se setkal s řadou evangeliků, především s generálem Milanem Rastislavem Štefánikem, synem evangelického faráře, který udělal na tatínka veliký dojem a rozhodl se proto konvertovat k evangelické církvi. Také byl typickým následovníkem masarykovských idejí.

Po návratu z války mu nabídli zaměstnání u Československých drah - organizoval spojení a byl přednostou zásobárny na západním Slovensku.

Maminka - učitelka, pocházela z moravské rolnické rodiny, také katolička.

Po mém narození mě rodiče dali pokřtít v evangelickém kostele v Trnavě. Do školy jsem začal chodit na Slovensku.

Kdy a za jakých okolností jste se vrátil zpět do Čech?

V roce 1939 museli Češi ze Slovenska odejít a tátu přeložili do Přerova. To jsem končil pátou třídu obecné školy a pak jsem nastoupil do gymnázia.

V Přerově jsem prožil nacismus, někteří naši kantoři byli popraveni. Gestapo zatkl taky tatínka na základě udání slovenských lůdaků. V roce 1944 jsem v Přerově zažil nejdramatičtější okamžik mého života. Stál jsem na balkoně a počítal bombardéry, když kousek ode mne dopadla bomba. Měl jsem štěstí, zachránilo mě zábradlí balkonu, byl jsem jen trochu poškrábaný.

V Přerově byl evangelický sbor vedený farářem Pokorným a já jsem se spřátelil s jeho syny Joelem a Janem. Vážím si toho, že jsem se dostal do sboru v Přerově, protože to byl živý sbor. Farář Pokorný tam přišel z Borové u Poličky.

Jak jste se do Borové u Poličky dostal Vy?

V roce 1971 mi přišel říct Jan Pokorný (v té době už nejen můj přítel, ale také kolega z VŠCHT), že v Borové někdo prodává chalupu. Měl jsem zájem a na jeho doporučení jsme si tu chalupu pořídili. Od té doby se nám stala tato malebná obec ve východních Čechách druhým domovem. Chalupu jsme spolu s manželkou mnoho let zvelebovali. Péči o chalupu převzal náš syn Jan, zatímco dcera Marie má už více než deset let pronajatý na borovské evangelické fary byt, který byl dlouhodobě neobsazený. Jezdí tam skoro každý víkend. Společně s ní jsme věnovali několik let mapování zajímavé historie této fary a jejímu dokumentování. Kostel a fara pocházejí z doby krátce po vydání Tolerančního patentu. Zatímco kostel si zachoval svoji původní „toleranční“ podobu z r. 1783, fara prošla začátkem 20. století zdařilou stavební úpravou za působení faráře

Vladimíra Čecha, který byl také spolu se svojí manželkou Gabrielou organizátorem bohatého kulturního života. Poslední období svého krátkého života strávil na faře malíř Herbert Masaryk, syn budoucího prezidenta T.G. Masaryka a žák Antonína Slavíčka. Okolní krajinu i tváře sousedů zachytil na řadě kreseb a maleb, které se z tohoto období zachovaly jak v soukromých sbírkách, tak v Národní galerii. Krátce po jeho smrti počátkem roku 1915 začíná faru v Borové navštěvovat rodák z blízké Poličky, hudební skladatel Bohuslav Martinů. Jeho četné návštěvy až do konce I. světové války jsou zachyceny nejen na mnoha fotografiích, ale našly odraz také v jeho díle – ať už přímo v názvech skladeb nebo jako zdroj motivů pro jeho kantátu Česká rapsodie, ve které zachytil vzpomínku na protestantské písně z borovského kostela.

Jak pokračovalo Vaše studium a jak jste se seznámil s Vaší manželkou?

Nejdřív jsem studoval na Vysoké škole zemědělské v Brně. Tatínek mé maminky měl statek na Žitném ostrově, po válce ho dědečkovi vrátili a já jsem měl na statku hospodařit. Proto studia v Brně, směr potravinářský. Diplomovou práci jsem dělal u prof. Kyzlinka, kterého povolali do Prahy na VŠCHT a on si mě vzal s sebou. Na škole jsem zůstal, udělal jsem si docenturu. Protože jsem nebyl ve straně, profesuru jsem mohl získat až po roce 1989, kdy jsem byl také vedoucím katedry. Poté jsem tam až do penze učil.

Na VŠCHT jsem se seznámil i se svou budoucí manželkou, která tam také studovala. Já jsem tehdy už přednášel jejímu ročníku. V deseti letech přišla za heydrichiády o tatínka. Byla katolička s kladným vztahem k evangelíkům. Byli jsme spolu od roku 1959, celkem 48 let. Vzpomínám na ni s vděčností.

Kdy jste začal chodit do dejvického sboru?

Protože VŠCHT byla v Praze 6, dostal jsem se do dejvického sboru, asi od roku 1960. Nesmírně si vážím bratří a sester, kteří ve sboru působili a působí. Zažil jsem bratra faráře Čapka, Henycha a všechny další, kteří v dejvickém sboru působili.

Co mi řeknete závěrem?

Srovnávám životy mého tatínka, můj a životy mých dětí. Je to nesrovnatelné. Různé generace se dostávaly do různých situací. Tatínek prožil první světovou válku, já druhou, maturoval jsem už po válce, v r. 1948 a moje děti už jezdily svobodně po světě. Tatínkovi se líbily slovenské a moravsko – slovácké písně a já jsem tu lásku k písním zdědil. Ze zpěvníku mám rád píseň Radujme se vždy společně...

Děkuji za rozhovor.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Kandidáti do staršovstva 7. 11. 2021

„Na čem mi ve sboru záleží“

**Pavel
Geier**

48 let, povoláním architekt.

V našem sboru jsem vyrostl a byl pokřtěn.

V posledních pěti letech jsem také měl tu čest být jedním z presbyterů.

Rozhodl jsem se kandidovat znovu, abych mohl pokračovat v práci, kterou se snažím sboru přispět především z titulu své profese.

**Filip
Hanuš
Härtel**

Ve sboru mi záleží především na společném pěstování otevřenosti. Mezi všemi generacemi.

Sestry a bratry s odlišnými názory, hodnotami a očekáváními. A především v otevřenosti různých cest k tomu, jak hledat Základ a Smysl toho všeho našeho mravenčení. „Hleďte především Boží království, vše ostatní vám bude přidáno“.

**Petr
Hejl**

Jsem rád, že mohu opět kandidovat do staršovstva a že budu moci spolupracovat a pomáhat našim novým farářkám, pakliže budu zvolen.

V minulých obdobích jsem se ve sboru mimo jiné staral o technické zázemí fungování sboru.

Dále budu rád pomáhat k šíření evangelia mimo prostory našeho sboru.

**Eva
Henychová**

Na čem mi ve sboru nejvíc záleží?

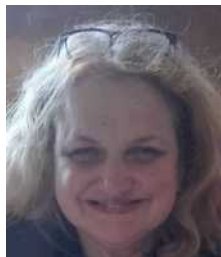
Prála bych si, aby byl sbor místem setkávání lidí, kteří nemusí mít na vše stejné názory, ale jsou schopni se vzájemně respektovat a na důležitých věcech se domluvit. Aby byl místem podnětným i bezpečným zároveň.

**Daniel
Heller**

Narodil jsem se na začátku padesátých let 20. století do evangelické rodiny, ale nepatřím do žádného tradičního evangelického rodu.

Vystudoval jsem obor psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a pak pracoval v Psychologickém ústavu Československé akademie věd a po změně společenských poměrů začal učit na několika vysokých školách. Do dejvického sboru jsem se přihlásil, když jsme se v létě 1991 do Dejvic přestěhovali. Na podzim jsem poprvé kandidoval do staršovstva a za 30 let jsem se postupně stal konventuálem, synodálem a v roce 2019 seniorátním kurátorem pražského seniorátu. Ale práce v církvi pro mne znamená především aktivní život ve vlastním sboru, takže kromě práce ve staršovstvu např. zpívám tenor v Našich Pěvcích, učím v Nedělní škole, hraji v Dejvickém Evangwingu.

**Martina
Jílková**

Pocházím ze šumperského sboru ČCE. V osmnácti jsem vyrazila do „světa“. Po narození dětí jsme zakotvili ve sboru v Dejvicích.

Povoláním jsem učitelka na základní škole.

V našem sboru mám v péči kuchyňku a podobné záležitosti s tím spojené. Práci ve staršovstvu vnímám jako zodpovědnou práci pro sbor. Blízká mi je pomoc lidem ze znevýhodněného sociálního prostředí.

**Tomáš
Najbrt**

Záleží mi na bohoslužbách a setkávání sborového společenství, zajímá mne liturgie a hudba. Zároveň je pro mne důležité, aby se naše aktivity mohly otvírat i ven z kostela, při ekumenických a dalších příležitostech. Rád bych, aby mohlo evangelium znít i mimo naši modlitebnu srozumitelným způsobem. A k tomu je třeba podporovat náš duchovní a modlitební život...

**Jan
Petříček**

Na našem sboru mi záleží a proto jsem, přiznávám, ne s úplně lehkým srdcem, přijal kandidaturu s vědomím, že by se člověk neměl vyhýbat přijmutí dílu zodpovědnosti za to, na čem mu záleží. Jsem jedním z hospodářů a vypravěčů nedělní a počítám s tím i do budoucnosti.

**Marta
Študentová**

Je těžké odstříhnout práci sborové sestry a presbyterky, prolíná se.

Pro mne je důležité, aby pro všechny generace byl náš sbor domovem, aby v něm vanul Hospodinův duch, dveře byly otevřené pro příchozí, hledající, i pro ty ostýchavé.

Mezigenerační porozumění, ekumena, mezináboženský dialog, služba potřebným a RADOST.

**Věra
Tichá**

Přiznám se, že jsem byla rozhodnutá do staršovstva na dalších 6 let už nekandidovat. Důvodů k tomu bylo několik, jeden z těch podstatných bylo i to, že po ukončení/utlumení našich pracovních úvazků jsme se s manželem poněkud více rozkročili mezi Prahou a úrodným polabským krajem na Mělnicku.

Zviklal mě náš říjnový presbyterský pracovní výjezd do Bělče, jehož program, který vyžadoval naši aktivní účast a hledání formulací ke konkrétním otázkám našeho sborového života, nám pootevřel dveře k nahlédnutí do blízké i vzdálenější budoucnosti církve. Nevíme, co všechno nás čeká, ale tušíme, že příští desetiletí bude i pro náš dejvický sbor hodně zásadní.

A co mi leží na srdci? Abychom to zvládli podle výzvy apoštola Pavla do Efezu (5, 16-17), kam napsal: „... nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebuďte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně“.

**Robert
Zika**

Jsem ve sboru krátce a členem jsem se stal teprve nedávno, nicméně kandidaturu jsem přijal a rád bych se podílel na chodu sboru, kde to bude potřeba.

Nejdůležitější je dle mého názoru vytvářet přátelské a otevřené společenství, kde se lidé nebojí svobodně se vyjadřovat své pocity a názory nejen o Bohu, ale i o běžném životě, o politice, kulturních zážitcích, přírodě, sportu atd.

Je třeba usilovat o vzájemný respekt, aby byla ve sboru zachována pluralita a názorová bohatost, kreativita, a myslím, že to je třeba dále rozvíjet na všech úrovních sborového života – od nedělní školy po biblické, křesla pro hosty a setkávání nejrůznějších skupin. Mám pracovní zkušenosti z nejrůznějších úrovní vzdělávání moderování diskusí na nejrůznější témata, organizování mítinků, konferencí, symposií, psaní zápisů, koordinací voleb do různých grémií, přípravou mezinárodních dohod a vytváření konsensu. Mimo to mám rád různé typy outdoorových a sportovních aktivit. Pokud by byl ve sboru zájem, mohl bych organizovat nějaké výlety, táboření nebo sportovní nebo kulturní program.

Oslava v Libštátě

V neděli 17. října se v Libštátě uskutečnila úctyhodná a dosti ojedinělá akce. Byla to oslava 240. výročí Tolerančního patentu a s ní spojené odhalení pomníčku na připomenutí této události. Z dejvického sboru se oslavy účastnili manželé Cihlovi a J. Mašek.

Program začal shromážděním v evangelickém kostele, kde měl Petr Hudec přednášku o vývoji náboženské situace v naší zemi v době od vzniku České konfese koncem 16. století až do vydání Tolerančního patentu a následného procesu přihlašování se k jednomu z povolených vyznání, augsburskému (luteráni) nebo helvetskému (kalvinisté). Připomněl i těžké podmínky života skryté církve.

Následně jsme se shromáždili na farní zahradě okolo pomníčku z dílny Jindřicha Beneše. Je z místního růžového pískovce a představuje pootevřenou knihu a na ní stojící kalich. Po vlastním odhalení si opět vzal slovo Petr Hudec. Poděkoval všem, kteří se na vzniku pomníčku podíleli, zejména staršovstvu místního sboru, které o jeho vybudování rozhodlo. V krátkém prosluvu připomněl autora tohoto evangelického symbolu, Jana Végha, prvního potolerančního pastora v Libiši. Přečetl Véghovo vysvětlení, jak stojí na začátku farní kroniky libišského sboru: *Kalich na pečeti církevní vyobrazuje navrácení nám při Svátosti*

Večeře Páně kalicha Páně, kteréhož jsme byli před svobodou svědomí našeho zbaveni. Pročež nyní zpívati můžeme z Žalmu 16, 5 „Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého, ty zdržuješ los můj“. Kniha pod kalichem stojící představuje Zákon Páně, jehož nyní svobodně užívati můžem, kterýžto Zákon Páně čisté slovo Boží v sobě obsahující má býti jedině Pravidlem Víry i náboženství, života i obcování našeho, a též celé naší rozumné služby a pocty Boží, na to se směřuje s Žalmem CXIX, 174 „Toužím po spasení tvém, Hospodine, a Zákon tvůj jest rozkoš má“. Na závěr venkovního postání členové staršovstva střídavě četli jména prvních přihlášených evangelíků, potomci některých z nich stále v Libštátě a okolí žijí.

V 16 hodin následoval koncert skupiny MRTVEJ (Miloš Rejchrt, Tomáš Molnár, Rostislav Tvrdlík). V mezičase i dlouho do večera bylo k mání bohaté občerstvení, během kterého jsme měli příležitost k rozhovorům nejen s Abigail a Petrem Hudcovými, od kterých vyřizujeme srdečné pozdravy.

Jana Cihlová, Jan Mašek

Kronika Pěvců

Část 5.: Bern 2001: Sir David Wilcocks a Paul Leddington Wright

Využil jsem jednu z přestávek a vyrazil mezi lid. Program festivalu vytištěný na křídovém papíru, který jsme dostali hned první den, se mi zdál jako suvenýr příliš čistý. Usoudil jsem, že by nebylo špatné, kdyby mi jej některé významné osobnosti festivalu „počmárali“. Jak jsem po chvíli zjistil, moje právoplatná švagrová Jiřina, jinak Jiřinečka měla stejný nápad. Inu, jak už to u příbuzných

bývá. Čekali jsme tedy společně. První naší obětí se stal jeden ze dvou britských klavíristů a vzápětí se nám zvětšil i jeho „stájový kolega“. Každý ode mne dostal bloček s místem konání festivalu, mojí adresou a jako premií pohled Prahy. Jiřina jim na oplátku podala vysvětlení, proč je na bločku datum 19. 6., když vlastní festival začínal až o den později. Některým jedincům, pro které nebyl problém přečíst z listu noty různých hodnot a ještě k tomu neignorovat křížky nebo „béčka“, působilo komplikace přečíst bezchybně moje jméno. Nebudu nikoho jmenovat, protože šlo o oba hlavní dirigenty. Velice nás oba těší, že jsme o čtyři autogramy těžší.

Čestmír Muzikář

Křeslo pro hosta

Ve čtvrtek, 16.9.2021, jsem po dlouhé době osobně zavítal na Dejvické křeslo pro hosta. Hostem byl Pavel Dobrovský, který již mnohokrát promítal fotky ze svých zahraničních cest. Tentokrát však přišel jako editor časopisu ABC, lidově řečeno „Ábíčko“. Časopis ABC je vědecko-technický časopis pro děti, který se snaží popularizovat především přírodní vědy. Vychází již od roku 1957 a cílí na chlapce i děvčata ve věku od 10 do 15 let.

Pavel nám s nadšením vyprávěl, jaké to je každých 14 dní pracovat na novém vydávání časopisu, což obnáší vymýšlení nových článků, sbírání zdrojů, provádění rozhovorů s odborníky na daná témata, vytváření vystřihovánek a další činnosti. Dnešní práce vydávání ABC je těžší než dříve,

protože veliké množství jiné zábavy je dostupné na internetu nebo například při hraní počítačových her, které právě mladé lidi zaujmou velmi snadno a rychle. I přesto se redakci daří své čtenáře přitáhnout k časopisu ABC díky snaze zachovat hodnoty a ducha časopisu. Pavel nám mimo jiné na ukázkou také přinesl

mnoho výtisků starých ABC, ty nejstarší až z 50. let minulého století.

Osobně mě velmi pobavilo, že grafické zpracování bývá v některých měsících temnější a smutnější, a v některých měsících barevnější a veselejší. Když se redakce časopisu snažila zjistit čím to je, zjistila prý, že grafický editor zrovna procházel těžkým obdobím nebo se mu naopak v životě dařilo. □ □

Myslím si, že přednáška zaujala i mnoho dospělých, kteří s úsměvem přikyvovali a vzpomínali na své dětství strávené právě s „Abíčkem“.

Michael Heller

Návštěva Rumburku aneb nepřestávám děkovat

Každý pracovní den dostávám krásná zamyšlení od Filipa Šimonovského, který téměř 20 let pracoval jako kazatel v evangelickém kostele v Rumburku. Čerpám z nich, jsou pro mne očistnou lázní, povzbuzením, vzpruhou do nového dne. A také inspirací. Přináší mi obrovský pocit souznění a jsou mi laskavým a moudrým průvodcem všedních dní.

V září jsem se rozhodla Rumburk navštívit. Přilákaly mě sem Loretánské slavnosti a oslava 340 let výročí příchodu Liechtensteinů do města. Jela jsem busem z Prahy v pátek 10. září a do města jsem dorazila lehce po sedmé večer. Na zastávce Bytex v centru Rumburku se pohybovalo jen pár romských spoluobčanů, kteří mě přivítali po svém. Jejich hlasitý výkřik „P...čó“ mě spíše rozesmál. Řekla jsem si: „Jiřinko, vítej v Rumburku.“

Miluju tyhle cesty. Jet sama do míst, která toužím poznat, prozkoumat, zažít. K Rumburku mě navíc váže vzpomínka na koncert Našich pěvců, kde zpívám v altové sekci již mnoho let. Konal se 29. 5. 2004 v kostele sv. Vavřínce u rumburské Lorety a jeho výtěžek šel na opravu evangelického kostela, který rok před tím vyhořel.

Tento kostel je nyní krásně opravený a hrdě se tyčí nad Krásnolipskou ulicí. Kousek za ním jsem sehnala ubytování v privátu. Přála jsem si moc kostel navštívit, ale podle informace z internetu se konají bohoslužby jen 1. a 3. neděli v měsíci. Filip měl být mimo město, tak jsem si nedělala naděje, že kostel uvidím i zevnitř. Tak kráčím večer s kufříkem kolem kostela a zahlédnu nejdříve světlo a pak i lidičky. A poté zaslechnu hudbu. A tak jsem vstoupila do prostor, které jsem toužila spatřit, a doprovodem mi byla folková skupina Hromosvod. Jupí!

Na druhý den jsem vyrazila na zámek. Tedy spíše do školy, která bývala zámkem. Někteří místní ani netuší, že tu mají zámek. Na svoji opravu teprve čeká. Připravený barokní program včetně barokních tanců a muziky lidiček v barokních kostýmech jsem si náležitě užila.

Poté pokračoval program v Loretě. Bohužel počasí nepřálo a kvůli dešti se program odehrával převážně v ambitech. Na druhou stranu, na stěnách fresky, malé oltáře v nárožích, no nebyla to špatná kulisa. Ale harfový koncert konaný přímo v Loretě byl pro mě vrcholem. Loretu jsem navštívila s pražskými historiky už dvakrát, ale v doprovodu královského hudebního nástroje je silný duchovní prožitek zaručen. A říká se také, že zvuk harfy léčí.

Také další koncert v kostele sv. Vavřince, kde jsme před 17 lety zpívali, jsem ocenila. Zvuky varhan a trubky byly čarovné.

V neděli jsem vyrazila busem do Filipova. Je to místo jen malý kousek od německých hranic a pyšní se novorománskou poutní bazilikou Panny Marie Pomocnice křesťanů proslulou svými zázraky uzdravení. Byla jsem jediná v busu a těch asi 5 stanic do Filipova jsem si s řidičem povídala. O víře, o místní komunitě nepřizpůsobivých. Řidiče inspiroval k otázkám můj cíl cesty a mě zase můj úvodní zážitek s pokřikujícími Romy. Myslím, že jsme si vzájemně porozuměli a něco si předali. Když jsem se vracela busem zpět, stejný pan řidič mě vítal jako starou známou. Potřebovala jsem jet jen jednu zastávku, abych nemusela s bolavým kolenem šlapat do kopce nezázivný kus po silnici. Pan řidič nejen že nechtěl za ten malý úsek platit, ale ještě mě odvezl až k začátku lesa, kde již začínala modrá turistická do Rumburku. A popřál mi šťastnou cestu. Není to krásné?

Vstoupila jsem do lesa a hned tři praváci. A pak další. A hele - křemenáči, kozáci! Štěstí a radost vypadají různě, já oboje zažívám v mnoha podobách. Ještě že nosím s sebou látkovou tašku. Přála jsem si získat v Rumburku lepší nádobu na odvoz hub do Prahy a podařilo se. Darovala mi ji servírka v místní pivnici. Ta přání se plní za pochodu. Kéž by si člověk uměl správně přát.

Došla jsem do privátu pro kufřík a laskaví ubytovatelé mně uvařili kávu a nabídli domácí roládu. A já se raduji, že potkávám samé hodné a laskavé lidi.

Toužím je také obdarovat, věnuji jim křemenáče, ty na své výpravě v lese nenašli. A navrch prozrazují loviště.

Takto příjemně a požehnaně strávený víkend neberu jako samozřejmost. Raduji se z každého setkání, dobrého slova, vzájemného poučení, povzbuzení, pohlázení po duši. A nepřestávám děkovat.

Jiřina Muzikářová

O ztročené vůli

Když na mne byla řada pobožnosti na staršovstvu, přemýšlela jsem, co budu číst. Doma mám životopisnou knihu o Lutherovi Brat Martin, kterou jsem kdysi dostala od bratra faráře Henycha. Ještě z časů, kdy jsem se připravovala ke confirmaci, jsem si pamatovala z děl Martina Luthera jeho 95 tezí, Malý katechismus, možná bych si vzpomněla ještě na něco dalšího, nakonec mě zaujala kniha s názvem O ztročené vůli, která byla do českého jazyka vůbec poprvé přeložena až v roce 2019. Zjistila jsem, že toto dílo Martin Luther napsal v r. 1525 jako odpověď Erasmu Rotterdamskému na jeho pojednání O svobodné vůli, napsané v r. 1524.

Erasmus Rotterdamský, nar. 28. 10. 1466 - 12. 7. 1536, byl holandský učenec, augustiniánský řeholník, později po vysvěcení se stal knězem. Studoval v Paříži, kde získal doktorát z teologie, procestoval Evropu. Patřil mezi nejvlivnější

představitele evropského humanizmu. Stejně jako později Lutherovi, šlo mu o reformaci církve. Nakonec se ale nechal přesvědčit o tom, že skutečné reformaci římské církve prospěje, když se postaví proti Lutherovi.

Martin Luther, nar. 10. 11. 1483 - 18. 2. 1546, katolický kněz, německý teolog, univerzitní profesor a reformátor, zakladatel luteránství. Studoval filozofii, poté vstoupil do augustiniánského kláštera v Erfurtu, v r. 1507 vysvěcen na katolického kněze, o pět let později se stal doktorem teologie. Na univerzitě ve Wittenbergu přednášel filozofii, později i teologii. Při studiu Bible Luther došel k závěru, že ze svých skutků nemůže být nikdo nikdy zachráněn, protože člověk je zachraňován pouhou milostí Boží skrze víru v Ježíše Krista. Rozpor mezi Lutherovým svědomím, vycházejícím z hluboké znalosti Bible a tehdejších oficiálních učením a praxí církve ho nakonec přivedly k uveřejnění 95 tezí proti odpustkům na dveře wittenberského kostela. Stalo se tak 31. října 1517. Byl to seznam návrhů určených pro akademickou diskusi.

Luther zpočátku neusiloval o založení nové církve, ale o reformaci na základě pěti reformačních zásad: 1. Sola gratia – Boží milost je dar, 2. Solus Christus – dárcem spásy člověka je jedině Kristus, 3. Sola scriptura – autorita Písma je vyšší než autorita církve, 4. Sola fide – člověka ospravedlňuje jeho víra, nikoli dobré skutky a 5. Soli Deo gloria – Pouze Bohu sláva. Tyto zásady prostupují celým jeho životem.

Lutherova kniha O ztročené vůli je rozdělena do několika částí. Z nich nejpodstatnější jsou tři: je to kritika předmluvy, kterou napsal Erasmus ke své vlastní knize O svobodné vůli, zhodnocení této Erasmovy knihy a Lutherův výklad k biblickému učení o ztročené vůli.

Luther rozebírá jeho argumenty a vytýká mu zlehčování otázky svobodné vůle člověka. Když je pro Erasma svobodná vůle nepodstatná, proč tedy věnoval tolik úsilí na to, aby její existenci dokazoval? Postupně odkrývá, že Erasmus nerozumí Písmu a nepřemýšlí duchovně, ale tělesně a tím staví na špatných základech. Důkladně podrobuje prozkoumání a rozebírá každou Erasmovu pasáž citovanou z Písma.

V druhé části Luther sám vysvětluje své důvody, které ho vedly k učení o lidské vůli, která je ztročená hříchem. Jeho argumenty o ztročené lidské vůli jsou z Písma a biblické teologie. Začíná u hříšnosti člověka. *Písmo učí, že Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí (Ř 1, 18). To samo o sobě svobodnou vůli vylučuje. Žádný člověk není schopen naplnit požadavky zákona. Nikdo není tak svobodný, aby mohl ze své vůle a ze své síly žít svatě a spravedlivě.*

Zastavme se na chvíli u pojmů „svobodná vůle“ a „ztročená vůle“ v knihách Erasma Rotterdamského a Martina Luthera. V mé rodné slovenštině zní překlad

názvu Lutherova spisu „O neslobodnej vôli“. Výraz „zotročaná“ v českém překladu Ivany Kultové z latinského originálu se mi však jeví jako příhodnější, protože hříšný člověk slouží d'áblu, čímž se stává jeho otrokem a z hlediska Bible a samozřejmě i Luthera jsme všichni hříšní, protože si všichni neseme hřích po Adamovi a Evě. Taky v Římanům kap. 3 verše 20 – 26 apoštol Pavel píše: „Vždyť ze skutků zákona nebude nikdo před ním ospravedlněn, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.“

O víře v Boží spravedlnost v jeho jednání s lidmi (úryvek z této části knihy)

Možná vám působí neklid pomyšlení, že je obtížné hájit laskavost a spravedlnost Boha v odsouzení nehodných lidí, totiž bezbožníků. Narodili se v bezbožnosti, a proto si nedokážou žádným způsobem poradit, jak na to, aby bezbožní nebyli a vyhnuli se odsouzení. Nevyhnutelností své přirozenosti jsou hnáni do hříchu a zahynutí, jak praví Pavel (Ef 2,3) „*I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní*“. Vždyť sám Bůh je takovými stvořil ze semene pokaženého hříchem jediného Adama. Zde je třeba mít v úctě a vážnosti Boha, který tak přelaskavě jedná s lidmi, jež ospravedlňuje a zachraňuje, ačkoli toho naprosto nejsou hodni. Ostatek musíme přenechat jeho božské moudrosti, ve víře, že je spravedlivý, i když nám připadá nespravedlivý. Kdyby totiž jeho spravedlnost byla taková, že by ji bylo možno na základě lidského chápání považovat za spravedlivou, nebyla by vůbec božská a ničím by se nelišila od spravedlnosti lidské. Poněvadž je však Bůh pravý a jediný, a tudíž zcela nepochopitelný a nedostupný pomocí lidského rozumu, je dokonce nutné, aby i jeho spravedlnost byla nepochopitelná. Podobně i Pavel prohlašuje ve svém zvolání „*Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty!*“ (Ř 11, 33).

Nad'a Sleziaková

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 21. 11. 2021.

Číslo vyjde 28. 11. 2021.

Obsah čísla:	
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Poděkování za čtvrtstoletí služby.....	3
Rozhovor.....	3
Z instalace.....	5
Kandidáti do staršovstva 7. 11. 2021.....	9
Oslava v Libštátě.....	12
Kronika Pěvců.....	13
Křeslo pro hosta.....	14
Návštěva Rumburku aneb nepřestávám děkovat.....	15
O ztročené vůli.....	17
Kalendář na listopad 2021	20

Kalendář na listopad 2021

Bohoslužby	7.11. VP	M. Trgalová, volba staršovstva
9:30 on-line na		14:30 ordinace G. Ďurašková, Horní Čermná
http://dejvice.evangnet.cz/line-vysilani	14.11.	A. Jacobea
	21.11. rodinná	A. Jacobea
	28.11. VP, 1. adventní	A. Jacobea
	5.12.	D. Páleník

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večeře Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

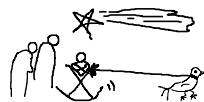
Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

<https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsO12t18Ik-Fw>

Konfirmandi (11+)	pátky 15:30 – 16:30
Náboženství děti (5-11)	pátky 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	7. 11. po bohoslužbách
Děti + maminky	čtvrtek 4. 11. a 18. 11. 9:30. – 11:30
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	úterý 9. 11. (účast na ekumenických bohoslužbách)
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	19. 11. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	---
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	11. 11. v 9:30 téma: slavení šabatu
Křeslo pro hosta	25. 11. od 19:00, host: Martin Prudký
Staršovstvo	4. 11. v 19:00
Ostatní	schůzka učitelů NŠ 28. 11. v 10:45 – 12:00 v místnosti NŠ sborový oběd: 21. 11. (dle covid situace) zkouška vánoční divadlo: 26. 11. 15:00 – 17:00

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední nedělí předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Raděna 12, 161 00 Praha 6 – Libeč, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103

Prosinec 2021

SOUTERRAIN

Kruh

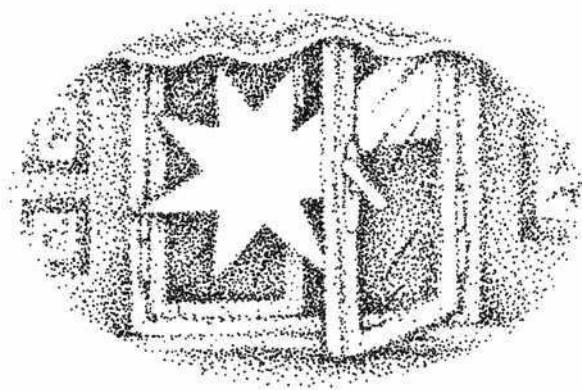
Kruh liturgického roku se právě uzavřel, stojíme i na dalších prazích: svou práci končí stará a začíná nová synodní rada, se Sašou prožijeme první advent a Vánoce, skončily životy některých blízkých, náš sbor nevyjímaje, ale také se narodily děti, přišli noví lidé. Skončila stará vláda a začíná nová. V pandemii skončil starý způsob života a začínáme si uvědomovat, že ten nový v lecčems není dočasný. Jsme tedy na prahu, na počátku nového koloběhu.

Obraz kruhu se mi líbí i jako možný symbol společnosti. To mi šlo hlavou i na listopadové ordinaci v Horní Čermné, kde svůj kruh přípravy uzavřelo slavnostními sliby a vyznáním 9 kazatelů, mezi nimi i naše milá Gábina Ďurašková. V kruhu je dobré umět se rozestoupit. Udělat prostě krůček zpátky, aby se mezi nás vešel někdo nový, něco nového. V kruhu je také zajímavé, že jsme každý na jiné straně, s různým výhledem. Máme různé úhly pohledu. Jeden je mi blíže, a vidí to celkem podobně, jiný je proti mně a vidí něco úplně jiného. Máme různé role, funkce, úkoly, vzdělání, odbornost, zkušenosti, názory, životní situaci, a přece jsme společnost a tvoříme jeden tvar. Skoro mi to připadalo jako takový liturgický tanec kolem stolu Páně, kde se do popředí pár kroky dostávali v různých chvílích různí lidé. Myslela jsem na to, kdy má kdo udělat krok vpřed a kdy krok dozadu, aby šel do popředí někdo jiný, nebo aby se kruh zvětšil a vešel se mezi nás další člověk.

Na Štědrý den v naší rodině vždy prostíráme pro jednoho navíc, kdyby přišel nečekaný host, aby se vešel do našeho rodinného kruhu. Všichni také jistě doufáme, že v kruhu společnosti bude vždy prostor pro Toho, který nás spojuje, pro jeho Duch, který vane kam chce. Mezery mezi lidmi stojícími v kruhu si můžeme představit jako takový volný průduch pro Boží oslovení, Kristovu přítomnost mezi námi. Napadá mě, že bychom tento kruh mohli vidět jako prsten, na jehož vrcholu je vzácný šperk Božího slova, jeho lásky, úhelný drahý kámen ve vrcholu neviditelné stavby Božího království, jejímž hlavním architektem je Bůh sám. Přeji nám, abychom nejen v adventu a o Vánocích hledali, jaké mohou

být projevy lásky, tak aby nás prostupovala a druzí jí byli požehnáni. Přeji nám všem také to, abychom uměli moudře zacházet s časem - nejen svátečním a nejen v kruhu sboru a rodiny.

Magdaléna Trgalová

Výtah z jednání staršovstva 4. 11. 2021

- Dokončena příprava volebního shromáždění 7. 11. a konventu 13. 11. 2021.
- Do sboru byl přijat Tomáš Zavadil, bude představen 7. 11.
- 4. 11. zemřel Milan Kratochvíl, rozloučení se bude konat v sobotu 13. 11., povede je P. Ruml.
- Bylo revokováno rozhodnutí z 14. 10. o omezení počtu přenášených bohoslužeb, s ohledem na zhoršení epidemiologické situace v nich budeme pokračovat každou neděli.
- Z téhož důvodu do odvolání rušíme podávání kávy a čaje i sborový oběd avizovaný na 21. 11.
- Odpadá i Ekumenický ples.
- Zároveň bude uzpůsobena vánoční hra dětí tak, aby její prezentace nebyla ohrožena případným vývojem epidemiologické situace.
- Bylo rozhodnuto o drobných úpravách pořadu bohoslužeb: (a) po úvodní modlitbě bude krátké oslovení dětí faráři, (b) děti budou do NŠ odcházet po 2. písni, (c) čtení z Písma bude bezprostředně předcházet kázání, (d) ohlášky budou od přímluvné modlitby odděleny předposlední písni. Tento režim byl přijat do zveřejnění definitivní nové agendy.
- Bylo rozhodnuto o pořádání dvou mimořádných zasedání staršovstva ročně, oprostěných od vyřizování běžné agendy a věnovaných koncepčním otázkám

budoucnosti sboru, zpravidla na jaře a na podzim, jedno víkendové a jedno alespoň půldenní.

- Bylo rozhodnuto o způsobu nakládání s dary přijatými farářkami v souvislosti s vykonanými sňatky mimo sbor a církev.
- Celocírkevní sbírku na JTD Jeronymovy jednoty uskutečníme 7. 11.
- Seniorátní adventní sbírku uskutečníme 28. 11., její určení stanoví konvent.
- Do konce listopadu pokračuje sbírka na domov pro autisty při středisku Diakonie Praha, a to na účet sboru s variabilním symbolem 3128.
- Schválili jsme, že do budoucna bude možno platit za Souterrain formou „předplatného“.
- 21. 11. odpoledne od 17 hodin se uskuteční koncert Evangswingu.
- Vánoční prodej Obchůdku jednoho světa se uskuteční 1. adventní neděli, tj. 28. 11., již je obnoven i jeho pravidelný prodej ve sboru.
- 5. 12. se uskuteční prodej výrobků chráněné dílny střediska Diakonie.
- 5. a 12. 12. se uskuteční tradiční psaní dopisů v rámci Maratonu dopisů pro Amnesty International.
- 19. 12. počítáme se slavnostním uvedením nových evangelických zpěvníků v našem sboru (celocírkevní uvedení bude již 28. 11. od 15 hodin v salvátorském chrámu). Objednané výtisky budou v prodeji hned po dodání.
- S organizací setkání kurátorů pražského seniorátu v Dejvicích 27. 11. pomohou M. Študentová a T. Černohorský (zajistí bagety)
- Hledáme nové zájemce o práci v Křesťanské službě.

Ohlédnutí za postavením presbyterů

Vzpomínáte si někdo na kázání Romana Mazura u příležitosti slibu staršovstva před třemi lety? Tenkrát podal ideální obraz sboru v soustředných kruzích. Ten úplně vnější okruh tvoří více kategorií: jednak matrikoví členové, jednak přátelé a podporovatelé sboru, kteří se ale rozpakují stát se jeho součástí a naplno přijmout svůj díl odpovědnosti. Největší skupinou jsou lidé, kteří vytvářejí živé tělo sboru, a z nich se rekrutují ti, kteří se zapojují do aktivní práce zajišťující jeho chod. Úplně nejnvnitřnější kruh tvoří duchovní spolu se staršovstvem, kteří také nesou tíhu všeho, co se ve sboru a se sborem děje.

O historickém původu staršovstev bude na letošním podzimním setkání kurátorů našeho seniorátu vyprávět br. Adam Csukáš, právník z ústředí. I bez toho ale víme, že staršovstva vznikala hned v rodících se sborech po vydání Tolerančního

patentu, i když pro to ještě nebyl dán právní rámec ani ustálená terminologie. Dávno před tím, než se začalo teoretizovat o presbyterně-synodálním zřízení. Spíše než o staršovstvu se tenkrát mluvilo o presbyterstvu. Pro zajímavost, v libiškém sboru se v prvním období presbyterům dokonce říkalo kurátoři – sbor tak měl 9 „kurátorů“.

Později se postavení staršovstev upřesňovalo. Po vydání Protestantského patent v roce 1861, kterým se evangelické církve „zrovnoprávnily“ s církví katolickou, byla zavedena dvoustupňová reprezentace sborů, obdobně, jak to známe dnes z vedení obcí. Sborové shromáždění volilo širší „zastupitelstvo“, to ze svého středu zvolilo vlastní staršovstvo. Zastupitelstvo se na rozdíl od staršovstva scházelo zpravidla jen jednou do roka, krátce před sborovým shromážděním. S určitými obměnami to tak fungovalo až do doby, kterou pamatují: poslední schůze dejvického zastupitelstva se konala v roce 1971.

V dnešní podobě mají staršovstva, velmi schematicky řečeno, trojí roli. Tou první a hlavní je starost o zajištění každodenního provozu sboru. Druhou je výběr kazatelů, které pak povolává sborové shromáždění, a předjednání všech příslušných náležitostí. I když dnes už faráři nejsou placeni sborem, jako tomu bývalo dříve, ale církevním ústředím, tato forma autonomie sborů zůstává zachována, na rozdíl od praxe běžné např. v katolické církvi. Třetím aspektem staršovstev je, že představují podhoubí, ze kterého se formují všechny vyšší církevní orgány. Funkce presbytera je prostě nezbytnou podmínkou pro to, aby někdo mohl být delegátem konventu nebo synodu, členem seniorátního výboru nebo synodní rady. Toto opatření má zajistit, aby církevní funkcionáři zůstávali zakotveni v životě sborů. Skončí-li jejich působení v roli presbytera, automaticky tím zanikají i všechny z toho odvozené funkce.

Bude užitečné, když se na takto nastavená pravidla podíváme i z hlediska nedávných voleb v našem sboru. Po zmenšení staršovstva v něm zůstává už jen jeden z dosavadních delegátů na konvent a úkolem nového staršovstva bude dovolit ze svého středu delegáty nové. Jsem velmi rád, že v novém staršovstvu zůstává Dan Heller, který tam beze sporu patří. Jinak by totiž – mimo jiné - pražský seniorát přišel o svého seniorátního kurátora a to by bylo škoda.

Jan Mašek

Složení nového staršovstva

V letech 2021-2024 bude dejvické staršovstvo pracovat ve složení: Jana Cihlová (3), Tomáš Černohorský (3), Pavel Geier (6), Wanda Dobrovská (3), Filip Hanuš Härtel (6), Petr Hejl (6). Daniel Heller (6), Eva Henychová (6). Jan Mašek (3), Daniel Molnár (3), Jan Petříček (6) a Judith Stoklasová (3). Protože každé tři roky volíme polovinu presbyterů, je v závorce uvedeno, jaký je cí mandát. Náhradníky

jsou, v tomto pořadí: Marta Študentová, Tomáš Najbrt, Martina Jílková a Věra Tichá. Na prosincové schůzi staršovstva budou zvoleni nový kurátor a místokurátor.

Nová členka sboru se představuje:

Jmenuji se Šárka Knoblochová a s dejvickým sborem jsem se seznámila díky několikaletému zpívání v Našich pěvících, i když vazby přicházejí i z jiné strany, a sice přes babičku Lídu Janskou. Bohoslužby ve Wintrovce jsem pravidelně navštěvovala již část roku 2019 a nyní jsem se rozhodla přesunout své působení z rodných Strašnic natrvalo. Poznáte mě podle

pestrobarevného oblečení, hlasitého smíchu a nadšeného zpěvu.

Salár nebo církevní daň?

Touto dobou koncem roku pravidelně připomínáme salár. Hlavně těm, kteří si ve shonu běžných dní nevšimli, že už uběhl celý rok a zatím se jim ještě moc nehodilo svůj příspěvek na provoz sboru zaplatit. Ono takových opomenutí valem ubývá, jak si podle opakovaných doporučení i v důsledku pandemických omezení zvykáme platit trvalými bankovními příkazy, ale i tak stále zůstávají mnozí, komu je příjemnější platit salár jednorázově a v hotovosti.

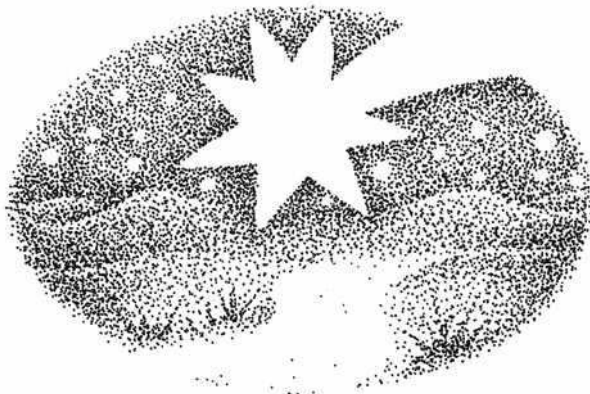
Připomeňme si, že na začátku devadesátých let se vedla debata i tom, zda zachovat dosavadní způsob financování církve, nebo volit některý z alternativních modelů: církevní daň, daňové asignáty apod. Církevní daň je od 19.století zavedená v sousedním Německu, kde ji využívají velká církevní společenství: katolíci, evangelíci (rozuměj luteráni), reformovaní, Židé, Výhodou pro církve a vlastně i pro věřící je, že daň se strhává nebo sráží z platu (příjmu) víceméně automaticky, pro církve to je předvídatelný zdroj financí. Přesná pravidla jsou v různých spolkových zemích různá, vesměs jde o 8-9% daně z příjmu – v našich podmínkách by to dělalo necelých 1,5% daňového základu, tedy asi 3% čistého příjmu. Hlavní námitkou proti církevní dani je, že postrádá prvek dobrovolnosti. V roce před sloučením obou německých států proběhlo v bývalé NDR dosti masivní vystupování z církví z obavy ze zavedení církevní daně.

U nás se placení saláru jako příspěvku na služné duchovního a později obecně na sborové výdaje zavedlo prakticky hned v době zakládání sborů v tolerančním

období. Způsob rozepisování saláru mezi jednotlivé členy (rodiny) se několikrát změnil, ve druhé polovině 19. století se však dospělo k více-méně jednotnému postupu. Citujme ze zápisu libiškého staršovstva z 24. 11. 1867: „...byla uznána potřeba nového salárního rozvrhu pro vybírání saláru na základě c. k. daní, a to domovní, gruntovní a živnostenské, s jistou základní částkou“. Tedy, rozpočtované výdaje sboru se rozpočítaly v poměru placených daní. Uvedený princip přetrval až do první republiky, s tím, že se později vycházelo z daně z příjmu. Salár tedy v té době fungoval podobně jako církevní daň, ale s dvěma důležitými rozdíly. Výběřčím zůstal sbor, ne stát, a výše saláru zohledňovala výdaje resp. potřeby toho kterého sboru. Sborům tak z větší části odpadla starost o sociální aspekty výběru saláru: tam, kde stát uznal za vhodné poskytnout slevu na dani, automaticky ji poskytla i církev. Ti, kdo neplatili žádnou daň státu, platili jen malý, symbolický salár.

Tento promyšlený způsob poměrně spravedlivého rozdělení finančního břemene sboru mezi jeho členy vzal za své kolem roku 1950, kdy financování církvi „převzal“ stát. Význam saláru tak upadl a v následující době, tj. v padesátých a šedesátých letech, jeho výběr zpravidla ani nedosahoval úhrnu chrámových sbírek. V té době se také prosazuje teze o saláru jako „dobrovolném daru“. Dnešní ustanovení řádů, že *“salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem v doporučené výši 5% jeho ročních čistých příjmů“*, a které je východiskem proklamace *„5% a hlavu vzhůru“*, pochází až z devadesátých let. Jsme si ale vědomi, že pro lidi s menšími příjmy je požadavek na salár ve výši 5% čistého příjmu neúnosně vysoký a tak se i ve vyšších kruzích mlčky uznává, že v závislosti na sociální situaci může jít i o nižší procenta. Návrat k prvorepublikovému systému, byť na bázi pouhého doporučení, není v dnešní době pravděpodobný.

Jan Mašek

Jak žijeme: bratr František Jelínek

Když jsem se rozhodla udělat rozhovor s bratrem Jelínkem a zavolala jsem mu, telefon vzala jeho manželka Růžena Klusoňová a slíbila mi, že mu moji prosbu vyřídí. Nakonec jsme se domluvili, že bude nejlepší i vzhledem k současné zhoršené covidové situaci, když mi bratr Jelínek svoje vzpomínky pošle mailem. Tady jsou.

Již jsem psal o sobě do Souterrainu dvakrát, v roce 2008 a 2014. Budu se asi opakovat, ale snad pamětníkům oživím vzpomínky.

Moje rodiště a něco o mém dětství a životě ve sboru

Narodil jsem se v Boskovicích. Boskovice byly kazatelskou stanicí Vanovického sboru, osamostatnily se až po 2. světové válce. Na bohoslužby jsme chodili do dívčí školy, kostel byl postaven až v roce 1941. Rodiče jezdili párkrát do roka na bohoslužby do Vanovic, zejména o Velkém pátku. Vanovický kostel se svými dvěma věžemi je výraznou dominantou Malé Hané, zdaleka viditelnou. Na konci První republiky byl vanovickým farářem Kamil Nagy, synodní senior, přítel TGM. Na velký pátek byl vanovický kostel plný lidí, houf stál i venku. Z vyprávění maminky vím, že farář Nagy hřímal z kazatelny: „Vy velkopátečníci, každou neděli máte v takovém počtu chodit do kostela.“

V roce 1939 Kamil Nagy zemřel a na místo faráře se hlásil mladý Ladislav Barot. Někteří presbyteři byli proti. „Měli jsme zkušeného faráře, dokonce synodního seniora, a nyní má přijít mladý nezkušený farář?“ Ale Barot nakonec nastoupil a sboru obětavě sloužil 30 let. Po válce přišel do Boskovického sboru farář Jan Vrubel. Setkával jsem se s ním při bohoslužbách, v nedělní škole, později ve sdružení mládeže, vyučoval nás náboženství. Měl na mě značný vliv. Naučil mě zajímat se o reformaci, Jana Karafiáta, ctít Františka Palackého a jeho pojetí českých dějin. Při mé konfirmaci v červenci čtyřicátého sedmého roku v chrámu vanovickém vybral mi bratr farář Vrubel verš z Janova zjevení 3,11: „Drž se toho co máš, aby žádný nevzal koruny tvé“.

První setkání s Dejvicemi

Z rodných Boskovic jsem přišel v říjnu 1951 do Prahy studovat na

Elektrotechnické fakultě. V prvním ročníku jsem se setkal s Evou Vrtišovou, kterou jsem znal ze seniorátního výboru evangelické mládeže brněnského seniorátu. Na schůzky výboru jsem do Brna několikrát za rok jezdil – předsedal nám Petr Pokorný, pozdější profesor Teologické fakulty UK. Eva se mě ptala, zda jsem v Praze již začal chodit někam do mládeže. Nezačal a tak mi doporučila Dejvice, že jsou tam velmi živé schůzky sdružení mládeže. Začal jsem tedy sdružení mládeže v Dejvicích pravidelně navštěvovat. Tehdy tam chodilo několik studentů evangelické fakulty, pozdějších význačných pastýřů naší církve, uvedu z nich Milana Opočenského a jeho manželku Janu, Alfréda Kocába, Dalibora Molnára, Milenu Tůmovou. Diskuse bývaly velmi živé. Nejvíce ale na mne zapůsobila Zdenka Svobodová, svým rozhledem, vzděláním, kultivovaností projevu, hloubkou myšlenek. Zde si dovolím krátké časové odskočení daleko dopředu. Nyní se již delší dobu setkávám v dejvickém sboru s Martinem Prudkým, profesorem Evangelické teologické fakulty, a to je syn Evy Vrtišové – Prudké.

Samostatný sbor dejvický a můj život v něm

Když se staly Dejvice v roce 1965 samostatným sborem, bydlel jsem v Břevnově a spadal tudíž do sboru ve Střešovicích. Jan Čapek, první farář samostatného sboru dejvického, mi říkal, že střešovický pan farář Hrejša střeží své ovečky a že bychom měli moje chození do Dejvic legalizovat. Napsal tedy bratru Hrejsovi a ten vyjádřil s mým přáním patřit do sboru dejvického souhlas. Tak jsem se stal řádným členem sboru.

Dejvický sbor má mnohá obdarování, to velmi cenné jsou jeho pastýři. Všichni dosavadní faráři sboru na mne zapůsobili. Jan Čapek myšlenkovou i mravní hloubkou svých kázání, ale i kamarádkým přístupem k mládeži a dětem. Konfirmoval i mou dceru na konci svého působení v Dejvicích v roce 1971. S Danielem Henychem jsme se dohodli, že si vezmu na starost schůzky třicátníků. A tak jsme spolu dvacet let připravovali tato každoměsíční setkání, třicátníci zestárli a stala se z nich střední generace. Byly to pěkné večery, rád na ně vzpomínám. Miloš Rejchrt vstoupil do mého povědomí ještě za totality. Rejchrtovi bydlí v domku v Kobylisích, kousek pod ústavem, kde jsem léta pracoval. Když byl Miloš mluvčím Charty, viděli jsme z ústavu, jak jejich domek hlídali STBáci. Když se Miloš stal dejvickým farářem, dělal jsem ve staršovstvu účetního a občas jsem za Milošem chodil k nim do domku pro podpisy účetních dokladů. Miloš po několika letech snížil svůj úvazek ve sboru, aby se mohl věnovat

i práci v rozhlase. Do sboru mu přišel pomáhat Miloslav Nekvasil. Na něho mám následující krásnou vzpomínku. S manželkou a Nekvasilovými jsme byli na výletě v Rožmitále pod Třemšínem. Starý kostel byl zavřen, zazvonili jsme na faře a pan farář šel s námi a kostel nám otevřel. Bratr Nekvasil uviděl varhany a zeptal se, zda na ně může zahrát. Pan farář souhlasil a tak bratr Nekvasil se posadil na kůru a hrál na nástroj, na který patrně hrával před dvěma sty léty Jakub Jan Ryba. Byl jsem členem staršovstva ještě i v době, kdy jsme stáli před volbou nového faráře. Byla to požehnaná volba. Na každé kázání Abigail i Petra Hudcových jsem se těšil.

Na závěr

A tak chodím do sboru v Dejvicích již 70 let. Chodím tam rád. A těší mě, že tam se mnou chodí ráda pravidelně i moje manželka, ač je katolička. Má tam řadu dobrých přátel, je sdílnější než já, těší se ze sborového společenství.

Celý svůj profesní život, 57 let, jsem jsem pracoval v jediné instituci, v Ústavu radiotechniky a elektroniky AV ČR. Jedním z mých kolegů byl Jan Šimša, syn faráře znojemského a manžel Lydie, dcery Jana Vrubela.

Moje maminka byla prostá venkovská žena, laskavá, mírná, hluboce věřící. Umírala s vírou: „Vím, že Vykupitel můj živ jest a v den nejposlednější nad prachem se postaví.“ S takovou vírou vyhlížím i já do příštích dnů.

Děkuji.

František Jelínek

Úvod: Naděžda Sleziačková

Okénko do farnosti v Letohradě: Tvoření

Když Bůh šestého dne tvořil ženu, pracoval dlouho , dlouho do noci.

Přišel k němu anděl a ptal se ho: „Proč na ní trávíš tolik času?“

Bůh odpověděl: „Vidíš všechny ty detaily, které musím vyladit, abych ji vytvořil?

Musí fungovat ve všech možných situacích, musí být schopná vzít do náručí několik dětí najednou a dát jim objetí, které dokáže vyléčit všechno, od odřeného kolene po zlomené srdce. A tohle všechno bude dělat jen dvěma rukama, dokáže se také sama vyléčit, když onemocní a dokáže pracovat 18 hodin denně.“

Anděl byl ohromený. „Jenom dvě ruce? Nemožné! A tohle je standardní model?“

Anděl přišel blíž a dotknul se ženy.

„Vždyť jsi ji udělal hrozně měkkou a jemnou, Bože.“

„Je jemná,“ řekl Bůh. „Ale také jsem ji udělal silnou. Nedokážeš si ani představit, co všechno dokáže vydržet a překonat.“

„Dokáže přemýšlet?“ zeptal se anděl.

„Nejenom , že dokáže přemýšlet,“ odpověděl Bůh. „Dokáže také nalézat řešení a dělat kompromisy.“

Anděl se dotknul její tváře. „Bože, vypadá to, že z tvého výtvaru prosakuje voda! Asi jsi ji příliš zatížil.“

„Ó, to není prosakování. To jsou slzy,“ opravil Bůh anděla.

„K čemu takové slzy jsou?“ zeptal se anděl.

„Slzy jsou způsob, jakým dokáže vyjádřit svůj žal,“ odpověděl Bůh. „Své pochybnosti, lásku, osamělost, svoje utrpení i svoji pýchu...“

To udělalo na anděla veliký dojem. „Pane, ty jsi génius,“ řekl. „Myslel jsi na všechno. Žena je skutečně neobyčejná.“

„Ano, to je,“ řekl Bůh. „Má sílu, která ohromuje muže. Dokáže se vypořádat s problémy a nést těžké rány osudu. Je v ní štěstí ,láska i moudrost. Usmívá se, i když se cítí tak, že by nejraději křičela. Zpívá, když se jí chce plakat. Pláče, když je šťastná a směje se, když se bojí. Bojuje za to, čemu věří. Její láska je bezpodmínečná. Její srdce se zlomí, když její příbuzní nebo přátelé zemřou, ale vždy dokáže najít sílu se s tím vyrovnat a žít dál.“

Anděl se zamyšleně zeptal: „Takže je to dokonalá bytost?“

„Ne,“ odpověděl Bůh. „Má jeden velký nedostatek. Velmi často zapomíná na svoji hodnotu.“

Devina Nund

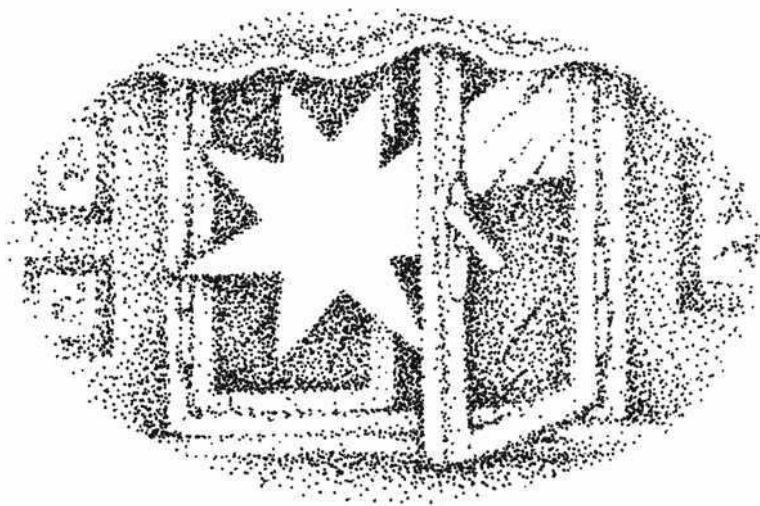

Děti nám Bůh jen půjčil

Půjčil, abychom si prošli intenzívním kurzem.
Kurzem, jak milovat někoho víc, než sebe,
jak změnit naše nejhorší chyby, abychom dali dětem lepší příklad.
A naučili se mít odvahu.
Být matkou, nebo otcem je nejvyšší akt odvahy, který můžeme udělat,
protože to znamená, že se stáváte přístupní jinému druhu bolesti.
Nejistotě a strachu ze ztráty někoho, kdo je vámi tak milovaný.
Děti nejsou naše, jsou jen půjčkou.
Jsou tím nejvyšším a nejúžasnějším úvěrem,
protože naše děti jsou naše jen do té doby,
dokud se neumí o sebe postarat.
Potom už patří jejich životu, jejich osudu, jejich rodinám.

Bůh vždy žehná dětem, protože my jsme už
nimi požehnaní...

Přemysl Chochola (vybírala Jana Jindrová)

Ilustrace čísla vytvořila M. Prachenská

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 12. 2021.
Číslo vyjde 26. 12. 2021.**

Obsah čísla:

Kruh.....	1	Salár nebo církevní daň?.....	5
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Jak žijeme:.....	7
Ohlédnutí za postavením presbyterů.....	3	Děti nám Bůh jen půjčil.....	11
Složení nového staršovstva.....	4	Kalendář na prosinec 2021	12
Nová členka sboru se představuje:.....	5		

Kalendář na prosinec 2021

Bohoslužby	5. 12.	D. Páleník
9:30 on-line na	12. 12.	A. Jacobea
http://dejvice.evangelnet.cz/ line-vysilani	19. 12. rodinná	M. Trgalová + vánoční slavnost
	25. 12. Boží hod, VP	A. Jacobea
	26. 12. Štěpán, VP	M. Trgalová
	31. 12. Silvestr	Silvestrovské setkání (dle situace)
	1. 1. 2022 Nový rok, VP	A. Jacobea

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2t18Ik_Fw

Konfirmandi (11+)	pátky 15:30 – 16:30
Náboženství děti (5-11)	pátky 15:30 – 16:30
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00
Křesťan. služba	12. 12. po bohoslužbách
Děti + maminky	POUZE čtvrtek 16. 12. 9:30 – 11:30
Nedělníci	neděle po bohoslužbách dle dohody
X-cátníci	14. 12. v 19:00
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	17. 12. ve 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	30. 11. v 19:00, kontakt: rzrika@seznam.cz
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	9. 12. v 9.30 téma: „Tradiční vánoční setkání“ (sledujte aktuální situaci)
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	2. 12. v 19:00
Ostatní	24. 12. Betlémské světlo 10:00 – 11:00 24. 12. Setkání s Bibli a koledami ve 22:00 (Suchdolské náměstí)

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Libec, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Fami sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103
